CĂRȚI ROMANTICE

PERECHEA *lui* MEGAN

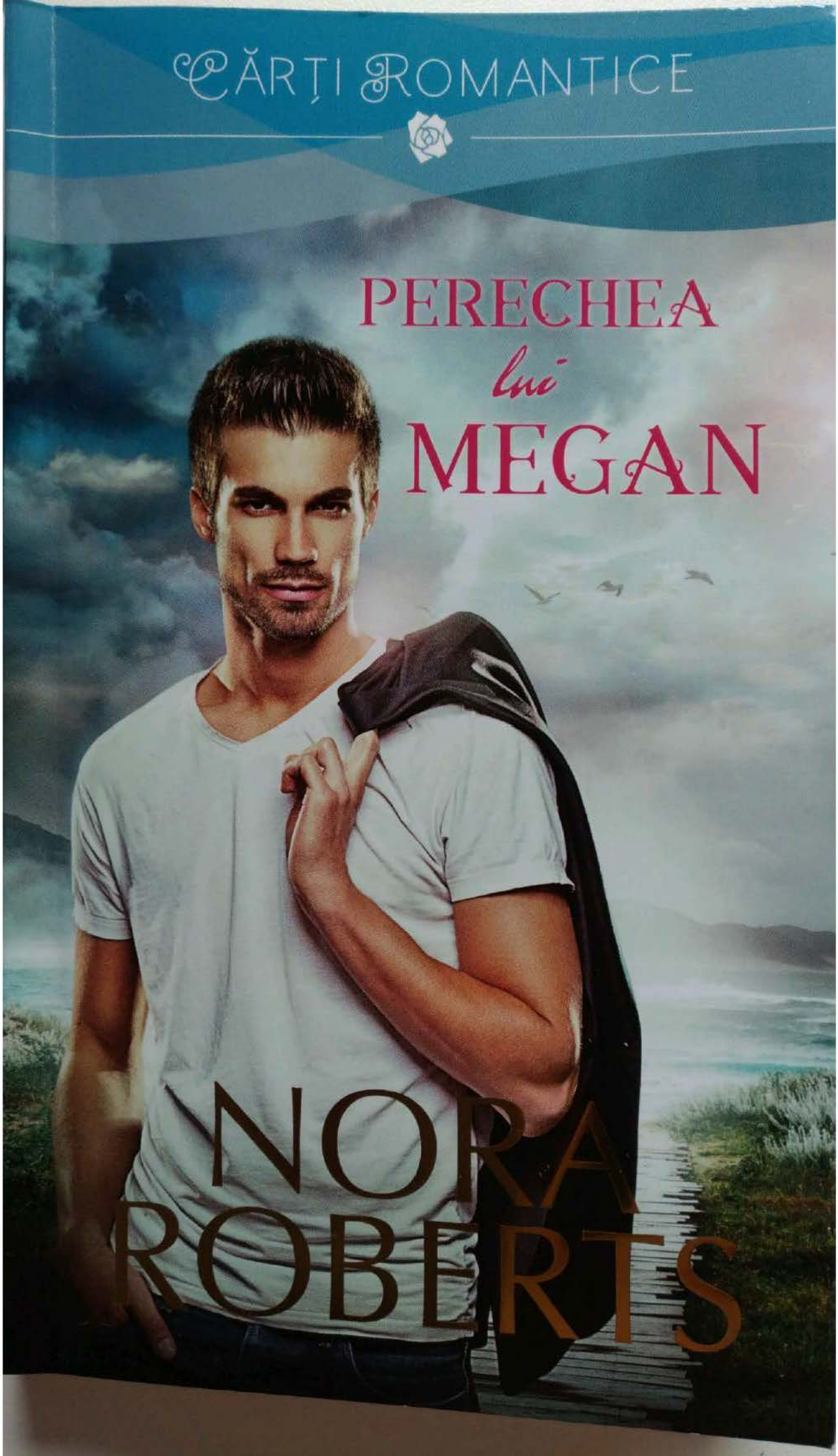

NORA ROBERTS

SERIA „SURORILE CALHOUN"

Megan O'Riley și fiul ei Kevin, în vârstă de aproape nouă ani, sunt pe punctul de-a începe o nouă viață, lăsând în urmă traiul în Oklahoma și mutându-se în Maine, alături de extinsa și renumita familie Calhoun – în care fratele ei a intrat ca urmare a căsătoriei cu una dintre surorile Calhoun. De-a lungul celor nouă ani în care și-a crescut singură fiul, Megan nu și-a dorit nimic altceva decât să lase în urmă propriul trecut dureros și scandalos și, prin urmare, și-a îngropat adânc orice urmă de pasiune sub aspectul de femeie de afaceri eficientă, s-a închis în ea, devenind distantă și precaută, și și-a jurat să nu-și mai lase niciodată inima să o ducă pe căi greșite.

Chipeșul căpitan de vas Nathaniel Fury, care a trăit o bună parte din viață pe mare, este atras de Megan din prima clipă în care o vede și, fără a se lăsa intimidat de atitudinea ei glacială, este hotărât să-i câștige nu doar bunăvoința, ci chiar și inima. Netemător, el este pregătit să navigheze pe apele tulburi ale relației care se înfiripă, nu fără opreliști, între el și Megan și nu se dă în lături de la nimic pentru a-și asigura o victorie care să le ofere amândurora un trai fericit împreună. Dar cum va putea el să îi doboare zidurile și să o învețe să iubească din nou?

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1653-1
9 786063 316531
Lira®

capitolul 1

Nu îi plăcea să rişte. Se asigura întotdeauna ca un pas să fie încheiat înainte să îl facă pe următorul. Aşa era personalitatea ei – cel puţin aşa fusese de aproape zece ani. Se antrenase să fie precaută, pragmatică. Megan O'Riley era genul de femeie care verifica încuietorile de două ori înainte să se culce.

Ca să se pregătească pentru zborul din Oklahoma către Maine, împachetase meticulos bagajele de mână pentru ea şi fiul ei şi aranjase ca restul lucrurilor lor să fie trimise prin curier. Era prostesc, se gândea ea, să piardă timpul la aeroport cu bagajele de cală.

Mutarea în est nu fusese din impuls. Îşi repetase asta de zeci de ori în ultimele şase luni. Era un pas în egală măsură pragmatic şi avantajos, nu numai pentru ea, ci şi pentru Kevin. Acomodarea nu avea de ce să fie dificilă, se gândi ea în timp ce aruncă o privire către locul de la fereastră din avion, unde fiul ei moţăia. Aveau rude în Bar Harbor, şi Kevin fusese foarte entuziasmat de când ea îl anunţase că se gândea ca ei doi să se mute lângă unchiul lui şi fraţii săi vitregi. Şi veri, se gândi ea. Patru noi copii se născuseră de când ea şi Kevin zburaseră pentru prima oară la Maine, pentru a fi prezenţi la nunta fratelui ei cu Amanda Calhoun.

Îl privi pe scumpul ei băieţel cum dormea. Nu mai era aşa mic, constată ea. Avea aproape nouă ani. Îi prindea bine să facă parte dintr-o familie mai mare. Dumnezeu îi era martor că familia Calhoun era foarte iubitoare.

Nu avea să uite niciodată cum Suzanna Calhoun Dumont, acum Bradford, o primise cu un an în urmă. Deşi ştia că Megan fusese iubita soţului ei înainte

de căsătoria lor, cu un copil făcut cu Baxter Dumont, Suzanna fusese amabilă și darnică.

Desigur, Megan nu era un exemplu foarte bun de amantă clasică. Ea nu știuse de existența Suzannei atunci când se îndrăgostise de Baxter. Avea numai șaptesprezece ani, era naivă, gata să creadă toate promisiunile și jurămintele de dragoste nemuritoare. Nu, ea nu știuse de logodna lui Bax cu Suzanna Calhoun.

Când ea îl născuse pe fiul lui Baxter, el fusese plecat în luna de miere. Nu îl văzuse și nici nu îl recunoscuse pe fiul lui Megan O'Riley.

Ani mai târziu, atunci când soarta îi adusese împreună pe Sloan, fratele lui Megan și pe Amanda, sora Suzannei, povestea ieșise la suprafață.

Acum, prin voia sorții, Megan și fiul ei aveau să trăiască în casa unde Suzanna și surorile ei copilăriseră. Kevin ar avea o familie - un frate vitreg și o soră vitregă, veri și o casă plină de unchi și mătuși. Și ce casă!

Turnurile, așa le numea Megan. Kevin încă se referea la construcția din piatră veche ca la un castel. Se întreba cum era să locuiască acolo, să muncească acolo. Acum, că renovarea se încheiase, o mare porțiune a casei fusese transformată în hotel. Un hotel St. James, adăugă ea gânditoare, ideea lui Trenton St. James al III-lea, care se căsătorise cu fiica cea mai mică din familia Calhoun, Catherine.

Hotelurile St. James erau recunoscute în toată lumea pentru stilul și calitatea lor. Oferta de a se alătura companiei în calitate de expertă contabil fusese prea bună pentru a-i rezista, chiar dacă se gândise mult înainte de a o accepta.

Și de abia aștepta să își revadă fratele, pe Sloan, restul familiei, chiar și Turnurile.

Era chiar prostesc să aibă emoții, își spunea în sinea ei. Pasul era unul pragmatic, foarte logic. Noul ei titlu, manager de conturi, îi îmblânzea ambițiile mânate

de frustrare, şi, deşi banii nu fuseseră niciodată o problemă, nici salariul nu era rău pentru egoul ei.

Şi, ceea ce era şi mai important, avea mai mult timp pentru Kevin.

Pe măsură ce se apropia aterizarea, Megan îşi trecu mâna prin părul lui Kevin. Băiatul îşi deschise somnoros ochii lui negri.

- Am ajuns?

- Aproape. Pune-ţi scaunul în poziţie dreaptă. Uite, poţi să vezi golful.

- Mergem cu barca, nu? Dacă nu era aşa adormit, şi-ar fi amintit că nu mai era atât de mic încât să se bâţâie de nerăbdare pe scaun. Dar exact asta făcu acum, cu faţa lipită de geamul din dreptul lui. Şi uite balene! Mergem pe barca noului tată al lui Alex!

Ei, ideea de a merge cu barca îi întorcea stomacul pe dos, dar zâmbi jucăuş.

- Păi, normal că mergem.

- Şi chiar o să stăm în castel?

Se întoarse către ea, băiatul ei frumos cu pielea albă şi cu părul negru ciufulit.

- Vei primi camera veche a lui Alex.

- Şi sunt şi fantome, zise el şi zâmbi, lăsând să se vadă spaţiile goale rămase în locul dinţilor de lapte căzuţi.

- Aşa se spune. Unele prietenoase.

- Poate nu chiar toate. Cel puţin aşa spera Kevin. Alex spune că sunt multe acolo şi că uneori ţipă şi gem. Şi anul trecut un om a căzut prin fereastra turnului şi şi-a frânt oasele pe stânci.

Ea se înfioră, ştiind prea bine că asta chiar era adevărat. Smaraldele Calhoun, descoperite în urmă cu un an, atrăseseră multe poveşti, dar şi un hoţ şi un ucigaş.

- Acum s-a terminat, Kevin. Turnurile sunt un loc sigur.

- Da.

Dar el era copil şi spera puţin la aventură şi pericol.

*

Mai era un băiat care visa la aventuri. I se păruse că aşteptase o veşnicie să se deschidă poarta aeroportului şi să îl vadă pe fratele lui. Alex o ţinea cu o mână pe mama lui şi cu cealaltă pe Jenny - pentru că, aşa cum îi spusese mama, el era mai mare şi trebuia să aibă grijă de sora lui.

Mama lui îl ţinea şi pe fratele lui bebeluş. Alex de abia aştepta să se laude cu el.

- De ce nu au ajuns încă?

- Pentru că durează până când oamenii coboară din avion şi ajung la poartă.

- Dar de ce se numeşte poartă? voia să ştie Jenny. Nu arată ca o poartă.

- Cred că obişnuiau să aibă porţi, aşa că încă le numesc aşa.

Era cea mai bună explicaţie la care Suzanna se putu gândi după o jumătate de oră stresantă la aeroport cu trei copii după ea. Apoi bebeluşul gânguri şi o făcu să zâmbească.

- Uite, mamă! Ei sunt!

Înainte ca Suzanna să poate răspunde, Alex se repezi de lângă ea şi făcu slalom printre oameni, înspre Kevin, cu Jenny pe urmele lui. Ea se crispă când îi văzu că erau cât pe ce să se lovească de alţii şi apoi ridică o mână ca să îi semnaleze lui Megan unde era.

- Bună! Alex, învăţat de mama lui cum să se comporte în aeroport, luă bagajul de mână din braţele lui Kevin. Trebuie să iau eu asta, pentru că „noi vă luăm de la aeroport." Îl deranja puţin că, deşi mama lui îi spunea tot timpul că devenea cu fiecare zi tot mai înalt, Kevin îl depăşea totuşi în înălţime.

- Încă ai fortul?

- Avem unul la casa cea mare, îi spuse Alex. *Şi* avem unul nou la colibă. Locuim acolo acum.

- Cu tata, spuse răspicat Jenny. Avem nume noi şi tot. El poate repara orice, şi mi-a făcut un dormitor nou.

- Are perdele roz, spuse Alex cu dispreţ.

Ştiind că o ceartă era periculos de aproape, Suzanna interveni repede între cei doi copii.

- Cum a fost zborul?

Se aplecă, îl sărută pe Kevin şi apoi se ridică pentru a o săruta şi pe Megan.

- A fost bine, mersi. Megan încă nu ştia cum să răspundă afecţiunii Suzannei. Încă mai erau momente în care voia să ţipe: „M-am culcat cu soţul tău. Nu înţelegi? Poate că nu era pe atunci soţul tău şi nici nu ştiam că urma să fie, dar s-a întâmplat". Cu puţină întârziere, spuse ea însă. Sper că nu aţi aşteptat prea mult.

- Ore, spuse Alex.

- O jumătate de oră, îl corectă Suzanna râzând. Şi restul lucrurilor voastre?

- Am trimis totul prin curier. Atât avem deocamdată. Megan îi arătă geanta ei.

Incapabilă să se abţină, ea îşi duse privirea la copilaşul cu ochi vioi din braţele Suzannei. Era tot roz şi catifelat, cu ochii de un albastru-închis specific unui nou-născut şi cu un pămătuf de păr negru. Simţi deodată cum i se lăţeşte pe chip zâmbetul prostesc specific adulţilor aflaţi în preajma bebeluşilor în clipa când micuţul îşi ridică un pumn ireal de mic până sub nasul ei.

- Oh, este aşa frumos şi atât de mic.

- Are numai trei săptămâni, spuse Alex cu importanţă în voce. Numele lui este Christian.

- Pentru că acesta era numele străbunicului nostru, spuse Jenny. Avem acum şi veri noi. Bianca şi Cordelia - dar îi spunem Delia -, şi Ethan.

Alex îşi dădu ochii peste cap.

- Toată lumea a făcut copii.

- E drăguţ, decise Kevin după o privire lungă adresată copilaşului. E şi el fratele meu?

- Desigur, spuse Suzanna, înainte ca Megan să răspundă. Ai o familie foarte mare acum. Kevin îi aruncă o privire timidă și atinse ușor pumnul lui Christian cu un deget. Nu mă deranjează.

Suzanna îi zâmbi lui Megan.

- Vrei să facem schimb?

Megan ezită un moment și apoi cedă impulsului. Mi-ar plăcea. Ea luă în brațe copilul în timp ce Suzanna luă geanta. Oh, Doamne! Este așa ușor să uiți cât de mici pot fi. Cât de minunat miros! Și tu... În timp ce mergeau prin terminal, ea se uită cercetător la Suzanna. Cum poți să arăți așa bine, când n-ai născut decât de trei săptămâni?

- Oh, ce drăguță ești! Mă simțeam tare șleampătă. Alex, nu fugi!

- Nici tu, Kevin. Cum se descurcă Sloan acum că e tată? Megan voia să știe. Îmi pare rău că nu am venit când a născut Mandy, dar, cu vânzarea casei și toate detaliile legate de mutare, chiar nu am reușit.

- Toată lumea a înțeles. Și Sloan se descurcă grozav. Dacă Amanda i-ar da voie, el ar lua-o peste tot pe Delia. A făcut cea mai drăguță cameră pentru copii. Delia și Bianca o împart acum, și când C.C. și Trent sunt în oraș - ceea ce se întâmplă din ce în ce mai des acum că s-a deschis complexul turistic de la Turnuri -, și Ethan stă acolo.

- Este minunat că vor crește cu toții împreună.

Ea se uită la Kevin, Alex și Jenny, gândindu-se atât la bebeluși, cât și la ei. Suzanna înțelegea perfect.

- Da, este. Sunt atât de fericită că ați venit, Megan. Este de parcă aș avea încă o soră.

Megan își plecă privirea. Nu era încă pregătită pentru astfel de declarații, așa că Suzanna schimbă subiectul.

- Și o să fie o mare ușurare pentru mine să îți predau registrele. Nu numai pentru Turnuri, ci și pentru afacerea cu bărcile.

- De abia aştept.

Suzanna se opri lângă maşină, deschizând uşile.

- Haideţi toţi sus, le spuse ea copiilor, apoi luă uşor bebeluşul din braţele lui Megan.

- Sper să spui asta şi după ce te uiţi pe registre. Puse cu pricepere copilul în scaunul de maşină. Mă tem că Holt este groaznic în ceea ce priveşte contabilitatea. Şi Nathaniel...

- Oh, aşa este. Holt are un partener acum. Ce mi-a spus Sloan? Un prieten vechi?

- Holt şi Nathaniel au crescut împreună pe insulă. Nathaniel s-a mutat înapoi acum câteva luni. Lucra în comerţul maritim. Uite aici, scumpete! Sărută bebeluşul, apoi aruncă o privire de vultur celorlalţi copii ca să se asigure că centurile de siguranţă sunt prinse bine. Închise uşa de la dubiţă, apoi merse înapoi spre scaunul şoferului în timp ce Megan se aşeză pe scaunul de lângă ea. E un personaj, spuse Suzanna. O să-ţi placă.

Personajul tocmai termina un prânz uriaş cu pui fript, salată de cartofi şi plăcintă cu cremă de lămâie. Cu un oftat satisfăcut, el se lăsă pe spate în scaun şi îşi măsură gazda cu o privire pofticioasă.

- Ce trebuie să fac să te măriţi cu mine, scumpete?

Ea chicoti, se roşi în obraji şi flutură din mână. Eşti aşa pus pe tachinat, Nate.

- Cine tachinează? El se ridică, îi luă mâna din aer şi i-o sărută îndelung. Ea avusese întotdeauna un parfum foarte feminin – delicat, aromat, minunat. El îi făcu cu ochiul şi îşi pregăti buzele să îi sărute încheietura. Ştii că sunt înnebunit după tine, Coco.

Cordelia Calhoun McPike scoase un nou chicot încântat şi apoi îi mângâie obrazul.

- După cum gătesc.

- Şi asta. El rânji atunci când ea i se strecură din braţe ca să îi toarne cafea. Era o femeie dată naibii,

se gândi el. Înaltă, impunătoare, superbă. Îl mira că nici un bărbat nu reușise până acum să o cucerească pe văduva McPike.

- Cu cine mă întrec săptămâna asta?

- Acum, că Turnurile s-au deschis, nu am timp pentru aventuri.

Probabil că ar fi oftat dacă n-ar fi fost așa mulțumită cu viața ei. Toate fetele ei se măritaseră și erau fericite, cu copii. Avea nepoate și nepoți pe care să îi tot răsfețe, nepoți adoptați pe care să îi cocoloșească și chiar și o carieră ca bucătar-șef la complexul turistic de la Turnuri. Îi oferi lui Nathaniel cafea și, pentru că îl prinse uitându-se la plăcintă, îi servi încă o felie.

- Îmi citești gândurile.

Acum ea chiar scoase un mic oftat. Nu era nimic mai plăcut pentru Coco decât un bărbat care savura mâncarea ei. Și ce bărbat! Atunci când Nathaniel Fury se reîntorsese în oraș, crease ceva vâlvă. Cine ar putea să treacă cu vederea un bărbat atât de înalt, chipeș și cu un iz de mister? Cu siguranță nu Coco McPike. Mai ales atunci când combinația includea ochi cenușii, o bărbie puternică și o piele bronzată peste pomeți fermi - ca să nu mai vorbim despre șarmul deloc de neglijat.

Perechea de blugi pe care îi purta împreună cu tricoul negru conturau un trup atletic, bine lucrat - umeri lați, brațe musculoase și șolduri înguste.

Apoi mai era și aura aceea de mister, ceva exotic. Era ceva profund, din interior, deși ochii lui negri și coama ondulată de păr castaniu erau elemente îndeajuns de exotice. Era o chestiune de prestanță, presupuse ea, încununarea a tot ce văzuse și experimentase în anii în care poposise prin porturi străine.

Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânără... Ei bine, se gândi ea, în timp ce își aranja părul castaniu bogat, poate doar cu zece.

Dar nu era cazul, așa că îi permisese lui Nathaniel să i se strecoare în suflet asemenea unui fiu pe care nu îl avusese niciodată. Era hotărâtă să găsească femeia potrivită pentru el și să îl vadă la casa lui, fericit. Așa cum erau și minunatele ei fete.

De vreme ce se simțea responsabilă de cuplarea celor patru nepoate ale ei cu pretendenți potriviți, era încrezătoare că putea face asta și în cazul lui Nathaniel.

- Ți-am făcut astrograma seara trecută, spuse ea relaxat, verificând tocănița de pește pe care o pregătea pentru cină.

- Oh, da?

Luă mai multă plăcintă. Doamne, femeia chiar știa să gătească.

- Intri într-o nouă etapă din viața ta, Nate.

El văzuse prea mult din lumea asta ca să nu creadă în astrologie - sau în orice altceva. Așa că îi zâmbi.

- Cred că ai dreptate, Coco. Am o afacere, o casă pe uscat și mi-am luat adio de la mare.

- Nu, etapa asta este mai personală. Sprâncenele ei se ridicară jucăuș. Are de-a face cu Venus.

El rânji la auzul cuvintelor.

- Deci te măriți cu mine?

Ea făcu ușor un semn din deget către el.

- Vei spune altcuiva asta, la modul serios, înainte de sfârșitul verii. De fapt, te-am văzut îndrăgostit de două ori. Nu știu sigur ce înseamnă asta. Fruntea ei se încreți în timp ce se gândea. Nu părea să ai de ales, deși erau ceva interferențe. Poate chiar pericol.

- Dacă un bărbat se îndrăgostește de două femei, cu siguranță dă de belele. Și Nathaniel era mulțumit, cel puțin pentru moment, să nu aibă pe nimeni în viața lui. Femeile nu veneau fără așteptări, și el se mulțumea să-și împlinească propriile așteptări. Și de vreme ce inima mea îți aparține...

El merse lângă ea la aragaz și o sărută pe obraz.

Hărmălaia începu fără avertisment. Ușa de la bucătărie se deschise larg și trei vârtejuri mici se repeziră înăuntru.

- Mătușă Coco! Sunt aici!

- Oh, Doamne! Coco își duse o mână în dreptul inimii. Alex, mi-ai luat un an din viață. Dar zâmbi, studiind trăsăturile băiatului cu ochii negri de lângă el. Kevin? Tu ești? Ai crescut vreo treizeci de centimetri! Nu o pupi pe mătușa Coco?

- Da, doamnă. El păși înainte politicos, încă nesigur de situație. De îndată fu învăluit de sânii ei moi, de parfumul ei dulce. Se simțea mai bine și nu mai era așa emoționat.

- Ne bucurăm că ești aici. Lui Coco îi dădură lacrimile. Acum toată familia este într-un singur loc. Kevin, acesta este domnul Fury. Nate, nepotul meu.

Nathaniel știa povestea, cum nenorocitul de Baxter Dumont reușise să lase o copilă naivă însărcinată cu puțin înainte de căsătoria cu Suzanna. Băiatul se holba la el acum, emoționat, dar calm. Nathaniel înțelese că și Kevin știa povestea - sau măcar o parte din ea.

- Bine ați venit la Bar Harbor!

Întinse mâna spre Kevin, iar acesta i-o strânse politicos.

- Nate conduce magazinul de bărci și diverse chestii împreună cu tatăl meu. Sonoritatea cuvintelor „tatăl meu" încă era ceva nou pentru Alex. Kevin vrea să vadă balenele, îi spuse el lui Nathaniel. El vine din Oklahoma, unde nu au balene. De abia dacă au vreun lac.

- Avem câteva, își apără Kevin imediat locul copilăriei. Și avem cowboy, adăugă el ca să câștige teren în fața lui Alex. Voi nu aveți.

- Iu-huu! Jenny sări și ea. Eu am un costum întreg de cowboy.

- *Cowgirl*, o corectă Alex. Este *cowgirl*, pentru că ești o fată.

- Nu este.

- Ba da.

Ochii ei erau deja furioși.

- Ba nu.

- Ei bine, văd că totul e neschimbat aici. Suzanna intră pe ușă, cu o privire de avertizare către copiii ei. Bună, Nate. Nu mă așteptam să te găsesc aici.

- Am avut noroc. Își puse un braț în jurul umerilor lui Coco. Am petrecut o oră cu femeia mea.

- Iar flirtezi cu Coco? Dar Suzanna își dădu seama că privirea lui era deja în alt loc. Își amintea privirea aceea de la prima lor întâlnire. O luă de mână automat pe Megan. Megan O'Riley, Nathaniel Fury, partenerul lui Holt - ultima cucerire a mătușii Coco.

- Mă bucur să te cunosc. Megan își dădu seama că era obosită. Trebuia să fie dacă acea privire limpede, directă o făcu să se enerveze. Ea trecu repede peste el, puțin prea abrupt pentru a părea politicos, și îi zâmbi lui Coco. Arăți minunat!

- Oh, și uite-mă aici cu șorțul de gât. Nici măcar nu m-am aranjat. Coco îi oferi o îmbrățișare caldă și primitoare. Hai să vă pregătesc ceva! Sigur sunteți obosiți după zbor.

- Doar un pic.

- Am dus gențile sus și apoi l-am pus pe Christian în pătuț.

În timp ce Suzanna își așeza copiii în jurul mesei, Nathaniel își îndreptă privirea scrutătoare către Megan O'Riley.

Rece ca briza Atlanticului, observă el. Un pic bulversată și descurajată pentru moment, dar nu voia să arate asta. Pielea de culoarea piersicii și părul blond-roșcat, lung și ondulat erau o combinație atractivă.

Nathaniel prefera de obicei femeile brunete și aprige, dar era ceva foarte interesant la acel amestec de trandafiriu și auriu. Avea ochii albaștri, culoarea mării calme

la răsărit. Gura aducea a încăpățânare, i se părea lui, deși se îndulcea drăguț atunci când îi zâmbea fiului ei.

Un pic prea slabă, se gândi el în timp ce își termina cafeaua. Avea nevoie de mâncărurile lui Coco ca să se mai împlinească. Sau poate că părea slabă – și afectată – pentru că purta acele taioare și jachete cu aer auster.

Conștientă de privirea lui, Megan se forță să reziste conversației cu Coco și cu ceilalți. Se obișnuise ca lumea să se holbeze la ea cu ani în urmă, pe când era tânără, necăsătorită și însărcinată cu soțul altei femei.

Știa cum reacționau unii bărbați la statutul său de mamă singură, cum presupuneau că era ușor de prins. Și știa cum să îi trezească la realitate.

Întâlni privirea lui Nathaniel cu o răceală fermă. El nu își luă ochii de la ea, așa cum făceau majoritatea, ci continuă să o privească, fără să clipească, până când o văzu strângând din dinți.

Foarte bine, se gândi el. Poate că era slabă, dar avea curaj. El rânji, își săltă cana de cafea ca pentru un toast și apoi se întoarse către Coco.

- Trebuie să plec, am un tur de făcut. Mulțumesc pentru prânz, Coco.

- Nu uita de cină. Toată familia va fi acolo. Ora opt.

El o privi din nou pe Megan.

- Nu aș rata ocazia pentru nimic în lume.

- Ai grijă să n-o faci. Coco se uită la ceas și închise ochii. Unde este bărbatul ăsta? Iar întârzie.

- Olandezul?

- Cine altcineva? L-am trimis la măcelar acum vreo două ore.

Nathaniel ridică din umeri. Fostul lui camarad de navigare și noul asistent-șef la Turnuri avea propriul program.

- Dacă îl văd la docuri, îl trimit aici.

- Sărută-mă de la revedere, ceru Jenny, încântată când Nathaniel o luă în brațe.

- Ești cel mai frumos cowboy de pe insulă, îi șopti la ureche. Jenny se uită cu îngâmfare la fratele ei atunci când picioarele ei atinseră din nou podeaua. Să îmi spui când ești gata de un drum cu barca, zise el către Kevin. Mi-a părut bine, domnișoară O'Riley.

- Nate e marinar, spuse Jane cu importanță în voce atunci când Nathaniel ieși pe ușă. A fost peste tot și a făcut de toate.

Megan nu se îndoia nici o secundă de asta.

Turnurile se schimbaseră mult, dar camerele familiei de la primele două etaje și aripa estică rămăseseră mai mult sau mai puțin la fel. Trent St. James și fratele lui Megan, Sloan, în calitate de arhitect, se străduiseră să schimbe primele zece camere din aripa de vest, împreună cu sala de cină pentru invitați și turnul vestic. Toată zona care cuprindea hotelul.

Din scurtul tur care i se făcu, Megan putea să vadă cât timp și efort fuseseră investite în renovări, cu maximum de eficiență.

Sloan făcuse un design care respecta structura de fortăreață a construcției, păstrând tavanul înalt și scările circulare, asigurându-se că toate șemineurile funcționau, păstrând ferestrele cu menouri și ușile franceze care duceau înspre terase, balcoane și parapete.

Holul era somptuos, decorat cu statui vechi și prevăzut cu multe colțuri confortabile unde invitații puteau lenevi în zilele ploioase sau friguroase. Priveliștea fantastică asupra golfului, asupra stâncilor, asupra mării sau asupra grădinii fantastice a Suzannei era deliciul tuturor, tentând invitații să iasă pe terase și balcoane.

Atunci când Amanda, managerul hotelului, preluă sarcina de a continua turul lui Megan, îi spuse că fiecare cameră era unică. Spațiile de depozitare ale Turnurilor fuseseră pline de mobilă veche, amintiri și artă. Ceea ce nu fusese vândut înainte ca Trent să investească banii

de la St. James în restaurare decora acum camerele de oaspeți.

Câteva apartamente aveau două niveluri, cu o casă a scării în stil art déco ce lega camerele, unele aveau tapet de mătase, altele aveau pereții vopsiți. Era și un covor Aubusson, plus tapiserii. Și toate camerele purtau amprenta legendei cu smaralde și a femeii care le deținuse.

Smaraldele în sine, descoperite după o căutare îndelungată și periculoasă - unii susțineau că spiritul Biancăi Calhoun și al artistului ei iubit, Christian Bradford, dăduseră o mână de ajutor -, erau acum expuse într-o casetă din sticlă în holul principal. Deasupra casetei era așezat portretul Biancăi, cel pictat de Christian cu mai bine de optzeci de ani în urmă.

- Sunt minunate, șopti Megan. Fabuloase.

Șiragul de smaralde verzi ca iarba și de diamante albe aproape vibrau cu viață.

- Uneori mă opresc și mă uit pur și simplu la ele, recunoscu Amanda. Îmi amintesc toate peripețiile prin care am trecut ca să le găsim. Și cum Bianca a încercat să le folosească pentru a fugi cu copiii ei la Christian. Presupun că ar trebui să mă întristeze, dar mi se pare potrivit ca ele să fie aici, sub portretul ei.

- Așa este. Megan putea simți chemarea lor, chiar și prin sticlă. Dar nu este riscant să le expuneți așa?

- Holt s-a ocupat de pază. Faptul că din familie face parte și un fost polițist înseamnă că nu a fost lăsat nimic la voia întâmplării. Sticla este antiglonț. Amanda bătu cu un deget în ea. Și este conectată la un senzor de ultimă generație. Amanda se uită la ceas și hotărî că mai avea un sfert de oră până să fie nevoită să se întoarcă la treabă. Sper că e totul în regulă la camerele voastre. De abia am început renovările la partea destinată familiei.

- E totul foarte bine. Și adevărul era că lui Megan i se părea mai liniștitor să vadă pereți roși sau mobilă

uzată. Totul era mai puțin intimidant așa. Kevin e în paradis. Este afară cu Alex și cu Jenny, jucându-se cu noul ei cățeluș.

- Fred al nostru și Sadie a lui Holt sunt mândrii părinți. Opt pui, spuse Amanda râzând și dându-și pe spate coama de păr întunecat.

- Așa cum a spus și Alex, toată lumea face copii. Și Delia a ta e frumoasă.

- Este, nu-i așa? Mândria maternă strălucі în ochii Amandei. Nu îmi vine să cred cât de repede a crescut. Ar fi trebuit să fii aici acum șase luni. Noi, toți patru, aici. Ea râse din nou și își întinse brațele. Fugă peste tot. Bărbați înnebuniți. Știi că au făcut pariu să vadă dacă eu sau Lilah naștem primele? M-a bătut cu două zile. Și, de vreme ce pariase și ea douăzeci de dolari pe ea însăși, gândul o irita un pic. Este prima oară de când o știu când s-a grăbit și ea cu ceva.

- Și Bianca ei este frumoasă. Era trează și cerea atenție când am fost în camera copiilor. Dădaca voastră are treabă, nu glumă!

- Doamna Billows se poate descurca cu orice.

- De fapt, nu mă gândeam la copii, ci la Max. Ea zâmbi larg amintindu-și cum tatăl Biancăi venise grăbit, abandonându-și noul lui roman la mașina de scris, ca să își ia fetița din pătuț.

- Este așa sensibil.

- Cine este sensibil?

Sloan intră în cameră și își luă sora în brațe.

- Nu tu, O'Riley, spuse Amanda, urmărind cum expresia lui se îmblânzi în vreme ce își lipea obrazul de fața lui Megan.

- Ești aici. El o învârti încă o dată. Sunt așa fericit că ești aici, Meg.

- Și eu, tăticule, spuse ea cu ochii înlăcrimați și-l strânse mai tare.

Cu un râset, el o puse jos și își strecură brațul liber în jurul soției. Ai văzut-o?

- Pe cine, întrebă ea prefăcându-se a nu pricepe.

- Pe fata mea, pe Delia.

- Ah, pe ea. Megan ridică din umeri, chicoti și apoi își sărută fratele bosumflat. Nu numai că am văzut-o, dar am ținut-o în brațe, am mirosit-o și deja am decis să o răsfăț ori de câte ori am ocazia. Este minunată, Sloan! Arată exact ca Amanda.

- Da, așa e, zise el și își sărută soția. Doar că are bărbia mea.

- Aceea e o bărbie de Calhoun, susținu Amanda.

- Nu, este O'Riley până la capăt. Și, că veni vorba despre O'Riley, unde este Kevin?

- Afară. Ar trebui probabil să îl aduc aici. Nu am despachetat încă.

- Mergem cu tine, spuse Sloan.

- Tu du-te! Eu am ceva de făcut. Și, chiar în timp ce Amanda rosti cuvintele, telefonul de pe biroul din lemn de mahon de la intrare sună. S-a terminat pauza. Ne vedem la cină, Megan. Se înălță pentru a-l săruta pe Sloan. Pe tine te văd mai devreme, O'Riley.

- Mmm. Sloan oftă relaxat în timp ce își urmărea soția îndepărtându-se. Iubesc modul în care merge femeia asta.

- Te uiți la ea la fel cum o făceai și acum un an, la nunta voastră. Megan îl luă de mână în timp ce ieșeau din hol pe terasa din trepte de piatră. Este foarte drăguț.

- Ea e... El căuta un cuvânt anume, dar se mulțumi cu simplul adevăr. Tot. Mi-ar plăcea să fii la fel de fericită ca mine, Megan.

- Sunt fericită. Briza mării îi sufla prin păr, aducând cu ea râsetele copiilor. Când aud asta, mă simt fericită. Și sunt bucuroasă să fiu aici. Ei coborâră încă un nivel și se întorseseră spre vest. Trebuie să recunosc că sunt puțin

emoționată. Este un pas atât de mare. Ea își văzu fiul urcând până în vârful fortului, cu brațele în sus în semn de victorie. E atât de bine aici pentru el.

- Dar pentru tine?

- Și pentru mine. Se sprijini de fratele ei. Îmi va fi dor de mama și de tata, dar ei deja au spus că, dacă suntem amândoi aici, au motive să ne viziteze de două ori mai des. Ea își dădu părul la o parte de pe față în timp ce Kevin se juca de-a lunetistul, luptându-se cu Alex și cu Jenny la fort. El trebuie să își cunoască și restul familiei. Și eu... aveam nevoie de o schimbare. Și dacă tot a venit vorba - se uită la Sloan -, am încercat să o conving pe Amanda să îmi arate biroul.

- Și ea ți-a spus că să stai locului măcar o săptămână.

- Ceva în genul acesta.

- Am decis la ultima întâlnire de familie că ar fi bine să ți se acorde o săptămână de acomodare înainte de a trece la treabă.

- Nu am nevoie de o săptămână, îmi sunt de ajuns...

- Știu, știu. Concurezi cu Amanda pentru coroana eficienței. Dar așa sunt ordinele de sus.

Ea își arcui o sprânceană.

- Și cine dă ordine pe aici?

- Toată lumea, replică Sloan cu un zâmbet. Și de aceea este interesant.

Ea se uită gânditoare înspre mare. Cerul era limpede ca sticla, și briza era caldă, ca de început de vară. De pe terasă, se puteau vedea micile mănunchiuri de insule din depărtare, peste apa care strălucea ca diamantul.

O altă lume, își dădu ea seama, altfel decât câmpiile de acasă. Și poate o altă viață, pentru ea și pentru fiul ei.

O săptămână. Să se relaxeze, să exploreze, să facă excursii cu Kevin. Tentant, da. Dar nu foarte responsabil.

- Vreau să îmi fac treaba.

– Așa se va întâmpla, crede-mă! Se uită în direcția din care venea sunetul clar al unui corn englez. E una dintre navele lui Holt și ale lui Nate, îi spuse Sloan, arătând către vasul care înainta pe luciul apei. *Mariner*. Duce turiștii să vadă balene.

Copiii erau în vârful fortului acum, țipând și făcând cu mâna la barcă. Când cornul sună din nou, ei izbucniră în urale.

– Îl vei cunoaște pe Nate la cină, începu Sloan.

– L-am cunoscut deja.

– Flirtând cu Coco pentru a face rost de mâncare?

– Așa părea.

Sloan clătină din cap.

– Tipul acela poate mânca, nu glumă, zău așa. Cum ți s-a părut?

– Nu cine știe ce, zise ea. Părea cam necizelat pentru gustul meu.

– Te vei obișnui cu el. Face parte din familie acum.

Megan scoase un sunet greu de descifrat. Poate că așa era, dar asta nu însemna că făcea parte și din familia ei.

capitolul 2

Coco îl considera pe Niels Van Horne un tip foarte neplăcut. Nu primea deloc bine nici criticile constructive, nici sugestiile subtile privind amenajarea. Ea încerca să fie politicoasă, Dumnezeu îi era martor, de vreme ce el era angajat al Turnurilor şi un vechi şi drag prieten de-al lui Nathaniel.

Dar omul îi era ca un ghimpe în coastă, nisipul grunjos din încălţămintea confortabilă a mulţumirii ei de sine.

În primul rând, el era pur şi simplu mult prea mare. Bucătăria hotelului fusese ideal organizată. Ea şi Sloan lucraseră împreună la design, astfel încât produsul final să se potrivească specificaţiilor şi nevoilor ei. Adora plita imensă, cuptoarele cu convecţie şi cele clasice, strălucirea oţelului inoxidabil şi suprafeţele albe lucioase şi maşina ei de spălat vase silenţioasă. Iubea mirosul mâncării gătite, zumzetul hotelor, curăţenia sclipitoare a podelei din gresie.

Şi apoi era Van Horne – sau Olandezul, cum i se spunea –, un elefant în magazinul ei de porţelanuri, cu umerii lui cât nişte trunchiuri de copac şi cu braţele ca doi bolţari tatuate în întregime. Refuza să poarte şorţurile albe pe care le comandase ea, cu literele albastre elegante, preferând bluzele lui cu mânecile suflecate şi blugii uzaţi legaţi cu sfoară în loc de curea.

Părul lui grizonant era legat la spate într-o coadă de ponei scurtă, iar faţa lui, de obicei posomorâtă, era la fel de mare ca restul corpului său, cu riduri adânci în jurul ochilor verzi. Nasul lui, spart de mai multe ori, cel mai probabil în încăierările de care părea tare mândru, era

destul de strâmb și făcut ferfeniță. Pielea lui era închisă la culoare și tăbăcită.

Iar limbajul lui... Coco nu era chiar pudică, dar era totuși o doamnă.

Dar el chiar se pricepea la gătit. Asta era calitatea lui salvatoare.

Olandezul se ocupa de cuptor, iar ea îi superviza pe ceilalți doi bucătari. Meniul special din noaptea aceea era tocănița ei de pește și păstrăv umplut *à la française*. Totul părea în ordine.

- Domnule Van Horne, începu ea, pe un ton care îl făcea mereu atent. Tu rămâi responsabil aici în timp ce eu sunt jos. Nu prevăd nici o problemă, dar, dacă apare vreuna, voi fi în salonul mare.

El îi aruncă peste umăr una dintre privirile lui sarcastice. Femeia era aranjată toată, de parcă mergea la un spectacol de operă sau ceva. Toată în mătase roșie și perle. Îi venea să pufnească, dar știa că apoi trebuia să inspire nenorocitul ei de parfum care i-ar atenua plăcerea pe care i-o oferea mirosul de orez cu curry.

- Am gătit pentru trei sute de oameni, spuse el cu voce aspră, ca de șmirghel. Pot să mă ocup și de câțiva amărâți de turiști.

- Oaspeții noștri, spuse ea printre dinți, o fi ceva mai cunoscători decât niște marinari prizonieri pe o barcă ruginită.

Unul dintre chelneri intră chiar atunci, cu un munte de farfurii. Ochii olandezului poposiră pe una dintre ele, pe care rămăsese cam jumătate din aperitiv. Pe vasul *lui*, lumea își golea farfuriile.

- Nu prea înfometați, nu?

- Domnule Van Horne, spuse Coco inspirând adânc. Vei rămâne în bucătărie tot timpul. Nu vreau să mergi din nou în sala de mese ca să te iei de oaspeții noștri și de obiceiurile lor culinare. Mai mult sos pe salata aceea,

te rog, spuse ea către unul dintre bucătari şi se strecură pe uşă.

- Nu suport muierile astea cu feţe aranjate, mormăi Olandezul.

Şi dacă nu ar fi fost Nate la mijloc, se gândi el cu amărăciune, olandezul Van Horne nu ar fi primit ordine de la o femeie.

Nathaniel nu împărtăşea acelaşi dispreţ pentru femei. El le iubea, pe una şi pe toate. Îi plăceau formele lor feminine, mirosul, vocile şi era foarte mulţumit că se stabilise într-o familie în care existau cele mai frumoase şase femei pe care avusese plăcerea să le cunoască.

Femeile Calhoun erau mereu o sursă de încântare pentru el. Suzanna, cu ochii ei blânzi, sexualitatea lenevă a lui Lilah, pragmatismul feroce al Amandei, zâmbetul încrezut al lui C.C. şi eleganţa feminină a lui Coco.

Astfel, Turnurile erau pentru Nathaniel o bucată ruptă din rai.

Iar cea de-a şasea femeie... El sorbea whisky cu apă în timp ce o privea pe Megan O'Riley. Ea era un pachet pe care el îl considera plin de surprize. În ceea ce privea fizicul, ea era la egalitate cu fabuloasele Calhoun. Iar vocea ei, cu accentul acela leneş de Oklahoma, avea propriul farmec. Ceea ce îi lipsea, remarcase el, era căldura atât de naturală a celorlalte femei.

Nu se decisese încă dacă ea era aşa rece din fire sau era doar timidă. Orice ar fi fost venea din adâncurile fiinţei ei. Era greu să fii rece sau timid într-o încăpere plină de oameni care râdeau, bebeluşi care gângureau şi copii care se luptau în joacă.

El o ţinea acum în braţe pe una dintre femeile lui favorite. Jenny sărea pe picioarele lui şi îl asalta cu întrebări.

- Te vei căsători cu mătuşa Coco?

- Nu mă acceptă.

- Eu da. Jenny se uită atent la el - o viitoare seducătoare cu un incisiv lipsă. Ne putem căsători în grădină, ca mama și tati. Apoi poți veni să stai cu noi.

- Acum, aceasta este cea mai bună ofertă pe care am primit-o în ultima vreme.

El îi mângâie ușor obrazul cu un deget aspru.

- Dar trebuie să aștepți până cresc.

- Întotdeauna e înțelept să lași un bărbat să aștepte. Cuvintele veniră din partea lui Lilah, care stătea tolănită pe o canapea, cu capul în brațele soțului ei și cu un copilaș în brațe. Nu îl lăsa să te grăbească, Jenny. Mai încet este întotdeauna mai bine.

- Ea ar trebui să știe cel mai bine, comentă Amanda. Lilah și-a petrecut viața studiind arta de a face lucrurile fără grabă.

- Nu sunt gata să renunț la fiica mea. Holt o luă pe Jenny pe sus. Mai ales dacă e vorba să o las pe mâinile unui marinar naufragiat.

- Te pot întrece pe orice mare, Bradford.

- Nu, nu. Alex ieși la iveală pentru a apăra onoarea familiei sale. Tati este cel mai bun. El poate naviga mai bine ca oricine. Chiar și dacă sunt oameni răi pe urmele lui, cu pistoale. Alex își petrecu un braț în jurul unuia dintre picioarele lui Holt. Ba chiar a fost împușcat. Are o gaură de glonț în picior.

Holt rânji în direcția amicului său.

- Fă-ți rost de propriii lăudători, Nate.

- Ai fost vreodată împușcat? ceru Alex să știe.

- Nu pot spune asta, nu. Nathaniel roti whisky-ul în pahar. Dar era un grec în Corfu care ar fi vrut să îmi taie gâtul.

Ochii lui Alex se lărgiră. Din locul lui de pe covor, Kevin se apropie.

- Chiar așa? Alex căuta urme de tăieturi. Știa că Nathaniel avea pe umăr un tatuaj cu un balaur care scotea

flăcări, dar o cicatrice ar fi fost și mai bună. L-ai înjunghiat tu înainte și l-ai omorât?

- Nu. Nathaniel văzu privirea neîncrezătoare și neiertătoare din ochii lui Megan. El m-a ratat și m-a rănit în umăr, iar Olandezul l-a lăsat lat cu o sticlă de uzo.

Impresionat până la disperare, Kevin se apropie de el.

- Ai o cicatrice?

- Cu siguranță.

Amanda îl plesni pe Nathaniel peste braț înainte ca acesta să apuce să își ridice cămașa.

- Încetează, altfel fiecare bărbat din cameră va începe să se dezbrace ca să își arate rănile de război. Sloan e foarte mândru de una pe care a căpătat-o într-o luptă cruntă cu niște sârmă ghimpată.

- Este o frumusețe. Dar cicatricea lui Meg e chiar mai bună, spuse Sloan.

- Taci, Sloan!

- Hei, un bărbat se poate lăuda cu sora mai mică. Satisfăcut de el însuși, Sloan își petrecu un braț în jurul umerilor ei. Avea doisprezece ani - copil încăpățânat asta mică! Aveam un armăsar aproape la fel de încăpățânat ca ea. L-a furat într-o zi, hotărâtă să îl îmblânzească. S-a ținut bine vreun kilometru înainte să o arunce.

- Nu m-a aruncat, spuse cu mândrie Megan. S-a rupt căpăstrul.

- Asta este povestea ei. Sloan o strânse ușor de umăr. De fapt, calul a aruncat-o fix într-un gard de sârmă ghimpată. Și ea a aterizat pe șold. Nu cred că ai putut să stai jos timp de șase săptămâni.

- Au fost două, spuse ea, dar buzele ei zvâcniră.

- Are o cicatrice pe cinste, spuse Sloan bătând-o pe fund frățește.

- Nu m-ar deranja să mă uit, spuse Nathaniel pe nerăsuflate, primind o privire încruntată de la Suzanna.

- Cred că îl culc pe Christian înainte de cină.

– Bună idee! C.C. îl luă pe Ethan de la Trent chiar în momentul în care bebelușul începu să se foiască. Cuiva îi e foame.

– Mie cu siguranță îmi este foame, zise Lilah și se ridică.

Megan se uită la mamele care urcau cu bebelușii spre camera copiilor și rămase surprinsă de junghiul de invidie. Ciudat, căci nici nu se gândise că ar vrea mai mulți copii până nu venise aici și se trezise încon-jurată de atâția.

– Îmi pare rău că am întârziat, zise Coco intrând grațios în cameră, aranjându-și părul. Am avut câteva probleme în bucătărie.

Nathaniel recunoscu privirea de frustrare de pe fața ei și încercă să nu zâmbească.

– Olandezul îți face probleme, draga mea?

– Ei bine... Ei nu îi plăcea să se plângă. Nu avem aceeași viziune despre modul cum ar trebui să fie făcute lucrurile. Oh, Dumnezeu să te binecuvânteze, Trent, spuse ea când el îi oferi un pahar. Oh, Doamne, unde îmi stă mintea? Am uitat tartinele.

– Le iau eu.

Max se ridică de pe canapea și porni apoi spre bucătăria familiei.

– Mulțumesc, dragă. Acum... Luă mâna lui Megan și o strânse ușor. De abia dacă avem un răgaz să vorbim. Ce crezi despre complexul turistic?

– Este minunat, exact cum a spus Sloan că va fi. Amanda mi-a zis că toate cele zece apartamente sunt închiriate.

– A fost un prim sezon minunat. Ea se uită zâmbind la Trent. Acum mai puțin de un an eram disperată, îngrijorată că fetele mele aveau să își piardă casa. Deși cărțile mele de tarot mi-au spus altceva. Ți-am spus că l-am văzut pe Trent în cărți înainte să îl cunosc? Chiar

trebuie să îți citesc și ție, dragă, să îți spun ce îți rezervă viitorul.

- Ei bine...

- Poate mă lași să arunc o privire la palma ta.

Megan respiră ușurată când Max se întoarse cu o tavă și îi distrase atenția lui Coco.

- Nu ești interesată de viitor? șopti Nathaniel.

Megan se uită la el, surprinsă că se mutase mai aproape fără ca ea să observe.

- Sunt mai interesată de prezent acum. Fiecare pas la vremea lui.

- Cât cinism! Îi luă mâna și, deși o simțea încordată, el îi întoarse palma în sus.

- Am întâlnit o femeie în vârstă pe coasta de vest a Irlandei. O chema Molly Duggin. Zicea că am viziune. Ochii lui fumurii stăruiră o clipă într-ai ei înainte să coboare înspre palma ei. Megan simți ceva pe șira spinării. O mână încăpățânată. Independentă, în ciuda eleganței.

El își trecu un deget peste palma ei. Acum era mai mult decât un fior. Un șoc electric.

- Nu cred în cititul în palmă.

- Nu trebuie să crezi. Timidă, spuse el încet. Mă întrebam în legătură cu asta. Pasiunea este acolo, dar este reprimată. Degetul lui mare călători ușor peste muntele Venus din palma ei. Sau canalizată. Preferi să rămâi concentrată asupra a ceva. Orientată spre rezultate, pragmatică. Preferi să iei decizii raționale, chiar dacă inima îți spune altceva. Ochii lui se ridicară spre ai ei. Cât de aproape sunt?

„Mult prea aproape", se gândi ea, dar își retrase mâna dintr-a lui.

- Un joc interesant de salon, domnule Fury.

Ochii îi trădară amuzamentul în vreme ce el își băgă degetele mari de la mână în buzunarele de la pantaloni.

- Nu-i așa?

*

Până a doua zi la prânz, Megan nu mai avea cu ce să se țină ocupată. Nu o lăsa inima să ignore rugămințile lui Kevin de a-și petrece ziua cu familia Bradford, deși plecarea lui o făcuse să fie nevoită să decidă ce să facă de una singură.

Pur și simplu nu era obișnuită să aibă atât de mult timp liber.

Un scurt drum până în holul hotelului o făcu să renunțe la ideea de a merge la Amanda ca să o roage să îi arate registrele, căci află că Amanda era în aripa de vest, pentru a rezolva o problemă.

Nu putea apela nici la Coco. Megan se opri la ușa bucătăriei când auzi zgomot de vase căzând și voci ridicate.

Cum Lilah era plecată la muncă, în calitate de naturalist în parcurile din jur, și C.C. era la atelierul ei auto din oraș, Megan era pe cont propriu.

Într-o casă atât de mare precum Turnurile, se simțea ca ultimul om în viață de pe insulă.

Putea să citească, se gândi ea, sau să stea la soare pe una dintre terase și să contemple priveliștea. Se putea plimba pe primul etaj al zonei dedicate familiei și să verifice progresul renovărilor. Și să îi bată la cap pe Sloan și pe Trent, se gândi cu un oftat, în timp ce ei încercau să își vadă de treabă.

Nu se gândi să îl deranjeze pe Max, știind că el lucra la cartea lui. Și deja petrecuse o oră cu bebelușii, astfel că o nouă vizită acolo ieșea din discuție.

Se plimbă până la camera ei, unde aranjă cuvertura deja aranjată de pe minunatul ei pat. Restul lucrurilor fuseseră aduse de dimineață, dar deja le despachetase, într-un avânt plin de zel, caracteristic ei. Hainele ei erau deja aranjate frumos în șifonierul trandafiriu sau împachetate în comoda Chippendale. Fotografiile cu ea și familia ei erau înrămate pe masa de lângă fereastră.

Pantofii ei erau aliniaţi, bijuteriile ei erau puse deoparte, iar cărţile erau aranjate pe raft.

Şi, dacă nu găsea ceva de făcut, înnebunea.

Cu gândul acesta în minte, ea îşi luă servieta, îi mai verifică o dată conţinutul şi ieşi, îndreptându-se spre maşina pe care Sloan i-o lăsase.

Sedanul funcţiona brici, graţie talentului lui C.C. Megan conduse pe drumul şerpuitor către sat.

Se bucură de apa albastră a golfului şi de cârdurile colorate de turişti care se plimbau în sus şi în jos pe străzile în pantă. Dar exponatele strălucitoare din vitrinele magazinelor nu o ispitiră să oprească maşina şi să se plimbe pe jos.

Era genul care mergea la cumpărături doar la nevoie, nu din plăcere.

Odată, cu mult timp în urmă, îi plăcuseră trecerea relaxată de la o vitrină la alta, satisfacţia indolentă de a cumpăra lucruri doar de dragul distracţiei. Iubise zilele goale şi nesfârşite de vară în care nu avea nimic altceva de făcut în afară de-a se uita la nori şi de-a asculta vântul.

Dar asta fusese înainte să-şi piardă inocenţa şi să primească în schimb noi responsabilităţi.

Ea văzu lângă docuri semnul pentru Excursiile Shipshape. Erau acolo câteva mici bărci lângă pontonul uscat, dar *Mariner* şi sora ei, *Island Queen*, nu erau de găsit.

Ea se încruntă enervată. Sperase să ajungă înainte ca Holt să plece în una dintre excursii. Totuşi, nu vedea nici un motiv pentru care să nu intre în clădirea micuţă, cu acoperiş de tablă, ce adăpostea birourile. În definitiv, Shipshape era acum unul dintre clienţii ei.

Megan parcă în spatele unui maşini T-Bird lungi decapotabile. Nu putea să nu admire liniile maşinii şi vopseaua neagră lucioasă care scotea în evidenţă interiorul alb al maşinii.

Ea rămase locului un moment, umbrindu-şi ochii în timp ce se uită la două bărci cu vele ce pluteau pe luciul apei, cu pânzele roşietice sus, cu punţile pline de oameni.

Nu putea să nege frumuseţea locului, deşi mirosul şi apa îi erau atât de străine în comparaţie cu mediul în care crescuse ea. Briza de la prânz era proaspătă şi aducea cu ea parfumul mării şi aromele de la restaurantele din apropiere.

Ar putea fi fericită aici, îşi spusese în sinea ei. Nu, *avea să fie* fericită aici. Se întoarse hotărâtă către clădire şi bătu la uşă.

– Da. E deschis.

Dădu cu ochii de Nathaniel, cu picioarele proptite pe un birou metalic dezordonat şi vechi, cu un telefon la ureche. Blugii lui erau rupţi în genunchi şi mânjiţi cu ceva ce aducea a ulei de motor. Părul lui întunecat era ciufulit de vânt – sau de mâinile lui. El îi făcu semn cu un deget să se apropie, măsurând-o din priviri în timp ce vorbea la telefon.

– Tecul este cea mai bună alegere. Am destul în stoc, şi pot să termin puntea în două zile. Nu, motorul trebuie doar urnit. Mai are viaţă în el. Nici o problemă. Ridică apoi un trabuc încins. Îţi dau un telefon când terminăm.

Închise telefonul şi strânse trabucul între dinţi. Ciudat, se gândi el, că Megan O'Riley pe care o vedea acum semăna mult cu cea pe care o văzuse în mintea lui de dimineaţă. Aranjată toată, cu părul acela roşiatic-auriu prins la spate, cu o expresie rece şi calmă.

– Doar în trecere? o întrebă el.

– Îl căutam pe Holt.

– Este în larg cu *Queen*. Nathaniel se uită relaxat la ceasul lui de scufundător. Se întoarce abia peste o oră şi jumătate. Îşi schimonosi gura lui încrezută. Se pare că eşti prizoniera mea.

Ea se împotrivi instinctului de a-şi muta servieta dintr-o mână în alta, de-a se retrage.

- Mi-ar plăcea să văd registrele.

Nathaniel pufăi leneş din trabucul său.

- Credeam că eşti în vacanţă.

Ea alese cea mai bună apărare a ei. Dispreţul.

- Este vreo problemă în registre? întrebă ea rece.

- Nu poţi să te bazezi pe mine. Dintr-o mişcare, el se întinse, deschise un sertar din birou şi scoase o condică neagră. Tu eşti experta. Ia un scaun, Meg, îi spuse el înmânându-i carnetul.

- Mulţumesc. Ea trase un scaun pliabil de cealaltă parte a biroului, apoi îşi puse pe nas ochelarii cu ramă neagră. Odată ce îi avea la ochi, ea deschise registrul. Inima ei de contabil se cutremură de groază la vederea dezordinii din cifre, a notiţelor înghesuite pe margine şi a post-it-urilor lipite de pagini.

- Aşa arată registrele contabile?

- Da. Ea arăta afectată şi extrem de eficientă, cu ochelarii ei şi cu părul prins sus. Îl făcea să saliveze. Eu şi Holt facem cu rândul - de când Suzanna şi-a luat jucăriile şi ne-a zis că suntem idioţi. El îi zâmbi şarmant. Am crezut că, fiind însărcinată pe atunci, nu avea nevoie de mai mult stres.

- Hmm... Megan deja întorcea paginile. Pentru ea, starea unui registru contabil nu era un motiv de stres, ci mai degrabă o provocare. Dosarele?

- Le avem.

Nathaniel deschise sertarul dulapului de metal înghesuit în colţ. Pe el era un motor de barcă mic şi uleios.

- Şi e ceva în ele? întrebă ea pe un ton plăcut.

- Ultima oară când m-am uitat, era.

Nu putea să se abţină. Cu cât era ea mai afectată şi mai eficientă, cu atât mai mult îi venea să o necăjească.

- Facturi?

- Sigur.

- Chitanțe?

- Absolut. Deschise alt sertar și găsi o cutie mare de trabucuri. Avem multe chitanțe.

Ea deschise cutia și oftă.

- Așa faceți voi afaceri?

- Nu. Noi facem afaceri ducând oamenii pe mare sau reparându-le bărcile. Uneori le și construim. Se înclină în față pe birou, în mare parte că să poată simți mai bine parfumul ei dulce și subtil. Eu nu am fost niciodată priceput la hârțogărie, iar Holt și-a făcut plinul cât a fost în armată. Zâmbetul lui se lărgi. El nu se gândi că ea purta ochelari sobri, părul prins la spate și cămașa încheiată până-n gât pentru ca un bărbat să vrea să o ia deoparte, să îi descheie cămașa și să o răvășească. Dar rezultatul fu tot ăla. Poate de aceea contabilul pe care l-am angajat anul acesta a dezvoltat un mic tic. Începu să își atingă ușor pleoapa stângă cu degetul. Am auzit că s-a mutat în Jamaica să vândă coșuri de paie.

Ea nu-și putu reține râsetul.

- Sunt mai tare decât arăt, te asigur.

- Nu m-am îndoit nici o clipă. El se lăsă din nou pe spate, și scaunul îi scârțâi. Ai un zâmbet drăguț, Megan. Când îl folosești.

Știa bine tonul acela de flirt ușor, masculin prin excelență. Apărarea ei se închise ca un seif.

- Nu mă plătești să zâmbesc.

- Aș prefera să fie gratis, oricum. Cum de ești contabilă?

- Mă pricep la numere. Ea deschise condica pe birou înainte să își desfacă servieta și să scoată un calculator.

- Și un agent de pariuri se pricepe. De ce ai ales tocmai asta?

- Pentru că este o carieră solidă, de viitor.

Începu să calculeze, sperând să îl poată ignora.

- Și pentru că numerele se adună într-un singur fel?

Nu putea ignora asta – tenta de amuzament din vocea lui. Ea îi aruncă o privire piezișă, aranjându-și ochelarii.

– Contabilitatea poate fi logică, domnule Fury, dar logica nu elimină surprizele.

– Dacă așa spui tu... Ascultă, poate amândoi am intrat în familia extinsă Calhoun pe uși diferite, dar suntem acolo acum. Nu te simți prost să îmi tot spui domnul Fury?

Zâmbetul ei avea căldura unui curent rece din Atlantic.

– Nu, chiar deloc.

– Întotdeauna ești așa rece cu toți bărbații, sau am eu ceva special?

Răbdarea ei se termină repede, deși crezuse că avea resurse nelimitate.

– Sunt aici să mă uit peste registre. Nu fac altceva.

– Nu te-ai împrietenit niciodată cu vreun client? Pufăi pentru ultima oară din trabuc și îl aruncă. Știi, e ceva ciudat cu mine.

– Sunt sigură că o să îmi spui despre ce e vorba.

– Corect. Pot avea o conversație plăcută cu o femeie fără să fiu tentat să mă tăvălesc cu ea pe podea și să-i sfâșii hainele. Acum, tu ești chiar frumoasă, Meg, dar îmi pot controla pornirile primitive – mai ales când toate semnalele tale îmi spun să mă stăpânesc.

Acum ea se simțea ridicol. Fusese nepoliticoasă sau pe-aproape, din momentul în care îl întâlnise. Și asta, după cum recunoștea față de ea însăși, fiindcă reacția pe care el o stârnea în ea o făcea să se simtă inconfortabil. Dar, la naiba, el era cel care se tot uita la ea de parcă ar fi vrut să o devoreze.

– Îmi pare rău, spuse ea sincer, chiar dacă puțin încordată. Trec prin multe schimbări acum, așa că nu am fost foarte prietenoasă. Și modul în care te uiți la mine mă face să mă simt prost.

- Destul de corect. Dar trebuie să îţi spun că eu cred că e dreptul unui bărbat să se uite. Orice depăşeşte stadiul ăsta cere o invitaţie - de un fel sau de altul.

- Atunci, putem să trecem peste asta şi să o luăm de la început, de vreme ce te asigur că nu am cum să fiu prea prietenoasă. Acum, Nathaniel - era o concesie pe care o făcuse zâmbind -, crezi că putem să ne uităm pe dările de seamă contabile?

- Pot să le caut. Îşi trase în spate scaunul. Zgomotul roţilor se sfârşi cu un schelălăit ascuţit care o făcu pe Megan să arunce hârtiile în aer. La naiba - am uitat că erai aici. Ridică un căţeluş mic, plângăcios şi negru. Doarme mult, aşa că tot îl iau în picioare sau îl calc cu scaunul pe coadă, îi spuse lui Megan în timp ce căţeluşul îl lingea pe faţă. Oricând încerc să îl las acasă, plânge până când cedez şi îl iau cu mine.

- Este un drăguţ. Degetele ei erau deja pregătite să îl mângâie. Seamănă mult cu al lui Coco.

- Acelaşi rând de pui. Văzu privirea sugestivă a lui Megan şi puse căţeluşul pe masă.

- Oh, cât de dulce eşti. Cine este frumos?

În vreme ce alinta căţelul, toate zidurile ei de apărare căzură, observă Nathaniel. Uitase să fie profesionistă şi rece şi în schimb iradia căldură feminină - mâinile ei frumoase mângâiau blana căţeluşului, zâmbetul îi era blând şi ochii, plini de bucurie.

El îşi aminti că invitaţia era pentru câine, nu pentru el.

- Care este numele lui?

- Dog[1].

Se uită la el şi întrebă:

- Dog? Atât?

- Îi place. Hei, Dog! La auzul vocii stăpânului lui, câinele scoase imediat capul spre Nathaniel şi lătră. Vezi?

- Da, zise ea râzând. Pare puţin lipsit de imaginaţie.

[1] În engleză, în original, *dog* înseamnă „câine". (n.tr.)

- Dimpotrivă. Câți câini cunoști pe nume Dog?

- Ai dreptate. Punct ochit, dar să nu îți faci idei cu chitanțele astea.

Nathaniel aruncă o minge, și Dog se duse după ea bucuros.

- Asta o să îl țină ocupat, spuse el și se întoarse la birou ca să o ajute să ridice hârtiile.

- Nu pari genul de om căruia să îi placă cățelușii.

- Întotdeauna am vrut unul. Se lăsă pe vine lângă ea și începu să pună hârtiile înapoi în cutia de trabucuri. De fapt, obișnuiam să mă joc cu unul dintre strămoșii lui Dog la familia Bradford când eram copil. Dar este greu să ții un câine pe o barcă. Am o pasăre însă.

- O pasăre?

- Un papagal pe care l-am luat din Caraibe, acum cinci ani. Acesta este un motiv în plus pentru care l-am luat pe Dog cu mine. Bird[1] ar putea să îl mănânce.

- Bird?

Se uită la el, dar râsul îi îngheță în gâtlej. De ce el era mereu mai aproape de ea decât putea ea anticipa? Și de ce privirea lui parcă o atingea mereu?

Privirea lui coborî la gura ei. Zâmbetul ezitant era încă acolo, remarcă el. Era ceva foarte atractiv la timiditatea ei, toată învelită într-o încredere în sine rigidă. Privirea ei nu erau calmă acum, ci precaută. Nu era o invitație, își aminti el, dar era pe aproape. Și încă una foarte tentantă.

Testând terenul, el întinse mâna să aranjeze o șuviță rebelă în spatele urechii ei. Ea sări ca din pușcă.

- Nu încape îndoială că te sperii ușor, Megan. După ce închise capacul la cutia de trabucuri, se ridică și el. Dar nu pot spune că nu mă unge pe suflet să știu că te fac să te fâstâcești.

- Nu e cazul. Dar nu se uită la el când vorbi. Nu fusese niciodată bună la minciuni. Va trebui să le iau pe toate

[1] În engleză, în original, *bird* înseamnă „pasăre". (n.red.)

astea cu mine, dacă nu te deranjează. Odată ce voi avea totul organizat, iau legătura cu tine sau cu Holt.

- Bine. Telefonul sună. El îl ignoră. Știi unde să ne găsești.

- Odată ce am toate registrele în ordine, va trebui să găsim un sistem de îndosariere adecvat.

Zâmbind, el își sprijini un șold de birou. Doamne, chiar era ceva special cu ea.

- Tu ești șefa, dulceață.

Ea închise servieta.

- Nu, tu ești șeful. Și nu îmi mai spune „dulceață".

Apoi ea ieși, se urcă în mașină și se îndepărtă de clădire, avântându-se în trafic. Conduse cu pricepere prin sat, către Turnuri. Odată ce ajunse la capătul drumului lung și șerpuit ce ducea spre casă, trase mașina pe dreapta și opri.

Avea nevoie de un moment, se gândi ea, înainte de a da ochii cu altcineva. Închise ochii și își sprijini capul de spătarul scaunului. Își simțea stomacul plin de fluturi pe care numai voința îi putea domoli.

Slăbiciunea ei o înfuria. Nathaniel Fury o înfuria. După tot acest timp, se gândi ea, după tot efortul făcut, numai câteva priviri fuseseră de-ajuns ca să îi reamintească, mult prea intens, că era continuare femeie.

Mai rău, mult mai rău, era faptul că el știa foarte bine ce făcea și ce efect avea asupra ei.

Fusese sedusă și în trecut de un chip frumos și de cuvinte șirete. Spre deosebire de cei apropiați, ea refuzase să dea vina pe tinerețe și pe lipsa de experiență pentru acțiunile ei iresponsabile. Odată, cândva, ea își ascultase inima și crezuse în poveștile cu sfârșit fericit. Dar nu mai era cazul. Acum știa că nu există prinți, dovleci și castele în eter. Acum era doar realitatea, una pe care trebuia să o construiască pentru ea însăși - și uneori și pentru fiul ei.

Nu își dorea ca inima să îi bată tare sau ca mușchii să i se încordeze. Nu voia să simtă fluturii în stomac și nici acea foame care voia să fie potolită. Nu acum. Nici în viitor.

Tot ce voia era să fie o mamă bună pentru Kevin, să îi ofere o casă fericită și plină de iubire. Să își croiască un drum prin propriile forțe. Își dorea cu ardoare să fie puternică, deșteaptă și descurcăreață.

Oftă adânc și zâmbi în sinea ei. Și invulnerabilă.

Ei bine, poate nu reușea să ajungă la asta, dar avea să fie rațională. Nu avea să îi mai permită nici unui bărbat să îi influențeze viața – și cu siguranță nu pentru că el reușise să o tulbure.

Mai calmă, mai încrezătoare, porni motorul. Avea treburi de care să se ocupe.

capitolul 3

– Hai, Mandy! Megan o căutase pe cumnata ei de îndată ce sosi la Turnuri. Vreau doar să îmi fac o idee despre ce mă aşteaptă.

Amanda îşi scoase nasul din hârtii şi se lăsă pe spate.

– E groaznic să vezi pe toată lumea din jurul tău ocupată şi tu să nu ai nimic de făcut, nu-i aşa?

Megan oftă adânc. În sfârşit, cineva care înţelegea.

– Un coşmar.

– Sloan vrea să te relaxezi, începu Amanda, după care râse când o văzu pe Megan dându-şi ochii peste cap. Dar ce ştie el? Hai cu mine! Gata să îi facă pe plac, ea se ridică de la birou şi-l ocoli. Vei fi în încăperea alăturată. O conduse în josul coridorului, până la o altă uşă solidă de lemn ornat. Cred că ai aici tot ce îţi trebuie. Dar, dacă mi-a scăpat ceva, spune-mi.

Unele femei simţeau acel fior de entuziasm şi anticipaţie când intrau în vreun magazin. Pentru altele, declicul senzorial se producea datorită mirosului proaspăt de vopsea, sau luminii unei lumânări, sau susurului unei sticle de şampanie abia desfăcute.

Pentru Megan, fiorul de plăcere se declanşă la vederea unui spaţiu de lucru atât de ordonat.

Şi tot ce şi-ar fi putut dori era chiar în faţa ei.

Biroul era minunat, cu un registru de un roz ireproşabil şi o masă de lucru din abanos aşteptând să fie folosite. Un telefon cu mai multe linii şi un computer conectat la internet.

Ea aproape că jubila.

Erau în cameră dulapuri de îndosariere care încă miroseau a ulei de lămâie, cu mânerele din bronz sclipind în lumina soarelui ce se revărsa prin fereastre. Covorul oriental se potrivea cu nuanțele de roz și albastru ale tapițeriei scaunelor și a micuței canapele. Avea rafturi pentru dosarele de contabilitate și pentru registre, o măsuță cu un aparat de cafea, fax și copiator.

Farmecul de altădată și tehnologia modernă se îmbinau minunat.

- Mandy, este perfect!

- Știam eu că o să îți placă. Amanda îndreptă registrul și mișcă ușor capsatorul, agitându-se prin cameră. Nu pot spune că îmi pare rău că îți *predau* contabilitatea. Este chiar mai mult decât un job cu normă întreagă. Am îndosariat totul, chitanțe, facturi, chitanțe de la cărțile de credit, conturi și toate cele.

Deschise sertarul cu dosare pentru a-i arăta.

Inima înclinată spre organizare a lui Megan se umplu de fericire văzând atâtea dosare clasificate pe culori. Alfabetizate, ordonate, aranjate.

Perfecte.

- Minunat. Nici o cutie de trabucuri.

Amanda ezită, apoi înțelese și râse.

- Ai văzut sistemul de lucru al lui Holt și pe cel al lui Nate, să înțeleg.

Amuzată și simțindu-se în largul ei cu Amanda, Megan bătu ușor cu palma în servietă.

- Am aici tot *sistemul* lor de contabilitate. Incapabilă să reziste tentației, se așeză pe scaunul rotativ de birou. Așa mai merge. Ridică un creion ascuțit de pe birou și apoi îl așeză la loc. Nu știu cum să îți mulțumesc pentru ce ai făcut.

- Nu fi caraghioasă! Ești parte din familie. Oricum, s-ar putea să nu mai fii așa recunoscătoare după câteva săptămâni de haos. Nici nu pot să îți spun câte

întreruperi - Amanda se opri atunci când își auzi numele strigat. Ridică dintr-o sprânceană. Înțelegi ce vreau să zic? Merse spre ușă pentru a răspunde chemării soțului ei. Aici, O'Riley! Clătină din cap în timp ce Sloan și Trent se apropiară. Amândoi erau plini de praf. Credeam că dărâmați un perete sau ceva de genul ăsta.

- Asta făceam. Am avut ceva mobilă veche de cărat din drum. Și uite ce am găsit.

Ea examină obiectul din mâinile lui.

- Un registru vechi și mucegăit. Minunat, iubitule! De ce nu mergi mai bine să te joci de-a constructorul cu Trent?

- Nu e un simplu registru, spuse Trent. Este registrul contabil al lui Fergus. Din 1913.

- Oh!

Inima Amandei bătu puternic în timp ce îi luă registrul din mâini. Megan sări și ea să se uite, mânată de curiozitate.

- Este anul în care a murit Bianca. Sloan îi cuprinse umărul Amandei cu compasiune. Știi povestea, Meg. Cum Bianca a fost prinsă în capcană într-o căsătorie abuzivă, lipsită de dragoste. L-a întâlnit apoi pe Christian Bradford și s-a îndrăgostit de el. Decisese să ia copiii și să îl părăsească pe Fergus, dar el și-a dat seama de asta. S-au certat acolo, în turn, și ea a căzut de la fereastră.

- Și apoi el a distrus tot ce era al ei. Vocea Amandei începu să tremure. Tot - hainele ei, micile ei comori, fotografiile cu ea. Tot în afară de smaralde. Pentru că ea le ascunsese. Acum le avem și pe ele, și portretul pictat de Christian. Asta e tot ce ne-a mai rămas, spuse ea oftând adânc. Presupun că este bine acum, că avem și registrul lui. Un bilanț al câștigurilor și al pierderilor.

- Parcă a notat câte ceva pe margini ici și colo. Trent se întinse ca să dea pagina. Un fel de jurnal abreviat.

Amanda se încruntă și citi cu glas tare un fragment din scrisul de mână înghesuit.

- „Prea multă risipă în bucătărie. Concediat bucătar. B. prea îngăduitoare cu angajații. Cumpărat butoni noi. Diamant. Bună alegere pentru operă astă-seară. Mai spectaculoasă decât a lui J.P. Getty."

- Păi, se vede ce fel de om era, nu? spuse Amanda cu dispreț.

- Iubito, nu ți l-aș fi arătat dacă aș fi știut că o să te supere.

Amanda clătină din cap.

- Nu, familia îl va vrea cu siguranță. Dar apoi puse jurnalul jos, simțind pe degete mai mult decât doar mucegai și praf. Tocmai îi arătam lui Megan noul ei regat.

- Aha, acum pricep, spuse Sloan, cu ochii mijiți. Și ce s-a întâmplat cu relaxarea?

- Așa mă relaxez eu, răspunse Megan. Acum ce-ar fi să plecați și să mă lăsați să mă bucur de moment?

- O idee excelentă! Amanda își sărută soțul și-l înghionti să plece. Haide, dați-i drumul! Și, chiar în timp ce îi dădea pe cei doi afară, telefonul Amandei sună. Dă-mi un semn dacă ai nevoie de ceva, îi spuse lui Megan și se grăbi să răspundă.

Cu un sentiment de mândrie, Megan închise ușa de la biroul ei. Își frecă palmele cu entuziasm în vreme ce se îndrepta spre servietă. Avea să îi arate ea lui Nathaniel Fury adevăratul sens al expresiei „în perfectă ordine"[1].

Trei ore mai târziu, un zgomot de pași mici se făcu auzit la ușă. Înainte chiar ca ușa biroului să se deschidă,

[1] În engleză, în original, *shipshape*; joc de cuvinte între numele firmei celor doi („Excursii Shipshape") și expresia omonimă care se traduce prin „în perfectă ordine, în cea mai bună formă". (n.red.)

Megan se gândi că îi dăduse cineva indicațiile de rigoare lui Kevin.

- Bună, mamă! El se aruncă în brațele ei pentru un pupic, iar ea își luă gândul de la toate calculele de bilanț. A fost așa distractiv! Ne-am jucat cu Sadie și Fred, și ne-am războit în noul fort. Ne-am dus și la locul cu flori al Suzannei și am stropit milioane de plante.

Megan aruncă o privire la tenișii leoarcă ai lui Kevin.

- Și pe voi, văd.

- Ne-am bătut cu apă, și eu am câștigat, zise el zâmbind larg.

- Eroul meu.

- Am mâncat pizza de prânz, și Carolanne - ea lucrează cu Suzanna - a spus că sunt un sac fără fund. Și mâine Suzanna trebuie să lucreze la peisaj, și noi nu putem merge cu ea, dar putem să mergem cu barca dacă vrei. Și vrei, nu-i așa? I-am spus lui Alex și lui Jenny că așa facem.

Ea se uită în ochii lui negri, plini de entuziasm. Era mai fericit ca oricând. În acel moment putea să o roage și să dea o fugă în Nairobi și să vâneze lei, că ar fi fost la fel de tentată să accepte.

- Sigur că da. Ea râse când el o îmbrățișă puternic. La ce oră plecăm?

La zece fix a doua zi de dimineață, Megan era prezentă la docuri cu cei trei însoțitori mici. Deși era cald și plăcut pentru iunie, ea urmase sfatul Suzannei și adusese cu ea haine călduroase și șepci pentru călătoria pe Atlantic. Avea ochean, un aparat de fotografiat și un film de rezervă.

Deși înghițise câteva pastile de rău de mare, stomacul ei încă dădea semne de neliniște în vreme ce studia barca.

Părea solidă. Se putea consola măcar cu asta. Vopseaua albă strălucea în soare, iar puntea lucea. Când păşiră la bord, ea văzu o cabină mare cu ferestre pe prima punte. „Pentru cei mai puţini curajoşi", se gândi ea. Avea un chioşc cu gustări, automate de răcoritoare şi mai multe scaune şi bănci.

Megan se uită înapoi cu regret în timp ce copiii o trăgeau de mâini să păşească pe punte. Nu aveau să se mulţumească, desigur, cu o cabină confortabilă.

- Putem să mergem pe punte. Alex păşi ţanţoş, făcând cu mâna unuia dintre partenerii lui de joacă. Noi deţinem *Mariner*. Noi şi Nate.

- Tati spune că banca deţine barca. Jenny urca împiedicat pe treptele de fier, cu o panglică roşie fluturându-i din păr. Dar asta este o glumă. Olandezul spune că este chiar păcat că un marinar adevărat face ture pentru turişti burtoşi. Dar Nate doar râde de el.

Megan de abia de ridică dintr-o sprânceană. Încă nu îl cunoscuse pe faimosul Olandez, dar Jenny, inteligentă ca orice papagal, îl cita întocmai. Şi, mult prea des, acele cuvinte erau vulgare.

- Suntem aici. Alex dădu buzna pe punte, cu răsuflarea tăiată. Şi Kevin.

- Bine aţi venit la bord!

Nathaniel îşi ridică privirea din harta pe care o studia. Ochii lui se repeziră spre Megan.

- Mă aşteptam să mergem cu Holt.

- El conduce *Queen*, spuse el în timp ce îşi ridică ţigara, o prinse între dinţi şi rânji. Nu îţi face griji, Meg, nu o să ne scufundăm.

Nu îşi făcea ea griji de asta. Nu chiar. În puloverul lui negru şi blugi, cu o şapcă neagră de pescar grec pe cap şi cu acea sclipire din ochi, el părea teribil de competent. Ca un pirat, i se părea ei, care acosta un vas comercial.

- Am început să lucrez la registre, spuse ea, sigură pe subiect.

- Mă gândeam că așa o să faci.

- E o dezordine totală.

- Mda. Kevin, vino aici și aruncă o privire! O să îți arăt încotro ne îndreptăm.

Kevin ezită, ținând-o pe mama lui de mână. Dar ispita acelor hărți colorate era prea mare ca să îi reziste. Se grăbi să se uite la ele, cu zeci de întrebări pe limbă.

- Câte balene vom vedea? Ce se întâmplă dacă se lovesc de barcă? Vor scuipa apă din gaura aceea de pe spatele lor? Cârma e tocmai acolo sus?

Megan încercă să îl întrerupă pe fiul ei și să îi spună cu delicatețe să se oprească din asaltul asupra domnului Fury, dar Nathaniel începuse să răspundă, ținând-o în brațe pe Jenny și ghidând degetul lui Alex pe liniile de demarcație ale hărții.

Pirat sau nu, se pricepea la copii, remarcă Megan.

- Ridicăm ancora, căpitane!

Nathaniel îi făcu semn că era în regulă.

- Un sfert de viteză înapoi. Fără a o lăsa pe Jenny din brațe, se apropie de cârmă. Du-ne în larg, marinare, îi spuse ei, ghidându-i mâinile pe cârmă.

Curiozitatea o copleși pe Megan. Se apropie să studieze instrumentele de navigație. Sonare de adâncime, stații de radiocomunicație. Toate acelea și restul echipamentelor i se păreau la fel de ciudate precum cabina unei nave spațiale. Era clar o femeie de uscat.

Și, în timp ce tangajul navei îi legăna tot mai departe de docuri, stomacul ei începu să se agite.

Se aplecă de greață, enervată pe ea însăși. Totul era în capul ei, insistă în sinea ei. O slăbiciune prostească și imaginară, care putea fi depășită cu ceva voință.

Și, oricum, luase pastile de rău de mare, așa că nu putea să îi fie greață.

Copiii continuau să țipe de bucurie în timp ce barca întoarse lent în golf. Stomacul lui Megan se întorsese pe dos odată cu ea.

Alex fusese destul de amabil încât să îl lase pe Kevin să claxoneze. Megan se uita gol în zare din cabina de pe punte, privind țintă la calmul apei albastre din Golful Francez.

„Frumos, nu-i așa?" își spuse în sinea ei. Și nava nu se mai legăna aproape deloc.

- Vedeți Turnurile la tribord, spuse Nathaniel.

- Asta este în dreapta, clarifică Jenny. Tribordul este în dreapta și babordul în stânga.

- Pupa este în spate și prova este în față, continuă Alex competitiv. Știm totul despre bărci.

Megan își mută privirea către stânci, încercând să ignore următoarea crampă.

- Uite acolo, Kevin! Ea se prinse cu mâinile de barele de la fereastra dinspre tribord pentru a-și ține echilibrul. Castelul pare să se înalțe chiar din piatră.

Și chiar arăta ca un castel, remarcă ea în timp ce se uita la fiul ei. Se vedeau micile turnuri pe fundalul cerului albastru de vară, din piatră cenușie ce sclipea în soare. Bârnele de construcție și siluetele minuscule care lucrau la renovarea lor nu afectau farmecul lor de basm. „O poveste de basm cu o parte întunecată", se gândi ea.

Și asta făcea acel loc chiar mai captivant. Nu era de mirare că Sloan, care iubea orice fel de clădire interesantă, era atras de Turnuri.

- Așa ceva te-ai aștepta să vezi pe coasta irlandeză, spuse Nathaniel din spatele ei. Sau pe vreo stâncă scoțiană învăluită în ceață.

- Da. Arată și mai impresionant de pe mare.

Privirea urcă spre locul de unde căzuse Bianca. Un fior îi trecu pe șira spinării.

– Poate vrei să îți iei o jachetă pe tine, îi spuse Nathaniel. O să fie mai frig în larg.

– Nu, nu mi-e frig, mă gândeam doar. Când știi toate poveștile despre Bianca, e greu să nu îți imaginezi cum s-a întâmplat.

– Stătea acolo sus, uitându-se la stânci după el. După Christian. Și visa – cu vină, cred, fiindcă era o lady decentă. Dar decența n-are nici o șansă în fața dragostei.

Ea se înfioră din nou; afirmația lui îi ajunsese la inimă. Iubise și ea cândva, și lăsase deoparte orice urmă de decență, cu tot cu inocența ei.

– A plătit pentru asta, spuse Megan pe un ton răspicat și se întoarse.

Ca să nu se mai gândească la asta, se duse înspre hărți, chiar dacă nu putea înțelege nimic din ele.

– Suntem pe direcția nord spre nord-est. Așa cum făcuse și cu Alex, Nathaniel îi luă mâna lui Megan și o ghidă pe hartă. Avem o zi senină, vizibilitate bună, dar vântul e prea puternic. Ne vom bălăngăni un pic.

„Perfect", se gândi ea și înghiți în sec.

– Dacă nu dai de balene, te vei alege cu niște copii foarte dezamăgiți.

– Oh, dar cred că pot să găsesc câteva.

Ea se izbi de el când apa lovi puternic barca. Mâinile lui o prinseră de umeri și rămaseră acolo. Barca putea fi instabilă, dar el era pe poziții.

– Cel mai bine e să îți ții picioarele depărtate. Distribui mai bine greutatea. O să te obișnuiești, Meg.

Ea avea serioase îndoieli. Deja putea să simtă cum o trecea o transpirație rece. Greața o învălui din nou. Nu putea, își tot zicea ea, să se facă așa de râs ori să îi strice ziua lui Kevin cu răul acesta de mare.

– Durează cam o oră să ieșim din golf, nu?

Vocea ei nu era prea puternică, ba chiar tremura un pic mai mult decât și-ar fi dorit.

- Așa e.

Încercă să se depărteze puțin, dar tot de el se sprijini până la urmă, din cauza amețelii.

- Hai afară, îi șopti el și o întoarse cu fața spre el.

Se uită la ea și se încruntă îngrijorat. Era albă ca varul, cu o nuanță interesantă de verde chiar sub suprafața pielii. Chiar îi era rău, se gândi el dând din cap. Și de abia porniseră.

- Ai luat ceva?

Nu avea sens să se prefacă. Și nici nu avea energie.

- Da, dar nu cred că ajută la ceva. Mi-e rău și într-o canoe.

- Dar ai pornit într-un tur de trei ore pe Atlantic.

- Kevin era așa...

Dar nu mai putu să continue, și Nathaniel o cuprinse de talie, conducând-o spre o bancă.

- Stai jos, ordonă el.

Megan se supuse și, când văzu că toți cei trei copii erau ocupați să se uite pe celălalt geam, își cuibări capul între genunchi.

Trei ore. În trei ore murea cu ei în larg. Puteau chiar și să o îngroape pe fundul oceanului. Dumnezeule, de ce crezuse că acele câteva pastile aveau să funcționeze? Ceva o prinse de mână.

- Ce? Ambulanța e deja aici?

- Ușor, ușor, dulceață.

Aplecat în fața ei, Nathaniel îi strecură pe sub încheieturi două benzi de material.

- Ce-i asta?

- Acupresiune.

El roti benzile până când micuții bumbi metalici apăsau ușor un anumit punct de pe încheieturile ei.

Ar fi râs dacă nu ar fi gemut.

- Grozav, am nevoie de o targă, și tu îmi faci *voodoo*.

- O știință perfect validă. Și nu aș exclude nici *voodoo*. Am văzut ce poate face. Acum, respiră ușor și lent.

Stai aici! El deschise o fereastră în spatele ei, și un suflu de aer proaspăt se făcu simțit. Trebuie să mă întorc la cârmă.

Ea se sprijini de un perete și lăsă aerul să îi intre în plămâni. Pe cealaltă parte a punții, copiii se înghesuiau, sperând ca Moby Dick să apară sub ochii lor. Se uita înspre stânci, dar, în timp ce barca mergea mai departe legănându-se, își închise ochii pentru a se proteja.

Mai oftă o dată și își găsi o problemă complicată de trigonometrie cu care să își ocupe mintea. Până găsi soluția, stomacul ei deja se simțea mai bine.

„Probabil pentru că am ținut ochii închiși", se gândi ea. Dar nu putea să îi țină așa timp de trei ore, nu atunci când erau trei copii de care trebuia să aibă grijă.

Pentru a testa, deschise un ochi. Barca se legăna în continuare, dar ea se simțea bine. Îl deschise și pe celălalt. Avu un moment de panică atunci când nu mai văzu copiii la fereastră. Sări în picioare, uitând de răul de mare, dar apoi îi zări în jurul lui Nathaniel la cârmă.

Mda, ea se descurca de minune, se gândi în sinea ei cu dezgust, stând acolo ca o plăcintă în timp ce Nathaniel se ocupa de barcă și îi distra pe cei trei copii. Făcu un pas și se așteptă la un nou val de greață.

Dar acesta nu veni.

Încruntată, mai făcu un pas și apoi altul. Se simțea un pic slăbită, ce-i drept, dar nu mai era gata să se prelingă din picioare. Cu mult curaj, încercă un ultim test și privi afară pe fereastră la oceanul învolburat.

Parcă simțea ceva, dar nimic serios. De fapt, constată ea, i se părea aproape plăcut acum, de parcă era pe un cal într-un galop ușor. Se uită uimită la benzile de material de pe mâinile ei.

Nathaniel privi înspre ea peste umăr. Culoarea îi revenise în obraji, observă el. Pielea ei de culoarea piersicii era mai frumoasă decât nuanța verzuie.

- Mai bine?

- Da. Ea zâmbi, încercând să scape de rușine tot atât de ușor pe cât scăpase de greață. Mulțumesc.

El așteptă ca ea să îmbrace copiii și apoi pe ea cu jachete groase. Pe Atlantic nu mai era vară.

- Prima dată când am ieșit în larg, eram în mijlocul unei mici vijelii. Mi-am petrecut cele mai mizerabile două ore din viața mea aplecat peste margine. Hai, ia cârma!

- Cârma? Nu pot.

- Bineînțeles că poți.

- Hai, mamă, e distractiv. Foarte distractiv.

Împinsă din spate de cei trei copii, Megan se nimeri față în față cu cârma, cu spatele sprijinit de pieptul lui Nathaniel și cu mâinile între ale lui.

Fiecare nerv din corpul ei începu să vibreze. Corpul lui Nathaniel era dur ca piatra, iar mâinile lui erau ferme și sigure. Putea să simtă mirosul apei sărate prin ferestrele deschise și dinspre el. Oricât ar fi încercat să se concentreze asupra oceanului din jurul lor, el era acolo. Bărbia lui îi atingea creștetul capului, inima lui bătea constant și ușor în spatele ei.

- Nimic nu se compară cu a controla personal nava, comentă el, iar ea scoase un sunet aprobator.

Dar ea nu simțea că deținea controlul.

Începu să își imagineze cum ar fi ca mâinile acelea hotărâte și iscusite să poposească altundeva decât pe spatele ei. Dacă ea s-ar fi întors, ca ei să fie față în față, și dacă și-ar fi ridicat bărbia doar un pic în unghiul potrivit...

Uimită de modul în care funcționa mintea ei, Megan reveni la calculele mentale.

- Un sfert de viteză, ordonă Nathaniel, întorcând cârma la câteva grade către port.

Schimbarea de ritm o dezechilibră pe Megan. Încerca să se echilibreze în momentul în care Nathaniel

o întoarse cu fața spre el. Și acum erau unul lângă altul, chipul ei ridicat spre fața lui. Zâmbetul lui o făcea să se întrebe dacă nu cumva ghicise la ce se gândea ea.

- Vezi acele luminițe pe ecran, Kevin?

Dar el nu își luase ochii de la ea, hipnotizând-o. „Ochi de vrăjitor", se gândi ea în treacăt.

- Știi ce înseamnă? Iar buzele lui se curbară - mai aproape de buzele ei decât ar fi trebuit. Înseamnă că sunt balene acolo.

- Unde, unde sunt, Nate?

Kevin se repezi la fereastră, cu ochii mari.

- Continuă să te uiți după ele. Ne vom opri. Uită-te la proră, îi spuse lui Megan. Cred că vei găsi ceea ce căutai.

Încă ametită, ea se desprinse de el. Barca se înclină brusc atunci când se opri - sau era doar ea cea care se cutremurase? În timp ce Nathaniel vorbea despre sistemul de căutare, ea scoase din geantă aparatul de fotografiat și binoclul.

- Uite, țipă Kevin, țâșnind înainte. Mamă, uite!

În mintea ei nu rămase loc decât pentru uimire. Văzu un corp mare ieșind din apa înspumată. O creatură grandioasă și parcă de pe altă lume ieșea tot mai tare. Putea auzi țipetele și chiotele de bucurie ale celor aflați pe puntea inferioară, inclusiv propriul ei strigăt de uimire.

Cu siguranță era ceva magic la mijloc, se gândi ea, faptul că o făptură așa mare, atât de magnifică putea să iasă din adâncurile oceanului. Își duse uimită mâna la gură în vreme ce balena spintecă apa cu un muget ca de tunet.

Apa stropi totul, cu niște picături ca de diamant. Nu reuși să facă nici o poză. Putea doar să se holbeze, cu o durere în gât și cu ochii în lacrimi.

- Perechea lui vine la rându-i la suprafață.

Vocea lui Nathaniel străpunse parcă uimirea ei înghețată. Se grăbi să ridice aparatul de fotografiat, făcând

multe poze, în timp ce apa oceanului se revărsa în jurul balenei.

Balenele scoteau apă prin fosele de pe spate, înnebunindu-i pe copii. Megan râdea în timp ce o ridica pe Jenny să vadă mai bine spectacolul, iar cei trei copii făceau cu rândul la binoclu, nerăbdători să vadă mai bine.

Ea se sprijini de fereastră la fel de entuziasmată ca micuții atunci când barca începu să meargă ușor pe lângă balenele care înotau la suprafața apei. Apoi balenele se scufundară în adâncuri, lovind puternic cu cozile lor imense. Oamenii râdeau și țipau uzi leoarcă.

Mariner reuși de încă două ori să găsească un grup de balene, oferind pasagerilor săi experiențe de neuitat. Mult timp după aceea, după ce porniseră înapoi spre casă, Megan stătuse la fereastră, sperând să le revadă fie și numai pentru o clipă.

- Frumoase, nu-i așa?

Se uită înapoi către Nathaniel, cu ochii sclipind de emoție.

- Incredibil! Habar nu aveam că poate fi așa. Viața bate filmul.

- Nimic nu se compară cu momentul când le vezi cu ochii tăi. Te simți bine? întrebă el ridicând dintr-o sprânceană.

Ea râse și se uită la încheieturile ei.

- Încă un miracol. Nu aș fi investit niciodată în așa ceva.

- „Sunt mai multe lucruri în ceruri și pe pământ, Horațiu."

Un pirat îmbrăcat în costum negru, citându-l pe Hamlet.

- Așa se pare, șopti ea. Uite Turnurile! La probă, zise ea zâmbind.

- Începi să înveți, dulceață.

El dădu ordinele răstit și se asigură că Mariner intră în apele liniștite ale golfului.

- De cât timp navighezi?

- Dintotdeauna. Dar am fugit de acasă și m-am înrolat în marina comercială la optsprezece ani.

- Ai fugit? Căutai aventura.

- Libertatea. Se întoarse ca să conducă vasul cât mai lin, cu aceeași lejeritate cu care intră piciorul într-un pantof vechi și comod.

Ea se întrebă de ce un băiat de optsprezece ani ar vrea să caute libertatea. Și se gândi la ea însăși la vârsta aceea, un copil cu un copil. Își aruncase libertatea pe fereastră. Acum, nouă ani mai târziu, nu avea nici măcar un regret. Nu atunci când prețul libertății sale fusese un fiu.

- Putem să mergem să bem ceva? Kevin trăgea de mâna mamei lui. Tuturor ne este sete.

- Sigur, vă duc eu.

- Putem să mergem și singuri, spuse Alex. Știa că erau destul de mari încât să nu aibă nevoie de însoțitori. Am eu bani și tot ce ne trebuie. Vrem doar să ne ducem jos și să ne uităm la toată lumea care coboară.

- Bine atunci, dar stați înăuntru. Se uită la ei cum alergau. Aveau să înceapă să își ia zborul în curând.

- Băiatul tău se va întoarce tot la tine, mult timp de acum încolo.

- Așa sper. Nu mai zise restul: „El este tot ce am". A fost o zi grozavă, atât pentru el, cât și pentru mine. Mulțumesc.

- Plăcerea a fost de partea mea. Erau acum singuri pe punte, cu barca ancorată, iar pasagerii ieșeau în port. Trebuie să încerci din nou.

- Nu cred că pot scăpa de gura lui Kevin. Mai bine merg și eu cu ei.

– Se descurcă. El făcu un pas spre ea, înainte ca ea să apuce să plece. Ştii, Meg, în preajma copiilor nu mai eşti deloc agitată.

– Nu sunt agitată.

– Sari ca un peşte prins în undiţă. A fost atât de frumos să te văd uitându-te la balene. E tot timpul o plăcere pură să te privesc, dar când râzi şi vântul îţi trece prin păr, poţi opri inima oricărui bărbat.

El făcu încă un pas, lipind-o cu spatele de cârmă. Poate nu era chiar corect, dar el putea să se gândească la asta mai târziu. Avea nevoie de ceva timp ca să uite prezenţa ei, spatele ei presat de pieptul lui, mâinile ei catifelate şi ezitante între ale lui.

– Desigur, nici modul cum arăţi acum nu e de neglijat. Eşti toată numai ochi. Ai cei mai frumoşi ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată. Apoi restul e tot numai piersică şi frişcă.

Mâna lui îşi croi drum către obrazul ei, mângâindu-l uşor. Ea se simţea ca electrocutată.

– Un bărbat şi-ar putea dori să guste din tine.

– Nu mă las impresionată de complimente, spuse ea voind să pară fermă şi dispreţuitoare, nu aproape fără suflu, cum era de fapt.

– Doar observ realitatea. Gura lui era acum la o şoaptă depărtare de buzele ei. Dacă nu vrei să te sărut, mai bine îmi spui acum.

I-ar fi zis. Clar. Dacă ar fi putut să scoată vreun cuvânt. Dar apoi gura lui era lipită de a ei, caldă şi fermă şi la fel de pricepută ca mâinile. Mai târziu avea să îşi spună că protestase, dar adevărul era că nu se împotrivise deloc.

Buzele ei se deschiseseră lacome, cu o foame adâncă, cu ecoul unui geamăt de plăcere pe care o femeie îl scoate atunci când bea prima gură de lapte cu smântână după ani întregi de băut apă chioară.

Corpul ei refuza să stea nepăsător și în negare, vibrând în ritm cu sărutul lui. Mâinile ei se afundară în părul lui și îl ispitiră să o sărute și mai adânc.

El se așteptase la un răspuns rece sau cel puțin la unul ezitant. Poate că văzuse o sclipire de pasiune în ochii ei, ascunsă bine, ca un foc arzător în miezul unui vulcan aparent adormit.

Dar nimic nu îl pregătise pentru flacăra cu care îl surprinse ea.

Mintea lui se goli și apoi se umplu cu senzațiile conferite de această femeie. Parfumul și gustul ei, geamătul pe care îl scoase când el îi mușcă ușor buza de jos. O apropie și mai mult de el, vrând mai mult și tot mai mult, încântat să-i simtă fiecare curbă lipită de corpul lui.

Mirosul oceanului îl făcu să își imagineze cum o ducea pe o plajă părăsită, unde pescărușii zburau și valurile se spărgeau de țărm.

Ea se simțea de parcă se scufunda, și se prinse mai bine de el ca să nu se înece. Era mult prea mult, prea multe senzații în corpul ei. Avea nevoie de ceva mai mult decât acele benzi de la încheieturi pentru a-și reveni.

Îi trebuiau control, voință și... să își aducă aminte.

Se dădu înapoi și s-ar fi împiedicat dacă brațul lui nu ar fi fost acolo să o țină.

– Nu.

El abia răsufla. Își spuse în sinea lui că avea să se gândească mai târziu la motivul pentru care sărutul îl ameți atât de tare, de parcă ar fi încasat un pumn.

– Trebuie să fii puțin mai clară. Nu la ce?

– La asta. La orice. Simți cum panica o făcu să se retragă. Nu gândeam.

– Nici eu. Este bine dacă nu gândești atunci când săruți.

– Nu vreau să mă săruți.

El își puse mâinile în buzunare. Mai în siguranță aici, consideră el, de vreme ce domnișoara gândea din nou.

- Dulceață, și tu participai.

Ea nu putea să nege adevărul evident. Așa că merse din nou pe logica imbatabilă.

- Ești un bărbat atrăgător, și am răspuns într-o manieră firească.

El zâmbi larg.

- Scumpo, dacă asemenea săruturi fac parte din felul tău de a fi, voi muri fericit.

- Nu plănuiesc să se mai întâmple.

- Știi ce se spune despre drumul spre iad și intențiile, nu? Iar era tensionată. Putea să vadă asta privindu-i umerii. Își imagina cum experiența cu Dumont o lăsase plină de cicatrici. Relaxează-te, Meg, spuse el cu blândețe. Nu voi sări pe tine. Dacă vrei să luăm totul mai încet, atunci vom lua totul mai încet.

Faptul că el părea atât de chibzuit o scotea din sărite.

- Nu o vom lua în nici un fel.

Mai bine, se decise el. Nu îl deranja să o enerveze. De fapt, de abia aștepta să facă asta. Des.

- Trebuie să îți spun că faci o greșeală. Un bărbat și o femeie care se aprind așa o să tot caute sursa de căldură.

Și ei îi era teamă că el avea dreptate. Chiar și acum, o parte din ea de abia aștepta să aprindă iar focul acela.

- Nu sunt interesată de focuri și căldură. Și cu siguranță nu sunt interesată de o aventură cu un bărbat pe care de abia îl cunosc.

- Deci trebuie să ne cunoaștem mai bine ca să facem un foc, răspunse Nate pe un ton enervant de domol.

Megan scrâșni din dinți.

- Nu sunt interesată de vreo aventură, punct. Știu că te lovește în amorul propriu, dar găsești tu o cale să treci

peste asta. Acum, dacă îmi dai voie, o să mă duc să i
iau pe copii.

El se dădu politicos la o parte şi aşteptă până când e
ajunse la uşa de sticlă ce dădea către puntea superioar
a bărcii.

– Meg! Egoul lui fu doar parţial responsabil pentru
următoarea replică; în rest, era hotărâre nestrămutată
Prima oară când vom face dragoste, nu te vei gândi de
loc la el. Nici măcar nu vei mai şti cum îl cheamă.

Ochii ei, două săbii de gheaţă, îl spintecară. Uită de
orice urmă de demnitate şi trânti uşa.

capitolul 4

- Femeia asta îmi va veni de hac. Olandezul luă o sticlă de rom jamaican din ascunzătoarea din cămară. Fii atent, băiete!

Nathaniel se lăsă pe spate în scaunul din bucătărie, sătul și relaxat după masa copioasă din casa Calhoun. Bucătăria hotelului era impecabilă, acum că toată agitația cu cina se terminase. Și Coco, după cum știa prea bine Nate, era ocupată cu familia. Altfel, Olandezul nu și-ar fi riscat romul.

- Nu te gândești să îți dai demisia, nu-i așa, prietene?

Olandezul se încruntă. De parcă ar trebui să se dea la fund pentru că nu putea să se descurce cu o femeie cu nasul pe sus dată naibii.

- Normal că rămân aici, zise el aruncând o privire precaută către ușă, după care își turnă un pahar zdravăn de rom. Dar te avertizez, băiete, mai devreme sau mai târziu femeia asta își va găsi nașul. În persoana mea.

Se împunse singur cu degetul mare în piept.

Nathaniel dădu pe gât o gură de rom, șuierând printre dinți când alcoolul îi ajunse în stomac. O băutură deloc delicată.

- Unde este sticla aia de Cruzan pe care ți-am dat-o?

- Am folosit-o într-un tort. Dar asta e suficientă pentru acum.

- Dacă te poți lipsi de pereții stomacului, șopti Nathaniel ca pentru sine. Deci care e problema cu Coco acum?

- Păi, dacă nu e una singură, sunt două. Olandezul se uită cu dispreț la telefonul din bucătărie când îl auzi sunând. „Room service", se gândi el supărat. Nu am avut niciodată așa ceva la bord. Da, care e?

Nathaniel rânji în paharul lui de rom. Olandezul nu era de felul lui diplomat sau plin de tact. Şi-o imagină pe Coco leşinând dacă l-ar fi auzit urlând la oaspeţi în halul ăla. Sau lovindu-l pe Olandez cu o cratiţă.

– Deci credeţi că nu avem nimic mai bun de făcut aici, se zbârli el în telefon. Veţi primi comanda când e gata. Închise şi înşfăcă o farfurie. Comandă de şampanie şi tort la ora asta din noapte. Proaspăt căsătoriţi. Ha! Nu l-am văzut pe nici unul să iasă din camera trei toată săptămâna.

– Unde este romantismul tău, Olandezule?

– Las asta în seama ta, băiete. Pumnii lui mari tăiară cu delicateţe tortul de ciocolată. Am văzut cum ţi se scurg ochii după roşcată.

– Blondă-roşcăţică, îl corectă Nathaniel. Mai mult auriu decât roşu. Luă încă o înghiţitură de rom. Arată bine, nu?

– Niciodată nu te-am văzut că te duci după una care nu arată bine. Cu fler de artist, Olandezul turnă siropul de vanilie pe o farfurie cu două felii de tort şi le ornă cu afine. N-are un copil?

– Ba da. Nathaniel studie tortul şi decise că poate să facă totuşi loc de puţin dulce. Kevin îl cheamă. Înalt pentru vârsta lui, cu părul negru. Un zâmbet îi lumină chipul. Băiatul chiar îi intrase la suflet. Ochi mari, curioşi.

– L-am văzut. Olandezul avea o slăbiciune pentru copii pe care încerca să nu o arate. Un băiat drăguţ. Vine cu ceilalţi doi zgomotoşi, căutând dulciuri.

Pe care Olandezul le tot oferea cu mare plăcere, chiar dacă strâmba din nas.

– S-a încurcat cu cine nu trebuia de tânără.

Nathaniel se încruntă. Era doar o frază, pe care o auzise însă prea des, ce sugera că femeia era singura responsabilă pentru o sarcină.

- Știi că e nevoie de doi, Olandezule. Și nenorocitul o ducea de nas.

- Știu, știu, am auzit totul despre asta. Nu trec multe pe lângă mine. Nu era tocmai greu să o faci pe Coco să vorbească - dacă apăsai butoanele potrivite. Deși nu ar fi recunoscut niciodată, Olandezul de abia aștepta să facă asta. Sună după un chelner, vădit încântat să țină butonul apăsat până când apărea cineva. Du o tavă la numărul trei, ordonă Olandezul. Două felii de tort, șampania casei, două tacâmuri și nu uita de afurisitele alea de șervete.

Acum putea să revină la sticla de rom.

- Cred că o să îmi ceri o felie.

- Nu aș refuza.

- Păi, tu nu refuzi niciodată mâncare sau o femeie. Olandezul tăie o felie - una mult mai mare decât cele pentru însurăței - și împinse farfuria în fața lui Nathaniel.

- Eu nu primesc afine?

- Mulțumește-te cu ce ai primit. Cum de nu ești pe undeva filtrând cu fata aceea slăbănoagă?

- Încă mă chinuiesc, spuse Nathaniel și luă o îmbucătură zdravănă de tort. Acum cinează cu toții. Întâlnire de familie. Se ridică, își puse o cafea și vărsă restul de rom în ea. Au găsit nu știu ce registru vechi. Și nu e slăbănoagă. Acum, după ce o ținuse în brațe, știa cum era ea de fapt. Este delicată.

- Da, sigur. Se gândea la Coco, cu acele trăsături longiline și puternice, la fel de delicate ca o șalupă bine făcută. Și apoi răsuflă zgomotos. Toate femeile sunt delicate - până când te iau de coarne.

Nimeni nu ar fi descris femeile din jurul mesei de cină delicate - nu într-o ceartă Calhoun în toată regula.

- Eu spun să ardem registrul. C.C. își încrucișă brațele la piept și privi feroce. După tot ce am aflat despre

Fergus din jurnalul Biancăi, nici nu știu de ce ne-am gândi serios să păstrăm registrul acesta patetic al lui.

- Nu putem să îi dăm foc, răspunse Amanda. Este o parte din trecutul nostru.

- Energie negativă. Lilah își concentră privirea asupra registrului, așezat acum în centrul mesei. O energie întunecată de-a dreptul.

- Posibil, admise Max. Dar nu pot fi de acord cu arderea unei cărți. Orice tip de carte.

- Nu este chiar literatură, murmură C.C.

Trent masă umărul încordat al soției sale.

- Putem să punem registrul înapoi de unde l-am găsit - sau să luăm în calcul sugestia lui Sloan.

- Mă gândeam la camera făcută pentru artefacte, amintiri - Sloan se uită la Amanda -, piese de muzeu pentru Turnuri, care ar aduce un plus de valoare. Nu numai pentru hotel, ci și pentru familie.

- Nu știu. Suzanna își lipi buzele și încercă să fie obiectivă. Mă simt ciudat în legătură cu expunerea obiectelor lui Fergus laolaltă cu cele ale Biancăi, ale mătușii Colleen sau ale unchiului Sean și ale lui Ethan.

- O fi fost el un ticălos, dar tot face parte din întreg. Holt se juca acum cu ce mai rămăsese din cafeaua lui. Eu sunt de partea lui Sloan de data asta.

Ceea ce, desigur, stârni un nou val de sugestii, acorduri, dezacorduri. Megan putea doar să fie un martor tăcut și uimit.

Nu voise să fie acolo deloc. Nu la o reuniune de familie. Dar toată lumea insistase. Familia Calhoun se putea uni atunci când își dorea asta.

Și, în timp ce se înteția cearta în jurul ei, ea aruncă o privire la obiectul în discuție. Atunci când Amanda lăsase registrul în biroul ei, ea cedase în cele din urmă tentației. După ce curățase coperta de piele, răsfoise paginile, calculând absent totalurile și strângând din dinți la fiecare greșeală pe care o văzuse. Desigur, se uitase

și peste toate notițele de pe margine și descoperise în Fergus un om rece, ambițios și egocentric.

Dar apoi un registru contabil nu părea să merite atâta efort. Mai ales că ultimele pagini erau pline de numere fără sens.

Își tot reamintea că nu era în poziția de a comenta atunci când toate privirile se îndreptară spre ea.

- Tu ce crezi, dragă Megan?

Întrebarea neașteptată a lui Coco o făcu să clipească nedumerită.

- Pardon?

- Tu ce crezi? Nu ne-ai spus. Și, până la urmă, tu ar trebui să știi cel mai bine.

- Cel mai bine?

- Este un registru contabil, insistă Coco. Tu ești contabil.

Cumva avea sens ce spunea.

- Chiar nu este de competența mea, începu Megan, și în minte îi veniră tot felul de argumente contrare. Ei bine, mă gândesc că ar fi un memento interesant - și mi se pare chiar fascinant să revezi un registru contabil atât de vechi. Și, știți, cheltuielile și salariile angajaților. S-ar putea să fie interesant de văzut cum se adună totul, care erau veniturile și cheltuielile familiei în 1913.

- Desigur! Coco bătea din palme. Chiar că ar fi. Mă gândeam la tine, Meg, noaptea trecută, în timp ce citeam în runele mele. Îmi tot apărea că erai implicată într-un proiect - unul cu numere.

- Mătușă Coco, spuse C.C. calm, Megan este contabila noastră.

- Păi, știu asta, dragă. Cu un zâmbet larg, Coco își aranjă părul. Așa că la început nu am crezut mare lucru. Dar a persistat sentimentul că este vorba despre mai mult. Și sunt sigură că proiectul va conduce la ceva minunat. Ceva care ne va face pe toți foarte fericiți. Așa că sunt mulțumită să aud că vrei să te ocupi.

– Să mă ocup?

Megan se uită neputincioasă la fratele ei. Primi în schimb doar un rânjet.

– Să studiezi registrul lui Fergus. Ai putea chiar să pui totul pe calculator, nu? Sloan ne-a spus tuturor cât de inteligentă eşti.

– Aş putea, desigur, dar...

Megan fu întreruptă de plânsetele unui copil ce se auzeau dinspre un interfon pentru bebeluşi.

– Bianca? întrebă Max.

– Ethan, spuseră la unison C.C. şi Lilah.

Iar şedinţa se încheie.

Mai târziu, Megan se întrebă nedumerită cu ce fusese de fapt de acord. Cumva, deşi de abia scosese câteva cuvinte, fusese însărcinată să se ocupe de registrul lui Fergus. Cu siguranţă era însă o problemă de familie.

Oftă în timp ce deschise uşile de la terasa ei, ieşind la aer. Dacă definea cel mai simplu fapt în termeni pragmatici şi logici, era ca şi cum ar fi fost mângâiată pe cap, ciupită de obraji şi considerată parte din familie.

Ce ar putea obiecta?

Inspiră adânc parfumul nopţii, cu izul freziilor şi al trandafirilor Suzannei. Putea să audă oceanul în depărtare, iar aerul era umed şi uşor sărat. Stelele se rostogoleau deasupra, evidenţiate de o lună strălucitoare ca un far.

Fiul ei visa în patul lui, fericit şi în siguranţă, şi înconjurat de oameni care îl iubeau.

Să studieze registrul lui Fergus era o favoare mică pe lângă binele pe care îl primise.

Linişte şi pace. Da, se gândi ea, familia Calhoun deschisese uşile către acea lume.

Prea fermecată de noapte ca să se poată duce la culcare, ea porni în josul treptelor de piatră, strecurându-se apoi printre trandafirii sărutaţi de lună şi bujorii

îmbăiați de stele, sub un copac unde florile se răsuceau victorioase, trimițând petale mici înspre potecă.

- „Era o fantomă a plăcerii când luna o oferi vederii."

Megan sări, ducându-și o mână în dreptul inimii în momentul în care una dintre umbre ieși din întuneric.

- Te-am speriat? Nathaniel păși mai aproape, cu vârful încins al trabucului lui lucind în noapte. Wordsworth are de obicei un efect diferit.

- Nici nu am știut că erai aici. Și nu ar fi ieșit dacă ar fi știut. Credeam că te-ai dus acasă.

- Am mai stat puțin cu Olandezul și c-o sticlă de rom. Acum el păși cu totul în lumina lunii. Îi place să se plângă de Coco și preferă să aibă și audiență. Trăgea încet din trabucul lui. Pentru o clipă, fața lui fu învăluită în fum, devenind misterioasă și chiar mai frumoasă. Un înger decăzut. Drăguță noapte.

- Da, este. Ei bine...

- Nu trebuie să fugi. Voiai să te plimbi prin grădină. El zâmbi, culegând un bujor roz. De vreme ce este deja miezul nopții, nu există moment mai potrivit decât acesta.

Ea acceptă floarea și își spuse că nu avea să se lase fermecată.

- Admiram florile. Nu am reușit niciodată să le cresc.

- Trebuie să pui ceva suflet – împreună cu apă și niște fertilizator.

Părul ei lung i se revărsa pe umeri. Încă purta jacheta croită atent și pantalonii de la cină. „Ce păcat", se gândi el. Ar fi fost mai potrivit pentru noapte și grădină ca ea să fi purtat un halat fluid. Dar, în definitiv, Megan O'Riley nu era genul de femeie care să se plimbe prin grădini, noaptea, în mătăsuri.

Nu permitea așa ceva.

Conversația era singurul mod prin care ea putea să combată acei ochi cenușii cercetători – în afară de a o lua la fugă ca o lașă.

– Deci te pricepi la grădinărit la fel cum te pricepi să navighezi și să citezi din clasici?

– Îmi plac florile – printre altele. Nathaniel își duse o mână la bujorul pe care i-l oferise și îl ridică spre el ca să simtă mirosul florii și al ei. Îi zâmbi peste petalele mătăsoase.

Ea se simți prinsă, ca într-un vis lent, între bărbatul din fața ei și lumina lunii. Parfumul grădinii părea să se ridice purtat de briză, inundându-i delicat simțurile. Umbrele se mișcau pe fața lui, surprinzând toate detaliile fascinante ale chipului său, ademenindu-i privirea spre gura lui, acum ușor deschisă și îmbietoare.

Păreau să fie atât de singuri, atât de rupți de realitate și de responsabilitățile de zi cu zi.

Doar un bărbat și o femeie, cu florile scăldate de stele, cu umbrele lunii și cu muzica oceanului îndepărtat.

Își lăsă genele în jos ca pentru a rupe vraja.

– Mă surprinde că ai atâta timp pentru poezie și flori, cu toate călătoriile tale.

– Întotdeauna îți poți face timp pentru ce contează.

Faptul că noaptea părea magică nu îi scăpase din vedere. Dar el chiar avea deschidere spre așa ceva. Văzuse marea învolburată ridicându-se ca un pumn strâns, momente în care auzise cântecul sirenelor prin ceața nimicitoare – el credea în magie. Cum altfel ar fi așteptat el în grădină, știind cumva că ea avea să fie acolo?

El dădu drumul florii, dar îi prinse brațul liber, strecurându-și degetele printre ale ei, înainte ca ea să se gândească la un motiv pentru a se îndepărta.

– Plimbă-te cu mine, Meg! O noapte ca aceasta nu ar trebui irosită.

– Mă duc înăuntru.

Se uită înapoi în sus chiar atunci când un suflu proaspăt de aer se făcu simțit. Petalele florilor cădeau în jurul lor.

- Curând.

Așa că acum se plimba cu el prin grădina slab luminată, cu o floare în mână și petale înmiresmate în păr.

- Cred... că ar trebui să văd ce face Kevin.

- Băiatul are probleme cu somnul?

- Nu, dar...

- Coșmaruri?

- Nu.

- Ei bine, atunci... El continuă plimbarea pe poteca îngustă. Întotdeauna fugi de bărbații care flirtează cu tine?

- Cu siguranță nu fug. Și nu mă interesează flirtul.

- Ciudat. Când stăteam pe terasă, acum puțin timp, păreai o femeie gata de puțin flirt.

Se opri înmărmurită.

- Mă urmăreai.

- Mmm. Nathaniel își stinse trabucul în nisipul unei urne apropiate. Mă gândeam că era mare păcat că nu aveam un flaut.

Enervarea ei cedă în fața curiozității.

- Un flaut?

- O femeie frumoasă pe un balcon în lumina lunii - ar trebui să i se cânte o serenadă.

Nu putea decât să râdă.

- Presupun că știi să cânți la flaut.

- Nu. Mi-aș fi dorit însă, atunci când te-am văzut. Începură să meargă iar. Stâncile erau îndreptate în jos, către mare. Obișnuiam să navighez pe aici când eram copil, uitându-mă în sus la Turnuri. Îmi plăcea să cred că sunt păzite de un balaur și că, dacă urcam pe stânci, puteam să îl răpun.

- Kevin încă vede locul ăsta ca pe un castel, murmură ea, uitându-se înapoi.

- Când am crescut și le-am remarcat pe surorile Calhoun, credeam că, dacă ucid balaurul, aveau să-mi dea o recompensă. Așa cum poate visa un băiat de șaisprezece ani condus de hormoni.

Ea râse din nou.

- Care dintre ele?

- Oh, toate. Zâmbind, el se așeză pe un zid jos și o trase spre el. Întotdeauna au fost... remarcabile. Lui Holt i se aprinseseră călcâiele după Suzanna, deși nu ar fi recunoscut. Pentru că era prietenul meu, mi-am luat gândul de la ea. Ceea ce însemna că îmi rămăseseră trei din care să-mi aleg după ce răpuneam balaurul.

- Dar nu ai înfruntat niciodată balaurul?

O umbră trecu peste fața lui.

- Aveam un altul cu care să mă lupt. Cred că poți spune că am ajuns la remiză, iar eu am plecat pe mare. El alungă acea stare de spirit și trecutul inconfortabil. Dar am avut o scurtă poveste de dragoste cu Lilah.

Ochii lui Megan se măriră de uimire.

- Tu și Lilah?

- Chiar înainte să plec de pe insulă. Ea se hotărâse să mă înnebunească. Cred că se antrena, oftă el amintindu-și. Era foarte pricepută.

Dar erau așa de în largul lor unul cu altul, se gândi ea. Atât de relaxați și de prietenoși.

- Ești ușor de citit, Meg. El râse și își strecură un braț în jurul umerilor ei. Nu eram chiar ca Romeo și Julieta. Am sărutat-o de câteva ori și chiar m-am străduit să mergem mai departe. Ea nu a vrut. Și nu e ca și cum mi-ar fi frânt inima. Bine, poate un pic.

- Și pe Max nu îl deranjează?

- De ce? El e cu ea acum. Dacă am fi avut nu știu ce pasiune arzătoare - dar nu a fost cazul -, ar fi fost ceva mocnit și fad în comparație cu ce au ei.

Avea dreptate, fiecare dintre femeile Calhoun își găsise perechea.

- Tot e interesant, spuse ea încet. Toate aceste conexiuni și legături.

- Te gândești la mine sau la tine?

Ea înlemni și deveni brusc conștientă de faptul că stătea lipită de el, cu brațul lui în jurul ei.

- Nu e ceva despre care aș vrea să vorbesc.

- Încă proaspăt? Brațul lui se strânse liniștitor în jurul ei. Din ce am auzit despre Dumont, nu cred că merită. Încearcă să te liniștești, spuse el când ea se smulse de lângă el. Nu mai vorbim despre asta. E o noapte prea frumoasă ca să descoasem răni vechi. De ce nu îmi spui mai bine cum te-au convins să te ocupi de registrul acela vechi?

- Cum de știi despre asta?

- Holt și Suzanna mi-au spus. Încă era încordată, observă el. Dar nu fugea de el. I-am întâlnit înainte să plece.

Megan se relaxă un pic. Era confortabil pentru ea să discute cu cineva care nu era foarte departe de familie.

- Nu știu cum m-au convins. Abia dacă am deschis gura.

- Prima ta greșeală.

Ea pufni.

- Ar fi trebuit să țip ca să fiu auzită. Nu știu de ce îi spun reuniune dacă tot ce fac este să se certe. Se încruntă. Apoi brusc ei nu se mai ceartă, și tu te trezești prins în mijlocul lor. Dacă încerci să te retragi, îi vezi cum au făcut front comun și sunt aproape imbatabili.

- Înțeleg ce spui. Nu știu nici acum dacă a fost ideea mea să fac afaceri cu Holt. Ideea a apărut la un moment dat, a fost dezbătută, votată și acceptată. Următorul lucru pe care îl știu este că semnam actele.

„Interesant", se gândi ea și îi studie profilul puternic.

- Nu îmi pari o persoană care poate fi convinsă ușor de ceva.

- Aș putea spune același lucru.

Se gândi la replicile lor un moment şi apoi renunţă.

- Ai dreptate. Registrul este fascinant. De abia aştept să pun mâinile pe el.

- Sper că nu o să îl laşi să îţi ocupe tot timpul liber. El se juca cu vârfurile firelor ei de păr care pluteau în vânt. Nu, cu siguranţă nu roşcată, se gândi el. Era auriu, accentuat de un foc mocnit. Vreau şi eu ceva din el.

Ea se dădu înapoi cu precauţie.

- Ţi-am spus deja că nu sunt interesată.

- Eşti de fapt îngrijorată pentru că eşti interesată. El îi luă uşor bărbia în mână şi o întoarse cu faţa către el. Îmi dau seama că nu ţi-a fost uşor şi poate că te-a ajutat să îi bagi pe toţi bărbaţii în aceeaşi oală cu cel care te-a rănit. De aceea am spus că voi fi răbdător.

Ochii ei se aprinseră de furie.

- Nu îmi spune tu cum mă simt şi ce am făcut. Nu îţi cer înţelegerea şi nici răbdarea.

- Bine.

El îşi lipi buzele de ale ei, fără nici un pic de răbdare. Gura lui cerea mai mult, nerăbdătoare, irezistibilă, cucerindu-i buzele înainte ca ea să poată face vreo mişcare.

Acele mici scântei simţite înainte la primul sărut se transformaseră într-o flacără scăpată de sub control. Şi ea voia - tânjea - acel punct culminant al simţurilor, acel fulger arzător. Se ura pentru slăbiciunea ei, dar se lăsă pradă focului.

El se făcuse înţeles, credea Nathaniel în vreme ce buzele lui se desprindeau de ale ei pentru a se lipi de zona de pe gât unde i se simţea pulsul puternic. Îşi demonstrase punctul de vedere şi acum simţea cum se acumula în el dorinţa.

Dorinţa trebuia să aştepte, pentru că ea nu era pregătită. Şi pentru că totul conta - ea conta - mai mult decât se aşteptase.

- Acum spune-mi că nu eşti interesată, şopti el lângă buzele ei, furios că nu putea să aibă ceea ce era în mod evident al lui. Spune-mi că nu vrei să te ating!

- Nu pot. Vocea ei suna a disperare. Voia ca el să o atingă, să o posede, să o întindă pe pământ şi să facă dragoste cu ea. Şi nu putea să ia decizia, nu putea să suporte responsabilitatea. Se ruşină. Era aşa o laşă. Dar nu e de-ajuns să mă avertizezi. Tremurând, ea îl împinse mai departe. Am vrut şi înainte. Stătea acolo tremurând în lumina lunii, cu părul în vânt, cu ochii ei sclipind temători.

Nathaniel se ocărî pe el însuşi în gând şi apoi o blestemă şi pe ea.

- Nu sunt Dumont. Şi tu nu ai şaptesprezece ani.

- Ştiu cine sunt. Nu ştiu cine eşti tu.

- Eviţi ceea ce ştii deja. Ceea ce am ştiut de când ne-am cunoscut.

Ea se dădu un pas înapoi, pentru că ştia că el avea dreptate. Pentru că o speria.

- Tu vorbeşti despre chimia dintre noi doi.

- Poate vorbesc despre destin. El spuse ultimele cuvinte cu voce şoptită, în timp ce se ridică. O speriase şi se dispreţuia pentru asta. Să aţâţe un pic o femeie era una, dar să o facă să se simtă prost era altceva.

- Ai nevoie de timp să te gândeşti la asta. Şi eu. Te conduc înapoi.

Ea întinse o mână să îl oprească.

- Pot să găsesc şi singură drumul înapoi.

Se răsuci pe călcâie şi păşi grăbit pe poteca luminată de lună.

Nathaniel ocărî în sinea lui. Se aşeză la loc, scoase un trabuc şi îl aprinse. Nu avea nici un rost să se ducă acasă acum. Ştia deja că nu urma să doarmă.

Târziu în după-amiaza următoare, Megan îşi ridică privirea din registre când cineva bătu la uşa biroului ei.

- Intră!

- Îmi pare rău pentru întrerupere. Coco își iți capul din pragul ușii - un cap care, așa cum observă Megan, era acum acoperit de păr negru catifelat. Părea genul de femeie care își schimba culoarea părului odată cu starea de spirit.

- Nu ai venit pentru gustarea de după-amiază, spuse Coco cu o tavă încărcată în brațe.

- Nu trebuia să te deranjezi, spuse Megan uimită să vadă că era deja trecut de ora trei. Ai destule de făcut și fără să mă servești pe mine.

- Face parte din serviciu. După ce așeză tava pe masă, Coco începu să aranjeze tacâmurile. Nu putem să te lăsăm să sari peste mese. Privirea ei alunecă spre monitor, spre registrele deschise și spre dosarele strânse frumos unele peste altele. Dumnezeule, câte numere! Numerele m-au amețit întotdeauna. Sunt atât de... nemiloase.

- Nu trebuie să le lași să te doboare, spuse Megan râzând. Odată ce știi că unu plus unu fac doi, poți face orice.

Coco studie neîncrezătoare ecranul.

- Dacă așa spui tu, dragă.

- Tocmai am terminat primul sfert pentru Shipshape. A fost... o provocare.

- Este minunat că gândești așa. Coco se întoarse cu spatele la numere înainte să înceapă să o doară capul. Dar nici unul dintre noi nu vrea să muncești prea mult. Acum, aici ai niște ceai rece și un sendviș delicios.

Totul arăta foarte bine, mai ales că nu mâncase mult la micul dejun. Un efect rezidual al întâlnirii cu Nathaniel, presupunea ea.

- Mulțumesc, Coco. Îmi pare rău că te-am luat de la muncă.

- Oh! Coco făcu un semn cu mâna că nu avea de ce să își facă griji, în timp ce Megan se ridică să ia tava.

Să fiu sinceră, dragă, trebuia neapărat să scap de acel om insuportabil.

- Olandezul? Megan zâmbi înainte să ia o îmbucătură din sendviș. L-am cunoscut în dimineața aceasta, când coboram. M-am rătăcit și am nimerit în aripa hotelului.

Coco începu să se joace cu lanțurile de aur din jurul gâtului ei, vizibil agitată.

- Sper că nu a spus nimic care să te deranjeze. E un pic... dur.

- Nu. Megan umplu două pahare cu ceai rece și îi oferi unul și lui Coco. S-a uitat la mine și mi-a spus că am nevoie de mai multă carne pe oase. Credeam că o să înceapă să mă îndoape cu omleta grecească pe care o făcea, dar unul dintre chelneri a scăpat o farfurie. Am evadat în timp ce îl mustruluia pe săracul băiat.

- Limbajul lui. Coco se așeză îndreptând materialul hainelor. Deplorabil. Și mă tot contrazice în privința rețetelor. Își închise ochii și se cutremură. M-am considerat mereu o femeie răbdătoare – și, dacă pot uita de modestie pentru un moment, chiar una isteață. A trebuit să fiu așa ca să îmi cresc cele patru fete. Oftând, ea își aruncă mâinile în aer ca și cum s-ar fi dat bătută. Dar, când vine vorba despre omul acela, sunt la capătul răbdării.

- Cred că ai putea să îl concediezi, spuse Megan.

- Imposibil. Omul e ca un tată pentru Nathaniel, și copiii, din motive care îmi scapă, sunt foarte atașați de el. Își deschise din nou ochii și zâmbi curajos. Pot să mă descurc, dragă, și trebuie să recunosc că omul are un talent la pregătirea rețetelor elementare. Își aranjă iar părul. Și găsesc modalități mărunte de a mă distrage.

Dar atenția lui Megan fusese acaparată de prima afirmație.

- Domnul Van Horne îl știe pe Nathaniel de multă vreme, nu?

- Oh, de mai mult de cincisprezece ani, cred. Au fost înrolați împreună, au navigat împreună, cum vrei să spui. Cred că domnul Van Horne l-a luat pe Nate sub aripa lui. Ceea ce i-a folosit tot lui, cred. Dumnezeu știe că băiatul avea nevoie de cineva, după copilăria mizerabilă pe care a avut-o.

- Cum așa?

Nu era în natura lui Megan să bârfească, dar Coco nu avea nevoie decât de un imbold.

- Mama lui a murit când el era foarte mic, săracul băiat. Și tatăl lui. Expresia lui Coco nu mai era veselă. Ei bine, omul era mai mult bestie. Nu îl știam foarte bine pe John Fury, dar în sat se vorbea despre el mereu. Și uneori, când Nathaniel venea cu Holt când el aducea pește, puteam să văd eu însămi vânătăile.

- Vânătăi, repetă îngrozită Megan. Tatăl lui îl bătea?

Coco avea ochii în lacrimi deja.

- Mi-e teamă că da.

- Dar... nu a făcut nimeni nimic?

- Ori de câte ori era întrebat, omul zicea că băiatul ori a căzut, ori că s-a bătut cu alt puști. Nathaniel nu l-a contrazis niciodată. Și e trist, dar lumea nu băga în seamă abuzul pe atunci. Mi-e teamă că nici acum. Lacrimile îi puneau în pericol rimelul. Încercă să și le șteargă cu șervetul lui Megan. Nathaniel a fugit pe mare imediat ce a putut. Tatăl lui a murit acum câțiva ani. Nate a trimis bani pentru înmormântare, dar nu a venit. Era greu să îl judeci pentru asta. Coco oftă și își îndreptă spatele. Nu am vrut să vin și să îți spun povestea asta tristă. Dar are un final bun. Nate chiar e un bărbat cumsecade. Ochii umezi ai lui Coco căpătară un aer inocent. Tot ce îi trebuie acum este o femeie cumsecade. Este așa chipeș, nu crezi?

- Da, spuse Megan cu precauție.

Încă încerca să potrivească imaginea bărbatului încrezător cu cea a băiatului abuzat.

- Și de încredere. Și romantic, cu toate acele povești de pe mare și aerul lui misterios. Oricine ar fi tare norocoasă dacă ar fi în vizorul lui.

Megan clipi repede în timp ce auzi cuvintele nu prea subtile ale lui Coco.

- Nu aș putea spune, nu îl cunosc foarte bine, și oricum nu mă mai gândesc la bărbați la modul ăla.

- Prostii! Încrezătoare în talentele ei de pețitoare, Coco mângâie genunchiul lui Megan. Ești tânără, frumoasă, inteligentă. Un bărbat în viața ta nu îți ia din atuuri - și nici din independență. Bărbatul potrivit știe să le încurajeze. Și știu că vei afla asta curând. Acum - ea se aplecă și o sărută pe Megan pe obraz - trebuie să mă întorc la bucătărie înainte ca omul acela îngrozitor să îmi distrugă pateurile cu somon.

Se îndreptă spre ușă și apoi se opri - cu o sincronizare perfectă în opinia ei.

- Oh, dragă, sunt așa amețită. Trebuia să îți spun de Kevin.

- Kevin? În mod automat, privirea lui Megan se îndreptă spre fereastră. Nu este afară cu Alex și Jenny?

- Păi, da, dar nu aici. Coco zâmbi absentă - lucru pentru care se antrenase ani în șir. Este ziua liberă a lui Nathaniel, și a trecut pe aici pe la prânz. Ce apetit minunat are, și niciodată nu pare să pună pe el vreun kilogram. Desigur, e un bărbat activ. Cu toți acei mușchi minunați. Sunt fabuloși, nu-i așa?

- Coco, unde este Kevin?

- Oh, iar bat câmpii. Kevin este cu Nate. Toți copiii sunt cu el.

Megan era deja în picioare.

- Cu el? Unde? Pe o barcă? Imagini cu valuri uriașe și pescărușii agitați îi apărură în minte, în pofida cerului albastru și senin de afară.

- Nu, nu, la casa lui. Construiește o baracă sau așa ceva, iar copiii de abia așteptau să meargă să îl ajute.

Mi-ai face o mare favoare dacă te-ai putea duce să îi aduci înapoi. Şi, desigur, se gândea Coco, Megan urma să îi vadă casa şi modul lui fermecător de a se purta cu copiii. Suzanna se aşteaptă ca ei să fie aici, vezi tu, dar nu m-a lăsat inima să îi refuz. Nu se va întoarce decât în jur de ora cinci, aşa că nu trebuie să te grăbeşti.

– Dar eu...

– Ştii unde este coliba Suzannei şi a lui Holt, nu, dragă? Casa lui Nathaniel e la mai puţin de un kilometru după aceea. Plăcut loc. Nu îl poţi rata.

Înainte ca Megan să poată scoate alt cuvânt, uşa se închise încet în faţa ei.

„O treabă foarte bine făcută", se gândi Coco în timp ce traversa holul.

capitolul 5

Kevin nu se putea hotărî ce era mai grozav. Balaurul de foc de pe spatele lui Nathaniel era la egalitate cu cicatricea albă de pe umăr. Cicatricea era rezultatul unei răni de cuțit, ceea ce o făcea să ia avans. Dar un tatuaj – un tatuaj cu *un balaur* – era greu de învins.

Mai era o cicatrice, lângă șold. Nathaniel le spusese, ca răspuns la întrebările insistente ale lui Alex, că era de la un țipar cu care se luptase în Pacificul de Sud.

Kevin putea să și-l imagineze pe Nathaniel înarmat doar cu un cuțit prins între dinți, luptându-se pe viață și pe moarte cu o creatură a mării de talia monstrului din Loch Ness.

Și Nathaniel avea un papagal, o pasăre frumoasă și colorată care stătea în casă pe o poliță de lemn și care vorbea. Cuvintele preferate ale lui Kevin erau: „Jos cu capul ei".

Kevin credea că Nathaniel era cel mai grozav om pe care îl cunoscuse vreodată - un bărbat care traversase mările ca Sindbad, și avea drept dovadă povești și cicatrici. Un bărbat căruia îi plăceau cățelușii și papagalii vorbitori.

Nu părea să îl deranjeze că Kevin stătea mai liniștit în timp ce Jenny și Alex se alergau cu cățelușul prin curte și se omorau reciproc cu arme laser imaginare. Era mult mai distractiv să stea pe lângă Nathaniel în timp ce bătea cuie în scândurile de lemn.

Îi luă lui Kevin șase scânduri să înceapă să pună întrebări.

- Cum de îți construiești o terasă aici?

- Ca să pot să stau pe ea.

Nathaniel mai puse încă o scândură.

- Dar mai ai una în spate.

- O să fie şi aia în continuare. Trei lovituri de ciocan, şi cuiul intră în scândură. Nathaniel se lăsă pe vine. Nu purta mai nimic în afară de o pereche de blugi uzaţi şi o şapcă improvizată. Pielea lui era bronzată de soare şi transpirată. Vezi cum vine cadrul?

Kevin privi cum cadrul se întindea în partea laterală a casei.

- Aha!

- E bine, continuăm aşa până dăm de cealaltă parte a punţii.

Ochii lui Kevin sclipiră.

- Deci merge tot în jurul casei, ca un cerc.

- Te-ai prins. Nathaniel bătu un cui şi apoi următorul, după care îşi schimbă poziţia. Cum ţi se pare insula?

Întrebarea sună ca şi cum ar fi fost adresată unui adult, motiv pentru care Kevin se uită mai întâi în jur să vadă dacă Nathaniel vorbea cu el.

- Îmi place. Îmi place mult. Locuim la castel, şi mă pot juca cu Alex şi Jenny oricând.

- Aveai prieteni şi în Oklahoma, nu?

- Sigur. Prietenul meu cel mai bun este John Curtis Corn de Argint. Este în parte indian. Mama mi-a spus că ne poate vizita oricând şi că îi pot scrie. Deja i-am povestit despre balenă. Kevin zâmbi timid. Mi-a plăcut cel mai mult.

- Păi, trebuie să mergem din nou.

- Chiar aşa? Când?

Nathaniel se opri din bătut cuie şi se uită la băiat. Învăţase din experienţa lui cu Jenny şi Alex că, atunci când copiii erau crescuţi cu încredere şi dragoste, ei credeau tot ce le spuneai.

- Poţi să vii cu mine când vrei tu. Atât timp cât mama ta e de acord.

Recompensa lui pentru oferta aceea fu un zâmbet minunat.

- Poate pot să stau din nou la cârmă?

- Da. Nathaniel zâmbi și întoarse șapca lui Kevin cu spatele în față. Ai putea să faci asta. Vrei să bați niște cuie în scânduri?

În ochii lui Kevin se vedea entuziasmul.

- Da!

- Uite aici! Nathaniel se dădu în spate, astfel încât Nathaniel să poată îngenunchea în fața lui. Ține cuiul așa. Își trecu mâinile peste ale lui Kevin, arătându-i cum să țină și ciocanul, și cuiul.

- Hei! Alex se trezi din morți pe Planeta Zero și se grăbi spre ei. Pot să fac și eu asta?

- Și eu?

Jenny sări pe spatele lui Nathaniel, știind că avea mereu voie.

- Cred că am un echipaj acum.

Nathaniel se gândi că ajutorul lor însemna că el trebuia să lucreze de două ori mai mult ca să termine.

O oră mai târziu, Megan parcă mașina lângă T-Bird și se holbă. Casa o surprinse mult. Cabana încântătoare cu două etaje, cu ferestrele pictate în albastru și cu ghivecele de la fereastră pline cu panseluțe, nu se potrivea cu imaginea pe care și-o făcuse despre Nathaniel Fury. Nici gazonul verde îngrijit, gardul viu tuns și cățelușul grăsun zgomotos.

Dar Nathaniel o surprinse cel mai mult. Îi văzu pielea bronzată expusă la soare, mușchii puternici. Era și ea om, în definitiv. Dar ceea ce făcea el îi atrase atenția cu adevărat.

Stătea aplecat peste fiul ei pe o terasă parțial terminată, capetele lor apropiate, mâna lui mare peste mâinile mici ale lui Kevin. Jenny stătea lângă el și-l privea adorator, iar Alex se juca cu sârma de pe un par.

- Bună, Megan! Uite, sunt Alex cel care înfruntă moartea.

În entuziasmul lui, Alex aproape își pierdu echilibrul și fu cât pe ce să cadă, însă reuși să se sucească și să evite un dezastru.

- Cam la limită, spuse ea zâmbind.

- Sunt în ringul central, fără frânghii.

- Mamă, construim o terasă. Kevin își prinse buza de jos între dinți și bătu un cui. Vezi?

- Da, văd. Cu servieta în brațe, Megan se opri să alinte cățelușul agitat care se întinse pe spate entuziasmat.

- Este rândul meu acum. Jenny flutură din gene către Nathaniel. Nu-i așa?

- Așa este, dulceață. Bine, căpitane. Hai să ducem frumusețea asta acasă!

Cu ceva mai mult efort, Kevin bătu cuiul în scândură. Am reușit. Am făcut toată scândura. Kevin se uită mândru la mama lui. Facem câte una pe rând. Asta e a treia pe care o fac.

- Pari să te descurci minunat, zise ea și zâmbi către Nathaniel. Nu-i o treabă pentru oricine.

- Îți trebuie o mână sigură și o privire fermă. Hei, unde este materia primă?

- Vine!

Alex și Kevin se grăbiră să aducă următoarea scândură.

Megan stătea deoparte, privind rutina pe care o puseseră la cale. Nathaniel luă scândura, se uită la ea și o puse în poziția corectă. Bătu ușor în ea și o mută la stânga și la dreapta folosind o bucată mică de lemn ca măsură pentru distanța dintre scândura de dinainte și cea nouă. Odată ce fu satisfăcut, Jenny trecu în fața lui. Luă ciocanul în ambele mâini, și Nathaniel, mai curajos decât s-ar fi gândit Megan, ținu cuiul în loc.

- Ține-ți privirea pe țintă, zise Nathaniel și apoi stătu acolo răbdător în timp ce loviturile ei mici împinseră încet-încet cuiul în scândură.

Apoi, cu mâna lui peste a ei, bătu cuiul până la capăt.

- Munca îţi face sete, nu-i aşa, echipaj?

- Aşa e.

Alex îşi duse mâinile la gât şi începu să tuşească.

Nathaniel ţinea următorul cui.

- Mai este nişte limonadă în bucătărie. Dacă cineva vrea să aducă o carafă şi câteva pahare...

Patru perechi de ochi se întorseseră către Megan. Dacă nu avea să fie tâmplar, putea măcar să aducă limonada.

- Bine, bine. Puse servieta jos şi traversă partea terminată a terasei, până la uşă. Nathaniel nu spuse nimic, ci doar aşteptă.

Câteva momente mai târziu, se auzi un fluierat ca de lup de dinăuntru, urmat de un ţipăt înăbuşit. El rânjea deja atunci când Bird i se adresă lui Megan: „Hei, dulceaţă, îţi fac cinste? Uită-te la tine, drăguţă!" Atunci când pasărea începu să cânte „Nimic nu se compară cu o damă", copiii izbucniră în hohote de râs.

Câteva minute mai târziu, Megan apăru cu băuturile. Vocea lui Bird o urmărea: „Dă-mi un sărut şi dă o notă sărutului!"

Îşi arcui o sprânceană în timp ce aşeza tava pe lângă ei.

- Bogart, cântece şi poezie. O pasăre nemaipomenită.

- Recunoaşte o femeie frumoasă când o vede. Nathaniel luă un pahar şi dădu pe gât jumătate din el. Se uită atent la Megan, observând taiorul îngrijit, bluza călcată impecabil şi pantalonii. Nu pot spune că-l învinovăţesc.

- Mătuşa Coco zice că Nate are nevoie de o femeie. Alex îşi înfipse dinţii în lămâia din limonadă. Nu ştiu de ce.

- Ca să se culce cu el, spuse Jenny făcându-i pe Nathaniel şi pe Megan să se înece. Adulţii se simt singuri noaptea, şi le place să aibă pe cineva cu care să doarmă, aşa cum fac mami şi tati. Eu îl am pe ursul meu,

continuă ea, referindu-se la jucăria ei de pluş preferată. Ca să nu fiu singură.

- Pauză. Nathaniel îşi înghiţi chicotele de râs. De ce nu îl luaţi voi pe Dog la o plimbare pe malul apei?

Ideea fu primită cu un acord unanim. În marş militaresc, porniră cu câinele la plimbare.

- Copilul are dreptate. Nathaniel îşi duse paharul rece la fruntea transpirată. Nopţile pot fi foarte singuratice.

- Sunt sigură că Jenny îţi poate împrumuta ursul. Megan luă ceva distanţă, de parcă ar fi studiat casa. Este un loc foarte drăguţ, Nathaniel. Îşi trecu degetele peste petalele unei panseluţe. E călduroasă.

- Te aşteptai la vreo gabie?

Ea zâmbi.

- Ceva de genul acesta. Vreau să îţi mulţumesc că l-ai lăsat pe Kevin să stea cu tine.

- Aş spune că toţi trei sunt o echipă acum.

Zâmbetul ei deveni şi mai blând. Putea să îi audă râzând din spatele casei.

- Da, ai dreptate.

- Îmi place să îi am în preajmă. Sunt o companie minunată. Se foi, ţinându-şi picioarele încrucişate. Băiatul are ochii tăi.

Zâmbetul ei păli.

- Nu, ochii lui Kevin sunt căprui, ca ai tatălui său.

- Nu, nu culoarea. Privirea. Merge dincolo de căprui sau de albastru. Cât de mult i-ai spus?

- Eu... Îşi plecă uşor capul. Nu am venit aici să discut despre viaţa mea personală.

- Dar de ce ai venit aici?

- Să iau copiii şi să parcurg cu tine registrele.

Nathaniel se uită la servieta ei.

- Le ai acolo?

- Da, spuse ea scoţându-le, apoi, pentru că nu avea de ales, rămase pe terasă, cu faţa la el. Am terminat primul

trimestru – ianuarie, februarie, martie. Se pare că cheltuielile depășesc veniturile în perioada aceea, deși au intrat niște bani gheață de la reparațiile de bărci. Dar este o factură din februarie considerabil de mare neplătită. Ea scoase dosarul și dădu la pagina cu tabelele generate pe calculator. Un domn Jacques LaRue, cu o mie două sute treizeci și doi de dolari și treizeci și șase de cenți.

– LaRue a avut un an greu. Nathaniel turnă mai multă limonadă în pahare. Eu și Holt am căzut de acord să îi acordăm mai mult timp.

– Este treaba ta, bineînțeles. De obicei, ar fi penalizări după primele treizeci de zile de la neplata facturii.

– De obicei, pe insulă, suntem ceva mai prietenoși.

– Alegerea ta. Își potrivi ochelarii pe nas. Acum, după cum vezi, am aranjat registrele pe coloane logice. Cheltuieli – chirie, utilități, resurse pentru birou, publicitate și așa mai departe. Aici avem salarii și rezerve.

– Un parfum nou.

Se uită la el nedumerită.

– Poftim?

– Folosești un parfum nou. Cu puțină iasomie în el.

Distrasă, ea se uită la el.

– Coco mi l-a dat.

– Îmi place, spuse el apropiindu-se. Mult.

– Bine. Își drese glasul și dădu o pagină. Și aici avem venitul. Am adăugat vânzările săptămânale de bilete din excursiile organizate, ceea ce ar trebui să ofere o imagine lună de lună și an de an. Văd că aveți un aranjament cu complexul turistic de la Turnuri, cu reduceri la excursii pentru oaspeții de la hotel.

– A părut ceva prietenesc și o afacere bună.

– Da, este foarte bine. În medie, 80% dintre cei cazați la hotel folosesc oferta. Eu... Trebuie să stai așa aproape?

– Da. Ia cina cu mine diseară, Meg.

- Nu.

- Ţi-e frică să fii singură cu mine?

- Da. Acum, aşa cum poţi vedea, în martie venitul a început să crească...

- Adu-l şi pe băiat!

- Poftim?

- Nu vorbesc clar? El îi zâmbi şi îi luă paharul de la gură. Am spus să îl aduci şi pe Kevin. Putem merge la un local pe care îl ştiu. Gustări delicioase cu homar. Pronunţă cuvântul *homar* într-un stil englezesc ce o făcu să zâmbească. Nu pot să zic că se ridică la standardele preparatelor lui Coco, dar se simte atmosfera locală.

- Vedem.

- Nu, nu. Fără eschivări de-astea.

Oftă şi ridică din umeri.

- Bine. Lui Kevin i-ar plăcea.

- Bun. Îi dădu paharul înapoi înainte să ridice următoarea scândură. Pe diseară, atunci.

- Astă-seară?

- De ce să amânăm? O poţi suna pe Suzanna să-i spui că ne oprim să lăsăm copiii acasă la ea.

- Presupun că aş putea face aşa. Acum, că era cu spatele la ea, nu putea să se abţină să nu se uite la muşchii care îi jucau pe spate în timp ce fixa scândura. Ignoră senzaţia de fluturi în stomac şi îşi reaminti că fiul ei urma să fie pe post de însoţitor. Nu am mâncat niciodată homar.

- Atunci, te aşteaptă o surpriză plăcută.

Avusese mare dreptate. Drumul lung şi şerpuitor cu maşina T-Bird era tare plăcut. Micile sate prin care treceră erau parcă rupte din vederi. Soarele se cufundă la asfinţit, iar briza resimţită în decapotabilă mirosea a peşte, a flori şi a mare.

Restaurantul era foarte mic, cu câteva scânduri improvizate drept podea pe un ponton. Decorațiunile interioare constau din plase de pescuit rupte și scoici.

Mesele aveau aceeași textură cu podeaua. Scaunele erau de natură să rupă orice ciorap. Veioze realizate din cutii de conserve și globuri luminoase încercau în mod straniu să creeze o atmosferă romantică. Lumânările din fiecare glob erau stinse. Meniul serii era scris cu creta pe o tablă ce atârna lângă bucătăria deschisă.

-Avem gustări cu homar, salată de homar și homar homar, explică o chelneriță unei familii de patru persoane. Avem bere, lapte, ceai rece și sucuri. Plus cartofi prăjiți cu salată de varză. Nu avem înghețată, pentru ca nu ne mai funcționează mașina. Ce doriți?

Atunci când îl zări pe Nathaniel, își abandonă clienții și îl lovi puternic în piept.

-Pe unde ai fost, căpitane?

-Pe aici și pe dincolo, Julie. Mi s-a făcut poftă de homar.

-Ai venit la locul potrivit. Chelnerița era slabă ca moartea, cu un pămătuf de păr gri. O ochi pe Megan imediat. Ei cine sunt?

-Megan O'Riley și fiul ei, Kevin. Ea este Julie Peterson. Cel mai bun bucătar de homari de pe insula Mount Desert.

-Noul contabil de la Turnuri. Julie dădu din cap aprobator. Păi, așezați-vă! Vă pregătesc ceva când am timp. Se răsuci pe călcâie către ceilalți clienți. V-ați hotărât sau o să stați și-o să vă hrăniți doar cu aer?

-Mâncarea este mai bună decât serviciul. Nathaniel îi făcu cu ochiul lui Kevin în drum spre locurile lor. Tocmai ați cunoscut una dintre emblemele insulei. Familia doamnei Peterson prinde homari și îi gătește de peste un secol.

- Uau! În ochii unui băiat de nouă ani chelnerița părea suficient de în vârstă încât chiar să se fi ocupat de asta personal în ultimul secol.

- Am lucrat pe aici când eram copil. Spălam pontonul.

Și ea fusese destul de drăguță cu el încât să îi îngrijească vânătăile cu salvie sau cu gheață, fără să îi spună nimic.

- Credeam că ai lucrat pentru familia lui Holt, începu Megan, apoi își mușcă limba când el se încruntă. Coco a pomenit ceva despre asta.

- Am lucrat ceva timp și cu familia Bradford.

- Îl știai pe bunicul lui Holt, voi Kevin să știe. Este una dintre fantome.

- Sigur că da. Obișnuia să stea pe veranda casei unde locuiesc Alex și Jenny acum. Uneori urca pe stânci până la Turnuri. O căuta pe Bianca.

- Lilah spune că acum merg împreună. Nu i-am văzut. Și era așa o dezamăgire pentru el. Tu ai văzut vreodată fantome?

- Nu doar o dată. Nathaniel ignoră lovitura de picior de sub masă, din partea lui Megan. În Cornwall, unde stâncile sunt fatale și ceața pare vie, am văzut o femeie care stătea nemișcată, uitându-se în larg. Purta o pelerină cu glugă, iar ochii ei erau înlăcrimați.

Kevin se înclină în față acum, ascultând cu nesaț.

- Am pornit înspre ea, prin ceață, și ea s-a întors spre mine. Era frumoasă și tristă. „Pierdut" mi-a spus. „L-am pierdut. Și acum și eu sunt pierdută." Apoi a dispărut. Ca fumul.

- Sincer? întrebă Kevin în șoaptă.

Nu sinceritatea era ce conta, ci povestea, și Nathaniel știa asta.

- Au numit-o Doamna Căpitanului, iar legenda spune că soțul ei și nava lui s-au scufundat într-o furtună în Marea Irlandei. Noapte după noapte, ea se plimba pe stânci plângând după el.

- Poate ar trebui să scrii cărți, ca Max, murmură Megan surprinsă și enervată de fiorul pe care îl resimți pe șira spinării.

- Oh, chiar știe să spună povești Nate al nostru. Julie aduse două beri și un suc. Obișnuia să îmi împuie capul cu toate locurile pe care voia să le vadă. Ei bine, cred că le-ai văzut până la urmă, nu-i așa, căpitane?

- Cred că da. Nathaniel ridică sticla la gură. Dar nu te-am uitat niciodată, scumpo.

Julie râse încă o dată și îi lovi umărul.

- Ce dulcegării, spuse ea și plecă.

Megan își studie berea.

- Dar nu ne-a luat comanda.

- Nici nu va face asta. Ne va aduce ea ce vrea să mâncăm și să bem. Mai luă o gură din bere. Pentru că mă place. Dacă nu vrei bere, cred că o pot vrăji să aducă altceva în loc.

- Nu, e în regulă. Presupun că știi mulți oameni pe insulă de vreme ce ai crescut aici.

- Câțiva. Am fost plecat multă vreme.

- Nate s-a plimbat prin toată lumea. De două ori. Kevin sorbi din sucul lui cu paiul. Prin uragane și taifunuri.

- Trebuie să fi fost palpitant.

- Da, pe alocuri.

- Ți-e dor de acele vremuri?

- Am navigat pe nava altui bărbat pentru mai mult de cincisprezece ani. Acum sunt pe cont propriu. Lucrurile se schimbă. Nathaniel își întinse brațul pe spătarul băncii. De exemplu, tu ești aici acum.

- Ne place aici. Kevin începu să împungă gheața cu paiul. Șeful mamei din Oklahoma era un zgârcit.

- Kevin...

- Bunicul a spus așa. Și nici nu te aprecia. Nu te punea deloc în valoare.

Kevin nu știa exact ce însemna asta, dar repetase vor-bele bunicii lui.

- Bunicul este părtinitor. Zâmbi și își ciufuli fiul. Dar nouă ne place aici.

- Mâncați cu poftă, ordonă Julie și trânti trei platouri enorme pe masă.

Rulourile lungi erau umplute cu bucăți de homar, flancate de un munte de salată de varză și de un altul cu cartofi prăjiți.

- Fata trebuie să ia în greutate, proclamă Julie. Și băiatul. Nu știam că îți plac așa slabe, căpitane.

- Le plac pe cele care nu fug de mine, o corectă Nathaniel stârnind râsul gălăgios al lui Julie.

- Nu vom termina niciodată de mâncat, spuse îngrozită Megan, holbându-se la farfuria ei.

Nathaniel deja se pusese pe mâncat.

- Normal că terminăm. Deci te-ai uitat pe registrul lui Fergus?

- Nu prea. Megan luă prima înghițitură. Oricare ar fi fost atmosfera, mâncarea era de patru stele. Vreau să ajung întâi la zi cu restul. De vreme ce registrele de la Shipshape au fost cele mai dificile, m-am apucat de ele mai întâi. Încă lucrez la cel de-al doilea trimestru și la cele ale complexului turistic de la Turnuri.

- Mama ta este o femeie practică, Kev.

- Da. Kevin reuși să ia o bucată uriașă de rulou cu homar. Bunicul spune că trebuie să iasă mai mult.

- Kevin!

Dar avertizarea sosi prea târziu. Nathaniel deja zâmbea larg.

- Așa spune el? Ce mai zice bunicul tău?

- Că ar trebui să se distreze puțin. Kevin era hotărât să termine toți cartofii. Pentru că e prea tânără ca să stea ca un pustnic.

- Bunicul tău este un om isteț.

- Oh, da, el știe totul. Are ulei în loc de sânge și căluți pe creier.

- Un citat de-al mamei mele, spuse Megan pe un ton sec. Și ea știe totul. Dar întrebai de registrul lui Fergus.

- Mă întrebam dacă ți-a trezit curiozitatea.

- Oarecum. Mă gândeam că poate îmi iau la noapte o oră sau două să mă uit pe el.

- Nu cred că asta voia să spună tăticul tău prin distracție, Meg.

- Nu contează. Ea reveni la o temă de discuție mai confortabilă. Câteva dintre pagini sunt estompate și altele au greșeli de calcul minore, dar altfel însemnările sunt foarte clare. În afară de ultimele câteva pagini, pe care sunt scrise numere fără nici o logică.

- Serios. Oare de ce?

- Nu par să dea vreun total, dar trebuie să le studiez îndeaproape.

- Uneori pierzi mai multe dacă te uiți prea de aproape. Nathaniel îi făcu cu ochiul lui Julie în timp ce ea aducea alte băuturi pe masă. Pentru el avea cafea de data asta. Știa că, atunci când conducea, el nu bea niciodată mai mult de o bere.

- Nu m-ar deranja să arunc și eu o privire.

- De ce?

- Îmi plac misterele.

- Nu cred că e cine știe ce mister, dar, dacă familia este de acord, nu am nici o obiecție. Se lăsă pe spate și oftă. Îmi pare rău, dar pur și simplu nu mai pot mânca nimic.

- E în regulă, spuse Nathaniel, făcând schimb de farfurii cu ea. La mine mai e loc.

Spre mirarea lui Megan, el chiar mai putea să mănânce. Nu o surprindea prea mult că Kevin reușise să își golească farfuria. Creștea atât de repede, încât uneori i se părea că avea să mănânce și tacâmurile când se așeza

la masă. Dar Nathaniel termină și porția lui, și jumătate tea de la ea, fără ca măcar să clipească.

- Întotdeauna ai mâncat așa? întrebă Megan pe drumul de întoarcere.

- Nu. Însă întotdeauna mi-am dorit. Nu putem să facem asta pe când eram copil. Desigur, nici nu aveam prea multă mâncare pe atunci. Pe mare înveți să mănânci de toate și în cantități mare, cât ai ce.

- Ar trebui să ai vreo sută cincizeci de kilograme.

- Unele persoane ard tot. Își mută privirea spre ea. Ca tine. Agitația îți consumă toate caloriile.

- Nu sunt slabă, bolborosi ea.

- Nu. Însă și eu am crezut că ești, până când te-am ținut în brațe. Ai o constituție mai delicată și ești chiar moale atunci când un bărbat te ține în brațe.

Ea șuieră printre dinți și începu să se uite peste umărul ei.

- A adormit de îndată ce am pornit motorul, îi spuse Nathaniel. Și, într-adevăr, Kevin era lat pe banchetă din spate, cu capul pe brațe. Deși nu văd de ce ar fi rău ca un băiat să știe că un bărbat e interesat de mama lui.

- E un copil. Ea se întoarse spre el, iar ochii ei nu mai erau așa blânzi. Nu voi permite ca el să creadă despre mine că sunt...

- Om?

- Nu este treaba ta. Este fiul meu.

- Da, este, căzu de acord Nathaniel. Și ai făcut o treabă extraordinară cu el.

Ea îi aruncă o privire precaută.

- Mulțumesc.

- Nu e nevoie. E o realitate. Este greu să crești un copil pe cont propriu. Ai găsit o modalitate să faci asta așa cum trebuie.

Era imposibil să stea enervată pe el, mai ales când își aminti ce îi spusese Coco.

- Tu ți-ai pierdut mama când erai foarte mic. Ah... Coco a zis ceva.

- Coco a început să spună cam multe lucruri.

- Nu era rău intenționată. Știi cum e ea. Îi pasă atât de mult de oameni și vrea să îi vadă...

- Cuplați? Da, o știu. Te-a ales pe tine pentru mine.

- Ea... Rămăsese fără cuvinte. E ridicol.

- Nu și pentru Coco. Luă cu grijă o curbă. Desigur, nu știe că eu știu că deja m-a programat să cad într-un genunchi.

- Ce noroc, nu? Că ești avertizat.

Indignarea din vocea ei îi provocă un zâmbet larg lui Nat.

- Sigur că da. Te laudă de luni întregi. Și aproape că te ridici la nivelul așteptărilor.

Ea sâsâi ca un șarpe și se întoarse spre el. Rânjetul lui și absurditatea situației schimbară indignarea în amuzament.

- Mulțumesc. Își întinse picioarele, se lăsă pe spate și se hotărî să se bucure de drum. Mi-ar fi părut rău să te dezamăgesc.

- Oh, chiar nu, dulceață.

- Mi s-a spus că ești misterios, romantic și fermecător.

- Și?

- Aproape că te-ai ridicat la nivelul așteptărilor.

- Dulceață... Îi luă mână și îi sărută încheietura prelung. Pot fi mult mai bun de-atât.

- Sunt sigură de asta. Își retrase mâna, refuzând să accepte fiorul care îi urca pe braț. Dacă nu aș fi așa atașată de ea, m-aș fi enervat. Dar ea este atât de bună la suflet.

- Are cea mai onestă inimă din câte am întâlnit. Îmi doream să fie mama mea.

- Îmi pare rău, spuse ea și, înainte să se poată abține, îi atinse mâna. Trebuie să fi fost tare greu să îți pierzi mama când erai atât de mic.

- E în regulă. Totul s-a întâmplat tare demult. Trecuse mult prea mult timp ca el să mai sufere. Încă îmi aduc aminte când am văzut-o pe Coco în sat sau când obișnuiam să merg cu Holt ca să ducem pește la Turnuri. Acolo era și ea, femeia aceasta superbă - care arăta ca o regină. Niciodată nu știam care urma să fie culoarea părului ei de la o săptămână la alta.

- Este brunetă azi, spuse Megan și îl făcu să râdă.

- Prima femeie de care m-am îndrăgostit. Venea acasă uneori să îi țină o predică tatălui meu din cauza băuturii. Cred că își dorea ca el să fie treaz ca să nu mă mai bată atâta. El își luă iar ochii de la drum, ca să îi întâlnească privirea. Presupun că ți-a spus și despre asta, nu?

- Da. Megan se simți inconfortabil și își mută privirea. Îmi pare rău, Nathaniel. Urăsc momentele în care oamenii vorbesc despre viața mea, oricare ar fi intențiile lor. Este atât de sâcâitor.

- Nu sunt atât de sensibil, Meg. Toată lumea știa cum era tatăl meu. Putea să își amintească, poate prea bine, toate privirile pline de milă, toți ochii care preferau apoi să se uite în altă parte. Mă deranja atunci, dar nu și acum.

Ea se strădui să găsească cuvintele potrivite.

- Coco te-a ajutat în vreun fel?

El rămase tăcut o vreme, uitându-se la soarele care apunea, lumina lui sângerie prelingându-se în apă.

- Lui îi era frică de ea, așa că mă bătea crunt imediat ce pleca.

- Oh, Doamne!

- Aș prefera să nu știe asta.

- Nu. Megan înghiți lacrimile amare. Nu îi voi spune. De aceea ai fugit pe mare, nu? Ca să stai departe de el.

- Acesta este unul dintre motive. El se aplecă spre ea, mângâindu-i cu un deget obrazul. Știi, dacă știam că pot

să ajung la inima ta spunându-ți câte curele am luat pe spinare, îți ziceam de asta mai devreme.

-Nu e ceva despre care să glumești, spuse Megan cu voce joasă și furioasă. Nu există scuză pentru a crește un copil așa.

-Hei, am trecut peste.

-Așa să fie oare? Se uită înapoi la el, cu ochi stăruitori. Ai încetat vreodată să-l urăști?

-Nu, spuse el încet. Nu, am încetat. Dar nu am mai permis urii să fie importante, și poate așa e mai sănătos. El opri mașina în fața Turnurilor, întorcându-se spre ea. Când cineva te rănește în mod constant și definitiv, nu poți uita. Dar cea mai bună răzbunare este să îți dai seama că nu contează.

-Vorbești despre tatăl lui Kevin, și nu este același lucru. Eu nu eram un copil neajutorat.

-Depinde unde tragi linia între neajutorare și inocență. Nathaniel deschise portiera. Îl voi duce pe Kevin în brațe.

-Nu trebuie să faci asta. Se grăbi afară din mașină, dar Nathaniel îl luase deja pe băiat în brațe.

Rămaseră pe loc pentru un moment, în ultima rază de soare a zilei, cu băiatul între ei și cu capul lui odihnindu-se în siguranță pe umărul lui Nathaniel, păr negru lângă păr negru, mușchi puternici lângă mușchi de copil.

Ceva blocat în interiorul ei încerca să se elibereze. Meg oftă, trecându-și mâna peste spatele fiului ei, simțind ritmul sigur al respirației lui.

-A avut o zi lungă.

-Și tu, Meg. Ai cearcăne. Asta înseamnă că ai dormit și tu la fel de prost ca mine, așa că mă bucur să le văd.

Era dificil, se gândi, atât de dificil să reziste curentului care o trăgea spre el.

-Nu sunt pregătită, Nathaniel.

– Uneori apare un vânticel și te pune pe alt curs. Te ia prin surprindere, dar, dacă ai noroc, ajungi într-un loc mai interesant decât ți-ai fi imaginat.

– Nu mă bazez pe noroc.

– Este în regulă. Eu da.

Nat îl prinse mai bine pe Kevin în brațe și îl duse până în casă.

capitolul 6

- Nu știu de ce atâta agitație, murmură nervos Olandezul în timp ce bătea un albuș pentru tort.

- Trenton St. James al II-lea este un membru al familiei.

Coco era cu nervii întinși și verifica temperatura pentru cotletele din cuptor. Avea o grămadă de lucruri de făcut după ce se răsfățase cu un tratament facial cu castraveți și pierduse noțiunea timpului.

- Și este și președintele hotelurilor St. James.

Satisfăcută de cum arăta carnea de vițel, își mută atenția la rața friptă.

- Și aceasta este prima lui vizită la complexul turistic de la Turnuri, de aceea e important ca totul să iasă bine.

- Un nemernic bogat care vine să mănânce gratis.

- Domnule Van Horne! Inima lui Coco bătea tare. După șase luni, nu știa ce o mai șoca la acest bărbat. Dar *serios*. Îl știu pe domnul St. James de... ei bine, de foarte mulți ani. Și te pot asigura de faptul că este un om de afaceri de succes, un antreprenor. *Nu* un oportunist.

Olandezul pufni și o cercetă pe Coco din cap până-n picioare. Se aranjase, observă el. Rochia aceea fluidă și sclipitoare, ce îi dezvăluia picioarele. Obrajii ei erau rozalii. Și nu de la căldura din bucătărie. Buzele lui se curbară de sarcasm.

- Deci ce este, gagiul tău?

Rozul începu să se închidă la culoare.

- Cu siguranță nu. O femeie... cu experiența mea nu are gagii. Își verifică repede fața în oțelul inoxidabil al hotei de deasupra aragazului. Poate iubiți.

Iubiți. Ha!

- Am auzit că a fost căsătorit de patru ori și că plătește la pensii alimentare de ar putea să reducă datoria națională. Și tu vrei să fii numărul cinci?

Fără replică, Coco își duse mâna la inimă.

- Tu ești... Se bâlbâi, încercând să își găsească cuvintele. Imposibil de obraznic și de bădăran.

- Hei, nu este treaba mea dacă vrei să prinzi un pește bogat.

Ea icni. Deși temperamentul aprins care o făcea să vadă roșu în fața ochilor nu o caracteriza - era, în definitiv, o doamnă civilizată -, ea se înfipse cu o unghie de culoarea coralului în pieptul lui masiv.

- Nu voi mai tolera insultele tale.

- Da? O împunse și el. Și ce o să faci?

Ea se înclină în față până când veniră nas în nas.

- Te voi concedia.

- Acum, asta chiar o să mă distrugă. Hai, încearcă să mă arunci afară. Să vedem cum te descurci singură la cină.

- Te asigur, mă voi descurca foarte bine.

Inima ei bătea prea repede. Coco se întrebă dacă putea să îi sară din piept.

- Pe naiba! Ura parfumul ei. Ura modul în care nările lui reacționau și cum îi lăsa gura apă. Când m-am angajat aici, te agitai fără vreun spor.

Nu mai putea să respire, pur și simplu.

- Această bucătărie nu are nevoie de tine, domnule Van Horne. Și nici eu.

- Ai nevoie de mine din plin.

Cum ajunseseră mâinile lui pe umerii ei? De ce erau mâinile ei presate de pieptul lui? La naiba cu de ce și cum, se gândi el. Avea să îi arate el ce era ce.

Ochii ei aproape că ieșiră din orbite când gura lui dură se lipi de buzele ei într-un sărut extrem de pasional. Dar nu văzu nimic. Lumea ei, atât de frumos

aranjată, se clătină sub picioarele ei. De aceea - normal că de aceea - se agăța de el.

Urma să îi dea o palmă. Cu siguranță.

În doar câteva minute.

„Ale naibii femei", se gândi Olandezul. La naiba cu toate. Mai ales cu cele înalte, cu forme, care miros bine și cu buze ca... niște cireșe coapte. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru gustul acrișor.

El o împinse deoparte, dar își ținu mâinile pe umerii ei.

- Hai să ne înțelegem..., începu el.

- Acum uite..., spuse ea în același timp.

Amândoi săriră unul de lângă altul ca niște copii vinovați atunci când ușa de la bucătărie se deschise.

Megan înlemni în ușă, cu ochii cât cepele. Sigur că nu văzuse ceea ce credea că văzuse. Coco se uita în cuptor, iar Olandezul măsura făină într-un castron. Doar nu îi găsise... îmbrățișați. Dar amândoi erau surprinzător de îmbujorați.

- Mă scuzați, îngăimă ea. Îmi pare rău, ah...

- Oh, Megan, dragă. Încurcată, Coco își aranjă părul. Era înfiorată toată, constată ea. De rușine - și enervare, desigur. Cu ce te pot ajuta?

- Voiam doar să verific niște cheltuieli ale bucătăriei. Încă se holba, privirea ei trecând de la Olandez la Coco și înapoi. Tensiunea din cameră era densă ca melasa. Dar, dacă ești ocupată, putem face asta mai târziu.

- Prostii! Coco se șterse de șorț. Suntem doar un pic înnebuniți cu pregătirile pentru sosirea lui Trenton.

- Trenton? Oh, uitasem. Tatăl lui Trent urmează să vină. Megan se retrăgea în timpul acesta cu precauție. Nu trebuie să facem asta acum.

- Nu, nu. „Doamne, te rog nu mă lăsa", se gândi Coco. Acum este cel mai bun moment. Lucrurile sunt sub control aici. Hai să mergem în biroul tău! O luă pe Megan de mână. Domnul Van Horne se poate descurca

pentru câteva minute. Fără să aştepte acordul lui, ea s
grăbi să plece. Detalii, detalii, spuse Coco pe un to
vesel şi se prinse de Megan ca de un colac de salvare. C
cât te descurci mai bine, cu atât apar mai multe.

- Coco, e totul în regulă?

- Da, desigur, zise, dar îşi duse o mână în dreptul in
mii. Doar puţin în contratimp cu domnul Van Horne
Dar nu e nimic ce nu pot rezolva. Spera ea. Cum te
descurci cu registrele, dragă? Trebuie să îţi mărturisesc
că speram să ai destul timp să te uiţi şi în al lui Fergus.

- De fapt, am reuşit...

- Nu că vrem să munceşti prea mult. Cu toată agitaţia
din capul lui Coco, ea nu auzi nici un cuvânt din cele
rostite de Megan. Vrem să te simţi ca acasă, să te bucuri.
Să te relaxezi. După tot necazul şi agitaţia de anul trecut,
cu toţii vrem să ne relaxăm. Nu cred că vreunul dintre
noi ar mai putea trece printr-o criză.

- Nu am şi nici nu îmi trebuie o limitare.

Vocea pe care o auzi Coco o făcu să se oprească.
Rozul din obrajii ei începu să pălească spre alb.

- Doamne, nu, nu se poate.

- Coco? Megan o prinse mai bine de braţ pe Coco.
O simţi tremurând şi se întrebă dacă ar putea-o ţine în
caz că leşina.

- Tinere! Vocea răstită răsună dincolo de uşă. Ştii
cine sunt eu?

- Mătuşa Colleen, spuse Coco într-o şoaptă tremura-
tă. Oftă adânc şi apoi îşi îndreptă spatele, mergând cu
curaj înspre hol. Mătuşă Colleen, spuse ea pe un ton
complet diferit. Ce surpriză plăcută!

- Ce şoc, vrei să spui. Colleen acceptă sărutul nepoa-
tei sale şi apoi îşi târî bastonul pe podea. Era înaltă,
subţire şi formidabilă într-un costum de mătase pură cu
perle albe ca părul ei. Văd că ai umplut locul cu străini.
Mai bine îi dădeai foc. Spune-i acestui băiat insolent să
îmi ducă bagajele sus.

- Desigur. Coco făcu semn uşierului. În aripa familiei, la al doilea etaj, prima cameră pe dreapta.

- Şi să nu arunci cu bagajele pe jos, băiete! Colleen se sprijini pe bastonul ei cu vârf aurit şi se uită atent la Megan. Ea cine e?

- Ţi-o aminteşti pe Megan, mătuşă Colleen. Sora lui Sloan? Ai cunoscut-o la nunta Amandei.

- Da, da. Ochii lui Colleen o măsurară atent. Ai un fiu, nu-i aşa?

Colleen ştia tot ce era de ştiut despre Kevin. Îşi făcuse timp să afle.

- Da, aşa este. Îmi pare bine să vă revăd, doamnă Calhoun.

- Ha. Cred că eşti singura. Ignorându-le pe amândouă, merse până la portretul Biancăi, se uită la el şi văzu smaraldele strălucind în cutia lor. Scoase un oftat liniştit pe care nu-l auzi nimeni. Vreau nişte coniac, Cordelia, înainte să văd ce ai făcut aici.

- Desigur. Vom merge în aripa familiei. Megan, te rog, vino cu noi!

Era imposibil să refuze rugămintea din ochii lui Coco.

Câteva momente mai târziu, se aflau în partea din clădire destinată familiei. Aici, tapetul încă era fad, dezlipindu-se pe la colţuri. Erau multe zgârieturi în podea în faţa şemineului, pe unde trecuseră cărucioarele cu cărbuni.

- Nu s-a schimbat nimic din câte văd.

Colleen stătea pe un fotoliu ca o regină.

- Ne-am concentrat asupra aripii hotelului. Agitată şi bâlbâindu-se, Coco turnă coniacul. Acum, că am terminat acolo, începem renovările. Două dintre dormitoare sunt terminate. Şi camera copilului este foarte drăguţă.

- Hmm. Venise special să vadă copiii – şi abia apoi ca să o înnebunească pe Coco.

– Unde este toată lumea? Am venit să îmi văd familia, dar dau numai de străini.

– Vor veni și ei. Avem o cină festivă în seara asta, mătușă Colleen. Coco își păstră zâmbetul larg întipărit pe chip. Tatăl lui Trent vine și el pentru câteva zile.

– Ce afemeiat bătrân, bolborosi Colleen în paharul ei. Tu, zise și arătă spre Megan. Contabilă, nu?

– Da, doamnă.

– Megan este tare pricepută la numere, spuse Coco cu disperare. Suntem foarte recunoscători că o avem aici. Și pe Kevin desigur. Ce băiat drăguț!

– Vorbesc cu fata, Cordelia. Du-te și agită-te la bucătărie!

– Dar...

– Haide, haide, du-te!

Cerându-și scuze din priviri, Coco dispăru.

– Băiatul va face nouă ani în curând?

– Da, peste câteva luni.

Era pregătită pentru un comentariu acid privind trecutul ei. Degetele lui Colleen se mișcau sacadat pe brațul fotoliului.

– Se înțelege cu odraslele Suzannei, nu?

– Foarte bine. De abia dacă au stat despărțiți de când am ajuns. Megan se strădui să nu se arate prea speriată. A fost minunat pentru el. Și pentru mine.

– Te mai deranjează Dumont?

Megan clipi.

– Pardon?

– Nu fi prostuță! Am întrebat dacă scursoarea aia te-a mai deranjat.

Spinarea lui Megan se îndreptă brusc.

– Nu, nu l-am mai văzut și nici nu am mai auzit de Baxter încă de dinainte să îl nasc pe Kevin.

– Vei auzi de el. Colleen tuși și se aplecă în față. Voia să dețină controlul în privința lui Megan O'Riley. A început să întrebe de tine.

Degetele lui Megan se încleștară pe paharul de coniac.

- Nu înțeleg.

- A început să pună întrebări, să își bage nasul.

Colleen lovi podeaua cu bastonul.

- De unde știți asta?

- Îmi țin urechile ciulite când vine vorba despre familie. Cu ochii sclipind, Colleen aștepta o reacție, dar nu primi nici una. Te-ai mutat aici, nu-i așa? Fiul tău a fost acceptat drept fratele lui Alex și al lui Jenny – și al lui Christian.

Megan își simțea în stomac sloiuri de gheață subțiri și ascuțite.

- Asta nu are nimic de-a face cu el.

- Nu fi prostuță! Un bărbat ca Dumont crede că lumea se învârte în jurul lui. Ochii lui sunt îndreptați spre politică, fetițo, și circul acesta funcționează de așa natură încât niște cuvinte bine alese spuse de tine către vreun reporter... Ideea era destul de bună ca să o facă pe Colleen să zâmbească. Ei bine, drumul lui către Washington ar fi mai abrupt.

- Nu am nici o intenție de a face totul public sau de a-l expune pe Kevin atenției publice.

- Înțelept, spuse Colleen. Păcat, dar înțelept. Să îmi spui dacă încearcă ceva. Mi-ar plăcea să îi mai pun bețe în roate.

- Mă descurc și singură.

Colleen ridică dintr-o sprânceană albă ca zăpada.

- Probabil că da.

- De ce trebuie să port o cravată prostească?

Kevin se foia în timp ce Megan se chinuia cu nodul. Degetele ei rămaseseră țepene încă de la discuția cu Colleen.

- Pentru că este o cină specială, și trebuie neapărat să arăți bine.

- Cravatele sunt stupide. Pariez că Alex nu trebuie să poarte cravată.

- Nu știu ce poartă Alex, spuse Megan, ajunsă la capătul răbdării. Dar tu faci cum îți spun eu.

Tonul aspru, rareori auzit, îl făcu să își muște buza de jos.

- Prefer să mănânc pizza.

- Ei bine, nu mâncăm pizza. La naiba, Kevin, stai locului!

- Mă sugrumă.

- Eu te voi strânge de gât într-un minut. Își suflă părul din ochi și legă nodul. Uite! Arăți foarte bine.

- Arăt ca un tocilar.

- Bine, arăți ca un tocilar. Acum, încalță-te!

Kevin privi cu ciudă către pantofii lui negri lucioși.

- Urăsc pantofii aceia. Vreau să îmi iau tenișii.

Exasperată, ea se aplecă la nivelul feței lui.

- Tinere, îți vei pune pantofii și apoi vei fi mai atent la tonul vocii tale. Dacă nu, vei avea probleme.

Megan ieși supărată din camera lui și porni spre camera ei. Luându-și peria de pe noptieră, începu să se perie ușor. Nici ea nu voia să ia parte la cina festivă. Aspirina pe care o înghițise cu o oră în urmă nu reușise să alunge durerea aspră pe care o resimțea în tot capul. Dar trebuia să încerce să afișeze zâmbetul de petrecere și să nu arate că era îngrozită și mânioasă din cauza lui Baxter Dumont.

Colleen ar putea să se înșele, se încuraja ea. În definitiv, trecuse aproape un deceniu. De ce și-ar bate acum Baxter capul cu ea și cu Kevin?

Pentru că voia să fie senatorul Statelor Unite. Megan închise ochii. Citea ziarele, nu? Baxter își începuse campania. Și fiul lui nelegitim, niciodată recunoscut, nu prea avea loc pe drumul ales.

- Mamă.

Văzu reflexia lui Kevin în oglindă. Avea pantofii în picioare şi capul plecat, cu bărbia în piept. Vina îşi înfăşură degetele lipicioase în jurul inimii ei.

- Da, Kevin.

- Cum de te enervezi din orice?

- Nu fac asta. Se aşeză obosită pe marginea patului. Doar că mă doare capul un pic. Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Îşi întinse braţele, oftând când el veni să o îmbrăţişeze. Eşti un tocilar aşa frumos, Kev. Când el râse, ea îi sărută creştetul capului. Hai să mergem jos! Poate Alex şi Jenny sunt deja acolo.

Îi găsiră, într-adevăr, acolo, iar Alex părea la fel dezgustat de cravata lui. Dar se întâmplau prea multe pentru ca băieţii să rămână supăraţi la nesfârşit. Aveau tartine de înfulecat, copii cu care să se joace şi aventuri de plănuit.

Toată lumea, normal, vorbea în acelaşi timp.

Volumul vocilor în cameră tăia prin capul dureros al lui Megan ca un fierăstrău ruginit. Acceptă paharul de şampanie oferit de Trenton al II-lea şi îşi dădu silinţa să pară interesată de flirtul lui. Era dichisit, înalt şi bronzat, de o frumuseţe tipică şi şarmantă. Megan răsuflă uşurată când el îşi îndreptă atenţia spre Coco.

- Fac un cuplu drăguţ, nu crezi? şopti Nathaniel în urechea ei.

- Remarcabil.

Luă un cub de brânză şi se forţă să îl mănânce.

- Nu pari în formă, Meg.

- Sunt bine. Ca să îl distragă, schimbă subiectul. Te-ar putea interesa ce cred că am văzut după-amiaza asta.

- Da?

El o luă de braţ şi o îndreptă către uşile ce dădeau pe terasă.

- Coco şi Olandezul.

– Se certau iar? Tigăi zburând?

– Nu chiar. Inspiră adânc, sperând să își aline durerea de cap. Erau... cel puțin așa cred...

Nathaniel se încruntă. Putea să completeze el pauzele dintre cuvinte.

– Glumești!

– Nu. Erau nas în nas, îmbrățișați. Ea reuși chiar să zâmbească, masându-și ușor tâmpla. Și, atunci când am intrat neanunțată, au sărit de parcă plănuiau să omoare pe cineva. Și erau roșii în obraji. Amândoi.

– Olandezul, îmbujorat? Nathaniel începu să râdă, dar treptat începu să priceapă sensul vorbelor ei. Doamne, Dumnezeule!

– Eu cred că e drăguț.

– Drăguț. Se uită înapoi la Coco așa cum era ea, elegantă, râzând la ceva ce Trenton șopti la urechea ei. E din altă ligă. O să îi frângă inima bietului om.

– Ce ridicol! Doamne, oare de ce nu putea să i se desprindă capul, să cadă de pe umeri pur și simplu și să o scutească de o asemenea durere? Evenimentele sportive au ligi, nu idile.

– Olandezul și Coco. Îl îngrijora, pentru că erau doi dintre puținii oameni din lume pe care putea spune că îi iubea. Ești contabilă, dulceață, și vrei să îmi spui mie că povestea asta nu dă cu virgulă?

– Nu-ți spun nimic, răspunse ea. Decât că sunt atrași unul de altul. Și nu îmi mai spune „dulceață".

– Bine, liniștește-te! Se uită mai atent la ea. Care e problema?

Își lăsă vinovată mâna în jos de la tâmplă.

– Nu-i nici una.

– Cu o înjurătură ce-i trăda nerăbdarea, o întoarse cu fața la el, uitându-se în ochii ei.

– Durere de cap? Nasoală?

– Nu, este... Da, recunoscu ea. Nenorocită.

- Eşti tare încordată. Începu să îi maseze umerii. Ca un arc.

- Nu face asta.

- Este cu scop terapeutic. Îi masă muşchii umerilor cu degetele mari de la mâini. Orice plăcere pe care o simte celălalt este pur întâmplătoare. Ai avut dintotdeauna dureri de cap?

Degetele lui erau puternice, masculine şi magice. Era imposibil să nu se relaxeze sub efectul lor.

- Nu prea mi se întâmplă să am migrene.

- Prea mult stres. Mâinile lui îşi croiră drum încet către tâmplele ei. Ea închise ochii cu un oftat. Ţii prea multe în tine, Meg. Corpul tău te face să plăteşti pentru asta. Întoarce-te, lasă-mă să îţi masez umerii.

- Nu este...

Dar protestul ei se risipi în momentul în care el începu să apese zonele dureroase.

- Relaxează-te! Frumoasă noapte, nu? Luna e plină, stelele sunt pe cer. Te-ai plimbat vreodată pe stânci la lumina lunii, Megan?

- Nu.

- Florile sălbatice cresc din piatră seacă, şi valurile se sparg asurzitor. Poţi să îţi imaginezi acele fantome pe care Kevin îşi doreşte aşa mult să le vadă. Unii oameni cred că e un loc magic, alţii nu prea.

Vocea şi mâinile lui erau liniştitoare. Ea aproape că putea să creadă că nu avea de ce să îşi facă griji. Este un tablou acasă la Suzanna cu stâncile sub lumina lunii, spuse Megan, încercând să se concentreze asupra conversaţiei.

- Lucrarea lui Christian Bradford - am văzut-o. Era ataşat de locul acela. Dar nu se compară cu realitatea. Ai putea să te plimbi cu mine după cină. Îţi voi arăta.

- Nu este momentul potrivit să te joci cu fata. Vocea lui Colleen spintecă aerul, în timp ce pocni cu bastonul de podea.

Deşi Megan se încordă iar, Nathaniel îşi ţinu mâinile acolo unde erau şi zâmbi larg. Pare un moment foarte potrivit, doamnă Colleen.

- Ha! Vagabondule! Buzele lui Colleen zvâcniră uşor. Îi plăceau vagabonzii chipeşi. Întotdeauna ai fost un scandalagiu. Mi te amintesc alergând prin sat. Se pare că marea a reuşit să te transforme într-un bărbat. Nu te mai vânzoli atâta, fetiţo! Nu te va lăsa în pace. Dacă eşti norocoasă.

Nathaniel sărută creştetul lui Megan.

- Este timidă.

- Ei bine, trebuie să treacă peste asta, nu? Cordelia s-a hotărât în sfârşit să ne hrănească. Vreau să stai cu mine, să vorbim despre bărci.

- Ar fi plăcerea mea.

- Ei bine, hai, adu-o şi pe ea! Am trăit pe vase de croazieră jumătate din viaţa mea, ba chiar mai mult. Colleen începu să povestească. Pun pariu că am văzut mai multe decât tine, băiete.

- Nu m-aş îndoi, doamnă. Nathaniel ţinu o mână pe Megan şi îi oferi lui Colleen braţul. Cu multe inimi frânte pe drum.

Ea râse puternic.

- Să ştii că da.

Sala pentru cină era plină de tot felul de mirosuri de mâncare, flori şi ceară de la lumânări. În clipa când toată lumea se linişti, Trenton al II-lea se ridică de la masă, cu paharul în mână.

- Aş vrea să ţin un toast. Vocea lui era la fel de nobilă precum costumul. Pentru Cordelia, o femeie cu un talent extraordinar, întrecut numai de frumuseţea ei.

Paharele se ciocniră. Spionând de dincolo de uşă, Olandezul îşi suflă nasul şi spuse o sudalmă, apoi se îndreptă spre bucătărie.

- Trent. C.C. se înclină către soţul ei, cu voce joasă. Ştii că te iubesc.

Când auzi cuvintele ei, bănui ce urma.

- Da, știu.

- Și că îl ador pe tatăl tău.

- Aha...

- Dar, dacă încearcă ceva cu mătușa Coco, va trebui să îl ucid.

- Corect.

Trent afișă un zâmbet firav și începu primul fel.

La celălalt capăt al mesei, fără să știe de amenințare, Trenton își concentră atenția asupra lui Colleen.

- Spuneți-mi ce credeți despre complexul turistic, doamnă Calhoun?

- Îmi displac profund hotelurile. Nu mă cazez niciodată în ele.

- Mătușă Colleen. Coco dădu din mâini. Hotelurile St. James sunt faimoase în toată lumea pentru lux și bun-gust.

- Nu le pot suferi, spuse Colleen plină de sine, în timp ce luă o lingură de supă.

- Ce este asta?

- Este supă de homar, mătușă Colleen.

- Îi trebuie sare, spuse ea, doar ca să comenteze. Tu, băiete! Kevin se trezi cu un deget în față. Nu mai sta cocoșat. Vrei să crești strâmb?

- Nu, doamnă.

- Ce ambiții ai?

Kevin se holbă la ea neajutorat, dar respiră apoi ușurat când mama lui îl luă de mână.

- Aș putea să fiu marinar, zise el repede. Am navigat pe *Mariner*.

- Ha! Plăcut impresionată, ea își ridică paharul de vin. Foarte bine pentru tine. Nu tolerez leneși în familia asta. Ești prea slab. Mănâncă supa, așa cum e ea.

Cu un mormăit tăcut, Coco sună să fie adus cel de-al doilea fel.

*

- Ea nu se schimbă niciodată. Lilah o legăna pe Bianca în vreme ce o alăpta. Camera copiilor era liniştită, slab luminată. Megan se îndrepta spre ea, considerând ăsta motivul perfect de evadare.

- Ea e... Megan caută o frază diplomatică. O doamnă.

- Este un ghimpe în coastă. Lilah râse uşor. Dar o iubim.

În scaunul de lângă ea, Amanda oftă.

- Imediat ce o să afle de registrul lui Fergus, o să înceapă să te bată la cap.

- Şi să te hărţuiască, adăugă C.C., legănându-l pe Ethan.

- Şi să te urmărească, termină Suzanna şirul de avertismente în timp ce schimba scutecul lui Christian.

- Asta sună promiţător.

- Nu te îngrijora! Râzând, Suzanna îl băgă pe Christian în pătuţ. Suntem în spatele tău.

- Observă, adăugă Lilah cu un zâmbet, cuvântul-cheie *spate*.

- Apropo de registru. Am tras la xerox câteva pagini care ar putea să vă intereseze. El a scris notiţe despre înţelegeri de afaceri, probleme personale, achiziţii. La un moment dat, inventariază şi bijuteriile - pe ale Biancăi, presupun, - pentru asigurări.

- Smaraldele? Amanda ridică dintr-o sprânceană când Megan încuviinţă. Şi când te gândeşti că am petrecut ore bune scotocind prin hârtii, încercând să dovedim că ele chiar au existat.

- Sunt notate şi alte piese - în valoare de sute de dolari.

- El a vândut aproape totul, spuse C.C. Am găsit documentele de vânzare. A scăpat de tot ce îi amintea de Bianca.

- Încă doare, recunoscu Lilah. Nu banii, deşi Dumnezeu ştie că i-am fi folosit. Dar doare pierderea a ceva ce era al ei, ceva ce nu vom putea lăsa mai departe.

- Îmi pare rău.

- Nu trebuie. Amanda se ridică să o pună pe Delia în pătuț. Suntem prea sentimentale. Presupun că toate simțim o conexiune puternică cu Bianca.

- Știu cum vă simțiți. Era ciudat să recunoască asta, dar Megan nu avea de ales. Și eu simt asta. Presupun că toate referințele din registrul vechi și portretul ei din hol ajută. Un pic rușinată, ea râse. Uneori, când merg pe coridor noaptea, aproape că o pot simți în jurul meu.

- Desigur, spuse Lilah. Doar e aici.

- Scuzați-mă, doamnelor, spuse Nathaniel în timp ce intră, vădit confortabil, într-o cameră unde erau numai bebeluși și mame care alăptau.

Lilah zâmbi.

- Bună, frumosule. Ce te aduce în aripa maternității?

- Sunt aici ca să îmi găsesc partenera.

Când o luă pe Megan de mână, ea se trase înapoi.

- Nu suntem parteneri.

- Nu ai acceptat să facem o plimbare?

- Nu am spus niciodată...

- Este o noapte așa frumoasă.

Suzanna îl ridică pe Christian în brațe și îi alintă.

- Trebuie să îl culc pe Kevin.

Tot căuta scuze, dar nici una nu părea să funcționeze.

- L-am învelit deja, spuse Nathaniel în timp ce o împingea spre ușă.

- L-ai dus pe Kevin la culcare?

- De vreme ce a adormit în brațele mele, mi s-a părut normal. Oh, Suzanna, Holt a spus că ai tăi micuți sunt gata de culcare.

- Mă duc acum. Suzanna așteptă până când Megan și Nate nu o mai puteau auzi înainte să se întoarcă spre surorile ei. Ce credeți?

Amanda zâmbi cu îngâmfare.

- Cred că funcționează perfect.

- Sunt de acord. C.C. îl așează pe Ethan confortabil în pătuțul lui. Credeam că Lilah a înnebunit când a venit cu ideea să îi cuplăm pe cei doi.

Lilah căscă și oftă.

- Nu dau greș niciodată. Apoi ochii ei sclipiră. Pariez că putem să îi vedem de la fereastră.

- Să îi *spionăm*? Amanda ridică din sprâncene. Bună idee, spuse ea și se grăbi spre fereastră.

Siluetele lor erau luminate de lună.

- Complici lucrurile, Nathaniel.

- Le simplific, o corectă el. Nimic nu e mai simplu decât o plimbare în lumina lunii.

- Nu aici te aștepți să se oprească totul.

- Nu. Dar încă ne mișcăm în ritmul tău, Meg. Îi duse mâna la buze și o sărută absent când începură să urce. Par să am nevoie să fiu în jurul tău. Este cea mai ciudată chestie. Nu pot să scap de ea. Așa că, până la urmă, de ce aș încerca? De ce să nu merg în direcția asta?

- Nu sunt o femeie simplă. Ea își dorea să fie, măcar pentru noaptea asta, măcar pentru o oră la lumina stelelor. Am adunat multe resentimente și o nesiguranță de care nici nu eram conștientă înainte să te întâlnesc. Nu voi mai permite altcuiva să mă rănească din nou.

- Nimeni nu te va răni. Într-un gest subtil de protecție, el își puse brațul în jurul ei și se uită spre cer. Uite ce mare este luna în noaptea asta. Atârnând acolo. Poți să vezi Venus și mica stea de după ea. Uite și Orion. El îi ridică mâna și i-o ghidă așa cum făcuse și când îi arătase hărțile, pe mare. Și constelația Gemenilor. O vezi?

- Da. Se uită la mâinile lor împreunate conectând stelele în timp ce briza mării se ridică ușor dinspre apă, mișcând florile ce creșteau sălbatice din stâncă.

Romantic, misterios. Coco așa spusese. Da, așa era, și Megan descoperi că era mult mai impresionată decât ar fi crezut.

Era acolo, nu? Stând pe stâncă alături de un bărbat care trăise pe mare și care o ținea acum de mână cu mâna lui aspră, a cărui voce o ajuta să vadă imaginile pictate de stele.

Corpul lui era cald și solid lipit de al ei. Și sângele îi pompa puternic și dezlănțuit prin vene.

Vie. Vântul, marea și omul de lângă ea o făceau să se simtă vie.

Și poate era ceva mai mult la mijloc – fantomele acelea Calhoun. Stâncile păreau să invite spiritele să se plimbe, în aerul încărcat de mulțumire. Și strălucirea dragostei care rezistase trecerii timpului.

– Nu ar trebui să fiu aici, așa, zise ea, dar nu plecă nicăieri, nici măcar atunci când buzele lui îi atinseră părul.

– Ascultă, șopti el. Închide ochii și ascultă și poți auzi stelele respirând.

Ea făcu întocmai și ascultă șoaptele și vibrațiile din aer. Și propria inimă.

– De ce mă faci să mă simt așa?

– Nu am un răspuns. Nu totul are logică, Meg. Pentru că voia mult să îi vadă fața, o întoarse încet spre el. Nu totul trebuie să aibă logică. Și o sărută. Buzele lui le atinseră pe ale ei, urcând ușor spre temple, peste frunte și în jos. Cum mai e durerea de cap?

– S-a dus. Aproape.

– Nu. Ține ochii închiși. Buzele lui trecură peste ochii ei, catifelate ca aerul, înainte să îi străbată încet chipul. Sărută-mă și tu înapoi.

Cum ar fi putut să nu facă asta când gura lui era atât de tentantă pe buzele ei? Cu un mic geamăt de renunțare, ea își lăsă inima să conducă. Doar pentru noaptea aceea, își promise ea. Doar pentru moment.

Acea mică schimbare de atitudine îl topi. Ea se abandonase în îmbrățișarea lui, cu buzele ezitante acum fierbinți, deschizându-se, oferind mai mult. Avu nevoie

de un efort de voință pentru a nu o lipi strâns de el și a se descătușa.

Ea nu îi putea rezista. Poate că el știuse că magia acelor locuri avea să îi farmece pe amândoi și să o facă pe ea să se predea - și să îi amintească lui să aibă grijă.

- Te vreau, Megan! Îi sărută gâtul și obrajii. Te vreau atât de mult, încât sunt tot încordat.

- Știu. Îmi doresc... Ea își lipi fața de umărul lui. Nu mă joc, Nathaniel.

- Știu. El îi mângâie părul. Ar fi fost mai ușor dacă te-ai fi jucat, pentru că știu toate regulile. Ținându-i chipul în mâini, el îi ridică ușor capul. Și cum să le încalc. El oftă și o sărută din nou. Ochii tăi fac totul atât de dificil pentru mine. El se dădu înapoi. Mai bine te duc înapoi.

- Nathaniel. Ea își puse mâna pe pieptul lui. Ești primul bărbat care m-a făcut... cu care am vrut să fiu - de când s-a născut Kevin.

Ceva sălbatic, periculos străluci în ochii lui la auzul cuvintelor ei.

- Crezi că îmi este mai ușor dacă știu asta? Ar fi râs dacă nu s-ar fi simțit pe punctul de a exploda. Megan, mă ucizi.

Dar își duse un braț în jurul umerilor ei și o conduse în jos pe cărare.

- Nu știu cum să mă comport, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Nu a trebuit să mă descurc cu așa ceva înainte.

- Ține-o tot așa, o avertiză el, și te iau și te duc direct în pat. În al meu.

Imaginea îi trezi fiori de vinovăție.

- Încerc doar să spun adevărul.

- Încearcă să minți, spuse el cu o grimasă. Fă totul mai ușor pentru mine.

- Sunt o mincinoasă groaznică. Se uită la el. Nu era interesant, se gândi ea, că în sfârșit el era în dezavantaj? Nu pare logic să te deranjeze că îți spun cum mă simt.

- Mă deranjează să mă confrunt cu ce simt eu. El inspiră adânc. Și nu mă simt logic. Nici în noaptea aceasta nu avea să adoarmă. Dorința nu are odihnă.

- Ce?

- Robert Burton. Nimic.

Se îndreptară spre luminile Turnurilor. Țipetele ajunseră la ei înainte să apuce să traverseze curtea.

- Coco, spuse Megan.

- Olandezul.

Luând-o de mână pe Megan, Nathaniel grăbi pasul.

- Ești insultător și enervant.

Coco țipă la Olandez, cu bărbia sus și cu mâinile în șolduri. Brațele lui masive erau încrucișate peste piept.

- Am văzut ce am văzut și am spus ce am spus.

- Nu eram deloc peste Trenton ca o... o...

- Lipitoare, spuse Olandezul cu dispreț. Ca o lipitoare pe coca unui iaht de lux.

- Doar dansam.

- Ha! Așa zici tu. Noi avem alt cuvânt pentru asta. Unde am crescut eu, îi spunem...

- Olandezule!

Nathaniel întrerupse descrierea nepoliticoasă.

- Uite! Agitată, Coco își netezi cu grijă rochia. Ai făcut o scenă.

- Tu ești cea care face o scenă, cu bogătașul acela. Dându-te în spectacol.

- S-s-spectacol. Înfuriată, ea se îndreptă arătându-și înălțimea considerabilă. Nu m-am dat în spectacol în toată viața mea. Domnule, sunteți de tot râsul!

- Îți arăt eu de tot râsul!

- Gata! Pregătit pentru pumni, Nathaniel interveni. Olandezule, ce e în neregulă cu tine? Ești beat?

- Un pahar sau două de rom nu mi-au făcut niciodată rău. Se uită la Coco peste umărul lui Nathaniel. Ea se poartă ciudat. Dă-te din calea mea, băiete! Mai am unul sau două lucruri de spus.

- Ai terminat, îl corectă Nathaniel.

- Pleacă, Nate! Toți ochii se întorseseră către Coco. Ea avea obrajii roșii, ochii mari și aerul unei ducese. Prefer să mă ocup eu de asta.

- Megan o trase ușor de mână. Coco, nu crezi că ar trebui să mergi înăuntru?

- Nu, nu cred. O bătu ușor pe mână. Acum, dragă, tu și Nate ar trebui să mergeți. Eu și domnul Van Horne trebuie să tratăm acest subiect în privat.

- Dar...

- Nathaniel, spuse ea întrerupând-o, du-o pe Megan înăuntru, acum!

- Da, doamnă.

- Ești sigur că ar trebui să îi lăsăm singuri?

Nathaniel continuă să o îndrume pe Megan spre ușile terasei.

- Vrei să fii prinsă la mijloc în așa ceva?

Megan se uită înapoi peste umăr.

- Nu. Râse, clătinând din cap. Nu, nu cred.

- Ei bine, domnule Van Horne, începu Coco, după ce se asigură că erau singuri din nou. Mai ai ceva de zis?

- Mai am destule. Pregătit pentru luptă, el făcu imediat un pas înainte. Să îi spui bogătașului să își țină mâinile acasă.

Ea își ridică bărbia și se bucură de senzația de fluturi din stomac atunci când ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

- Și dacă nu?

Olandezul mârâie ca un lup - exact ca un lup, se gândi Coco, provocându-și perechea.

- Îi voi rupe brațele subțiri ca pe niște chibrituri.

„Doamne", se gândi ea.

- Chiar așa?

- Pune-mă la încercare!

El o trase, și ea se lăsă să cadă în brațele lui.

De data asta ea era pregătită pentru sărut. Când se depărtară unul de altul, erau amândoi cu răsuflarea tăiată și uimiți.

Uneori, înțelese Coco, totul depindea de femeie. Își umezi buzele și înghiți în sec.

- Camera mea este la etajul doi.

- Știu unde este. Un zâmbet fantomatic îi apăru pe buze. A mea este mai aproape. O luă în brațe - așa cum un pirat își ia ostaticul, se gândi Coco visătoare.

- Ești o femeie strașnică, Coco!

- Oh, Niels, spuse ea cu mâna în dreptul inimii.

capitolul 7

Nu-i stătea în fire lui Megan să viseze cu ochii deschişi. Ani de disciplină mentală o învăţaseră că visele sunt pentru dormit, nu pentru dimineţi ploioase când ceaţa se strecoară în jurul casei şi când pe ferestre ploaia se prelinge şiroaie, ca un şuvoi de lacrimi. Dar calculatorul ei scotea un zumzet liniştit fără ca nimeni să îl bage în seamă, iar bărbia ei se rezema de pumn în timp ce mintea îi hoinărea la lumina lunii, flori sălbatice şi tunetele mării, aşa cum făcuse de multe ori în ultimele zile.

Din când în când, devenea conştientă de reveriile sale şi se întorcea la logică. Ajuta să îşi amintească de singura sa iubire, care fusese o iluzie, o minciună ce îi furase inocenţa, îi trădase sentimentele şi viitorul. Se crezuse imună, fericită să fie aşa. Până la Nathaniel.

Ce trebuia să facă, acum că viaţa ei luase întorsătura asta neaşteptată? În definitiv, ea nu mai era un copil care credea totul sau care avea nevoie de promisiuni şi de cuvinte deşarte. Acum, că nevoile ei fuseseră trezite la viaţă, putea ea să şi le satisfacă fără să fie rănită?

Oh, cât îşi dorea ca inima ei să rămână nepăsătoare! Cât îşi dorea să fie înţeleaptă, descurcăreaţă şi sofisticată şi să se poată implica într-o aventură pur fizică, fără ca emoţiile să cântărească atât de mult.

De ce nu putea atracţia, echilibrată de afecţiune şi respect, să fie de ajuns? Ar trebui să fie o ecuaţie atât de simplă! Doi adulţi cu consimţământ, plus dorinţă, multiplicat cu înţelegere şi compasiune, egal plăcere reciprocă.

Își dorea să fie sigură că nu există vreo fracție ascunsă care să îi strice calculele.

- Megan?

- Hmm? Se întoarse către sursa vocii, cu o expresie visătoare. Ieși din starea de reverie când o văzu pe Suzanna în biroul ei, zâmbindu-i. Oh, nu te-am auzit!

- Erai la kilometri depărtare.

Prinsă visând cu ochii deschiși, Megan încercă să își revină, oarecum rușinată, și începu să aranjeze hârtii pe birou.

- Cred că da. Este ceva cu ploaia.

- E minunată - întotdeauna mă face visătoare. Suzanna era sigură că știa pe unde umbla mintea lui Megan. Deși mă îndoiesc că turiștii și copiii gândesc la fel.

- Kevin credea că ceața e nemaipomenită - până când i-am spus că nu poate să se cațăre pe stânci pe o asemenea vreme.

- Și Alex și Jane aveau planuri de asalt pentru fortăreața O'Riley, dar le-au amânat. Copiii sunt în camera lui Kevin, apărând planeta de invazia extraterestră. Este minunat să îi vezi împreună.

- Știu. Se înțeleg așa bine.

- De minune, spuse Suzanna râzând și se așeză pe marginea biroului lui Megan. Cum merge cu munca?

- Merge. Amanda ținea totul în ordine, așa că nu trebuie decât să trec totul pe calculator și să adaptez stilului meu.

- Este o mare ușurare pentru ea să poată să îți lase ție totul în grijă. În unele zile ținea registrele într-o mână, telefonul la ureche și pe Delia la sânul ei.

Imaginea o făcu pe Megan să zâmbească.

- Pot să îmi imaginez. Este incredibil de organizată.

- Jonglează bine. Nu urăște nimic mai mult decât să scape mingea. Înțelegi asta.

- Da, știu. Megan ridică un creion și se jucă cu el. M-a îngrijorat venirea mea aici, Suzanna, prezența lui Kevin.

Îmi era frică nu numai că puteam scăpa mingea, ci chiar că riscam să le dau de-a dura pe toate, și mă temeam să nu zic sau chiar să gândesc ceva care te-ar face să te simți stânjenită.

- Nu am trecut peste asta, Megan?

- Tu da. Oftând, Megan puse creionul jos. Poate că e mai greu pentru că eu am fost cealaltă femeie.

- Tu ai fost? Suzanna vorbi pe un ton cald. Sau eu?

Megan putu doar să clatine din cap.

- Nu pot să spun că mi-aș dori să merg înapoi în timp și să schimb lucrurile, pentru că, dacă aș face asta, nu l-aș mai avea pe Kevin. Ea inspiră adânc și întâlni ochii Suzannei. Știu că tu îl vezi pe Kevin ca pe un frate al copiilor tăi și că îl iubești.

- Da, așa e.

- Vreau să știi că și eu mă gândesc la copiii tăi de parcă ar fi familia mea și că îi iubesc.

Suzanna își puse o mână peste mâna lui Megan.

- Știu că așa simți. Unul dintre motivele pentru care am trecut pe la tine a fost să te întreb dacă îl lași pe Kevin să vină cu noi. Merg la o seră azi, cu treabă. Alex și Jenny se bucură întotdeauna să mă însoțească - mai ales dacă e și pizza la prânz.

- Nu mă pot gândi la altceva care l-ar face mai fericit. Ceva care să compenseze pentru cravata de ieri.

În ochii Suzannei se vedea amuzamentul.

- Mai că a trebuit să îl sugrum pe Alex ca să i-o pun la gât. Și sper că mătușa Coco nu mai plănuiește vreo seară formală în viitorul apropiat. Ea își înclină capul. Vorbind despre mătușa Coco, ai văzut-o azi?

- Numai pentru un minut, imediat după prânz. De ce?

- Cânta cumva?

- De fapt, da. Megan afișă o expresie gânditoare, dar ușor amuzată. De fapt, cântă în fiecare dimineață de câteva zile deja.

- Cânta și acum. Și mirosea a cel mai bun parfum al ei. Suzanna deveni puțin neliniștită. Mă întreb dacă tatăl lui Trent... Desigur, s-a întors la Boston acum, așa că nu cred că are sens să mă îngrijorez. Este un om cumsecade și ținem mult la el, dar, ei bine, a fost căsătorit de patru ori și nu pare să fie fidel unei singure femei.

- Am observat. După o scurtă discuție privind împărtășirea secretelor celor dragi, Megan își drese glasul. De fapt, nu cred că Coco are ochi pentru el.

- Nu?

- Olandezul, spuse Megan și privi nedumerirea din ochii Suzannei.

- Poftim?

- Cred că ea și Olandezul sunt... atrași unul de celălalt.

- Olandezul? Olandezul nostru? Dar mereu se plânge de el, și el sare la gâtul ei cu fiecare ocazie. Întotdeauna se ceartă și... Privirea ei se pierdu în zare, și apoi își duse degetele la buze. Oh, spuse ea, în timp ce ochii ei dansau. Oh, oh, oh...

Se holbară una la cealaltă, încercând să se abțină, până când izbucniră în râs. Megan se simțea în largul ei discutând ca între surori despre un membru al familiei. După ce îi povesti Suzannei cum dăduse peste Coco și Olandez în bucătărie, îi spuse și despre scena de pe terasă.

- Erau scântei acolo, Suzanna. La început, am crezut că vor deveni violenți, dar apoi am înțeles că este vorba mai mult despre un – ei bine, un ritual de împerechere.

- Un ritual de împerechere, repetă Suzanna cu voce tremurândă. Chiar crezi că ei...?

- Ei bine... Megan ridică din sprâncene. Ea chiar cântă mult în ultima vreme.

- Cu siguranță. Suzanna lăsă ideea să i se întipărească în minte, fericită pentru Coco. Cred că voi trece pe la bucătărie mai târziu, să verific atmosfera.

- Sper că pot conta pe un raport detaliat.
- Absolut. Încă zâmbind, Suzanna se ridică să meargă spre ușă. Cred că a fost o lună deosebită noaptea trecută.
- Chiar a fost, șopti Megan. O lună deosebită.
Suzanna se opri cu mâna pe mânerul ușii.
- Și Nathaniel e un bărbat deosebit.
- Credeam că vorbim despre Olandez.
- Vorbeam despre povești de dragoste, o corectă Suzanna. Ne vedem mai târziu.
Megan se încruntă la ușa închisă. Doamne, era atât de evident?

După ce își petrecu restul dimineții și o parte din după-amiază lucrând la registrele complexului turistic, Megan își oferi o mică recompensă sub forma unei ore petrecute cu registrul lui Fergus. Ea se bucură să adune costurile cailor din grajduri și cele pentru întreținerea trăsurilor. Era ceva nou să descopere câte cheltuieli erau implicate în organizarea unui bal la Turnuri în 1913. Și, citind notițele de pe margine, înțelese și de ce.

Toate invitațiile acceptate. Nimeni nu îndrăznește să refuze. B. a comandat flori – s-a plâns că totul pare ostentativ. I-am spus că decorațiile deosebite aduc succes și că nevasta nu trebuie să își contrazică soțul. Ea va purta smaralde, nu colier de perle cum a sugerat, pentru a arăta lumii bune că am bun-gust și mijloace financiare, să aducă aminte tuturor care este locul ei..

Locul ei ar fi fost cu Christian. Megan se gândi cu milă la Bianca. Cât de trist că numai moartea îi putuse uni.
Încercând să scape de tristețe, se uită la paginile din urmă. Numerele nu aveau nici un sens. Nu erau cheltuieli. Nici date. Numere de conturi, probabil. Prețuri la bursă, numere de loturi?

Poate merita să facă un drum până la bibliotecă, pentru a vedea ce informații din 1913 putea găsi care să explice ce găsise în registrul vechi. Și pe drum se putea opri și la Shipshape, ca să lase evidența pentru aprilie și să ia mai multe chitanțe.

Dacă se întâmpla să dea și peste Nathaniel, ar fi fost doar o coincidență.

Era o plăcere să conducă prin ploaie. Picăturile mici și constante îi țineau pe oamenii iubitori de vară înăuntru. Câțiva pietoni umblau pe trotuar, uitându-se la vitrine pe sub umbrele. Apa din Golful Francez era cenușie și încețoșată, cu pânzele navelor străpungând aerul greu.

Ea putea auzi sunetele de alarmă de pe bărci, clonele moderne ale cornurilor de vânătoare engleze. Era de parcă toată insula era acoperită cu o pătură, în siguranță, bine păzită și solitară. Era tentată să conducă mai departe, să urmeze drumul spre Parcul Național Acadia sau pe cel de pe lângă țărm.

Poate așa urma să facă. După ce termina treaba pe ziua aceea, putea să facă un drum, să exploreze noua sa casă. Și poate că Nathaniel urma să o însoțească.

Dar nu văzu mașina lui în parcarea de la Shipshape. Era ridicol să spună că nu conta dacă îl vedea sau nu. Pentru că chiar conta. Voia să îl vadă, să îi observe ochii țintuind-o. Modul în care i se curbau buzele.

Poate că parcase după colț. Își luă servieta și sări din mașină, mergând până în birou. Era gol.

Primul moment de dezamăgire o surprinse. Abia acum, când nu-l găsi la birou, își dădu seama cât de mult sperase să dea de el. Apoi auzi, slab, dincolo de perete, o melodie de la radio. Cineva era în atelierul din spatele clădirii. Probabil lucra la reparații, de vreme ce apa era prea agitată pentru excursii pe mare.

Nu voia să verifice cine era acolo, își spuse ea cu convingere. Venise cu treabă, așa că scoase foaia și o puse pe biroul plin. Dar ar trebui să poată să discute cu cineva despre al doilea trimestru și previziunile pentru restul anului. Dar mai putea amâna.

Privi uimită dezordinea din jur, pe care nu o putea înțelege. Cum putea cineva să lucreze sau să spere să se concentreze în asemenea haos?

Fu tentată să facă ordine, dar se întoarse cu spatele și merse până la dulapul cu dosare. Avea să ia ce îi era necesar și să lase restul. Apoi urma să se întoarcă liniștită la magazin.

Când auzi ușa deschizându-se, se întoarse, pregătită cu un zâmbet, care îi pieri însă de pe chip când văzu străinul din pragul ușii.

- Vă pot ajuta?

Omul intră și închise ușa în spatele lui. Când zâmbi, în creierul lui Megan se produse un scurtcircuit.

- Bună, Megan.

Pentru un moment, timpul se opri în loc și o luă de la capăt. Se întoarse înapoi cu cinci ani, apoi cu șase și zece, către o perioadă când era tânără și fără griji și gata să creadă în dragostea la prima vedere.

- Baxter, șopti ea. Cât de ciudat că nu îl recunoscuse! Nu se schimbase aproape deloc în ultimii zece ani. Era la fel de chipeș și de aranjat ca atunci când îl văzuse pentru prima oară. Un prinț din povești cu minciuni pe buze.

Baxter îi zâmbi. De zile întregi încercase să o prindă singură. Frustrarea îl împinsese să o abordeze aici și acum. Pentru că era un bărbat preocupat de imaginea sa, verificase biroul cu atenție înainte să intre pe ușă. Fusese ușor să observe că era singură într-un spațiu mic. Voia să stabilească cu ea niște lucruri o dată pentru totdeauna. Calm, desigur, se gândi în timp ce ea se holba la el. Rezonabil. Privat.

- Drăguță ca de obicei, nu-i așa? Îi plăcea să o vadă șocată. Avantajul era de partea lui, așa cum prefera să fie. Plănuia întâlnirea asta de câteva săptămâni. Anii au fost blânzi cu tine, Megan. Ai pierdut din aspectul de copil și ești aproape elegantă. Complimentele mele!

Atunci când el păși mai aproape, ea nu se mișcă. Nici picioarele și nici creierul nu o mai ascultau. Nici măcar atunci când el ridică un deget și o mângâie pe obraz, până sub bărbie, nu putu să reacționeze.

- Întotdeauna ai fost frumoasă, Megan, cu ochii plini de o inocență care îl poate face pe un bărbat să vrea să o fure.

Ea se cutremură. El zâmbi.

- Ce faci aici? *Kevin* era singurul la care se putea gândi. Ce bine că nu era cu ea.

- Ciudat, asta voiam să te întreb eu. Ce faci tu aici, Megan?

- Locuiesc aici. Ura ezitarea din vocea ei, ca un ecou al unei răni vechi. Lucrez aici.

- Te-ai plictisit de Oklahoma, nu? Voiai o schimbare? El se apropie de ea, până când ea ajunse cu spatele la dulapul cu dosare. Mita, știa bine, nu avea să funcționeze cu ea. Nu când avea sprijin financiar de la familia O'Riley. Intimidarea era următoarea alegere logică. Nu mă considera prost, Megan! Ar fi o greșeală groaznică.

Atunci când spatele ei dădu de dulap, ea înțelese că bătea în retragere, și atunci șocul dispăru, iar spatele ei se îndreptă. Nu mai era copil, ci femeie. Conștientă, responsabilă.

- Nu e treaba ta de ce m-am mutat aici.

- Oh, ba este. Vocea lui era mătăsoasă, silențioasă, rezonabilă. Prefer ca tu să fii în Oklahoma, Megan. Cu slujba ta drăguță și sigură, în mijlocul familiei tale iubitoare. Chiar prefer asta.

Ochii lui erau atât de reci, observă ea cu mirare. Ce ciudat că nu văzuse asta, că nu își amintea asta.

– Ce preferi tu nu înseamnă nimic pentru mine, Baxter.

– Chiar credeai că nu voi afla că te-ai alăturat fostelor mele soții și familiei ei? continuă el, pe același ton rezonabil. Că nu te-am urmărit de-a lungul anilor?

Cu un efort considerabil, ea își liniști respirația, dar apoi, când încercă să scape, el o blocă. Nu îi era frică încă, dar tot ce încercase să suprime ieșea din nou la suprafață.

– Nu mi-am pus problema dacă vei afla sau nu. Și nu, nu am știut că mă urmăreai. De ce ai fi făcut asta? Nici eu, nici Kevin nu am însemnat nimic pentru tine.

– Ai așteptat mult timp să faci o mișcare. Baxter făcu o pauză, încercând să își controleze furia pe care o simțea în gâtlej. Muncise prea mult, făcuse prea multe lucruri ca să vadă cum o greșeală din trecut îl urmărea acum să îl doboare. Ai fost isteață, Megan, mai isteață decât aș fi crezut.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Chiar te aștepți să cred că nu știai nimic despre campania mea? Nu voi tolera o încercare patetică de răzbunare.

Vocea ei era mai calmă acum, în ciuda faptului că putea să își simtă corpul tremurând cu un amestec straniu de emoții.

– Cu riscul de a mă repeta, nu știu despre ce vorbești. Viața mea nu îți aparține, Baxter, și viața ta nu mă interesează. Ai fost foarte clar în privința asta acum mult timp, când ai refuzat să ai de-a face cu mine sau cu Kevin.

– Aceasta este tactica pe care o adopți? Voia să fie calm, dar furia îl copleșea. Intimidarea, înțelese el, nu avea să fie de ajuns. Fata inocentă, tânără, sedusă, trădată, abandonată? Lăsată în urmă, însărcinată și cu inima frântă? Te rog, scutește-mă!

– Nu este o tactică, ci adevărul.

- Erai tânără, Megan. Dar inocentă? Dinții lui scliriră. Acum, inocența este altă poveste. Erai destul de doritoare, ba chiar de-abia așteptai.

- Te-am crezut! strigă ea - o greșeală, pentru că propria voce îi dărâmă echilibrul. Am crezut că mă iubeai, că voiai să te căsătorești cu mine. Și tu ai profitat. N-ai avut niciodată intenția de a-ți face un viitor cu mine. Erai deja logodit. Eu am fost doar o țintă ușoară.

- Cu siguranță ușoară. El o lipi cu spatele la dulap, mâinile lui grele pe umerii ei. Și foarte, foarte ademenitoare. Dulcea Megan. Foarte dulce.

- Ia-ți mâinile de pe mine.

- Nu încă. Mă vei asculta cu atenție. Știu de ce ai venit aici, unindu-te cu clanul Calhoun. Mai întâi vor fi șoapte, apoi zvonuri, urmate de o poveste tristă către un reporter milos. Baba aia a pus presiune pe mine din cauza Suzannei. El se gândi cu dezgust la familia Calhoun. Dar am făcut ca totul să funcționeze pentru mine. În interesul copiilor, mârâi el. Când l-am lăsat pe Bradford să îi adopte, renunțând de bunăvoie la drepturile mele, astfel încât copiii să poată avea siguranța unei familii tradiționale.

- Nu ți-a păsat niciodată nici de ei, nu-i așa? Megan vorbea cu voce răgușită. Alex și Jenny nu au însemnat nimic pentru tine, la fel precum Kevin.

- Ideea este, continuă el, că baba nu are nici un motiv să îmi facă probleme din cauza ta. Așa că, Megan, mai bine îți vezi de treaba ta și mă asculți. Lucrurile nu se vor rezolva cu tine aici, așa că te vei muta înapoi în Oklahoma.

- Nu merg nicăieri, începu ea, dar apoi simți că nu mai putea să respire, din cauza degetelor lui înfipte în gâtul ei.

- Te vei întoarce la viața ta liniștită, departe de locul acesta. Nu vor fi zvonuri, nu vor avea loc interviuri lacrimogene cu reporteri. Dacă încerci să mă subminezi,

să mă implici în vreun fel, te voi distruge. Când termin cu tine - și, crede-mă, cu banii Dumont pot angaja destui oameni care vor jura că le-ai adus satisfacție -, când termin cu tine, repetă el, nu vei fi nimic mai mult decât o târfă ordinară cu un bastard.

Privirea ei se înceţoşă. Nu amenințarea o sperie - nici măcar nu reuși să o înfurie prea mult. Ci cuvântul *bastard* asociat cu băieţelul ei.

Înainte să-și dea seama de intenția ei, Megan își ridică mâna și îl pălmui zgomotos pe obraz.

- Să nu te mai aud că vorbești astfel despre fiul meu.

Când Dumont o lovi, la rândul lui, pe obraz, ceea ce simți nu fu durere sau șoc din cauza loviturii, ci furie.

- Nu mă forța, Megan, spuse el, gâfâind. Nu mă forța, pentru că vei regreta. Cu băiat cu tot.

Ca orice mamă care își protejează fiul, ea sări la el. Puterea atacului îi împinse pe amândoi în perete. Ea reuși să îi dea doi pumni înainte ca el să o împingă de pe el.

- Încă ești pasională, văd. O trase după el, înfuriat, excitat. Îmi amintesc cum să folosesc pasiunea asta.

Ea lovi încă o dată cu putere înainte ca el să o prindă de brațe și să i le imobilizeze. Așa că ea își folosi dinții. Și, chiar în timp ce Baxter urla de durere, ușa se deschise.

Nathaniel îl luă de pe podea cu ușurința cu care ar fi cărat un sac. Cu ochii înceţoșați, Megan văzu intenții criminale în privirea lui. Sângele îi clocotea. Arăta mortal.

- Nathaniel.

Dar el nu se uită la ea. În loc de asta, îl dădu pe Baxter cu capul de perete.

- Dumont, așa te cheamă? Vocea lui era teribil de tăcută, îngrozitor de plăcută. Am auzit că îți place să bruschezi femeile.

Baxter se chinui să își recapete demnitatea, deși picioarele lui erau la câțiva centimetri de podea.

- Cine naiba ești tu?

- Ei bine, acum, mi se pare corect să știi numele celui care îți va smulge inima nenorocită cu mâinile goale. Avu plăcerea de a-l vedea pe Baxter pălind. Fury, Nathaniel Fury. Nu îl vei uita – îi dădu un pumn puternic în rinichi –, nu-i așa?

Când Baxter reuși să respire din nou, cuvintele lui ieșiră ca un murmur slab.

- Vei ajunge la pușcărie înainte ca noaptea să se termine.

- Nu prea cred. Își întoarse capul repede când o văzu pe Megan apropiindu-se. Stai acolo, spuse el imediat printre dinți!

Focul din ochii lui o opri în loc.

- Nathaniel. Înghiți în sec. Nu îl ucide.

- Vreun motiv anume pentru care îl vrei viu?

Ea deschise gura și o închise din nou. Răspunsul părea foarte important, așa că spuse adevărul:

- Nu.

Baxter își trase răsuflarea ca să țipe. Nathaniel îl amuți cu o palmă bine plasată pe gâtul lui.

- Ești un bărbat norocos, Dumont. Doamna nu vrea să te omor, și mie nu îmi place să o dezamăgesc. Vom lăsa asta la voia sorții. Îl târî pe Baxter afară, trăgându-l după el de parcă nu ar fi fost altceva decât un rucsac mai greu.

Megan fugi la ușă.

- Holt. Un sentiment de ușurare o străbătu în momentul în care îl văzu pe soțul Suzannei lângă ponton. Fă ceva!

Holt abia de ridică din umeri.

- Fury a ajuns înaintea mea. Ar trebui să mergi înapoi înăuntru, te plouă.

- Dar... nu îl ucide cu adevărat, nu?

Holt stătu pe gânduri un moment, mijind ochii pentru a-i proteja de ploaie, în vreme ce Nathaniel îl căra pe Baxter pe ponton.

- Probabil că nu.

- Sper că știi să înoți, mârâi Nathaniel și apoi îl aruncă pe Baxter în apă. Se întoarse spre ei și merse spre Megan înainte să audă corpul lui Baxter lovind apa. Hai cu mine!

- Dar...

- El o luă pur și simplu în brațe.

- Am terminat pe ziua de azi.

- Bine. Holt stătu acolo, cu degetele mari în buzunare, cu o bucurie nedisimulată în privire. Ne vedem mâine.

- Nathaniel, nu poți...

- Taci, Meg!

El o băgă în mașină. Îi întoarse capul și nu fu sigur dacă ea era ușurată sau dezamăgită când îl văzu pe Baxter ridicându-se la suprafață, pe ponton.

Avea nevoie de liniște ca să scape de tendințele violente. Detesta temperamentul care îl făcea să ridice pumnii și să lovească. Putea enumera motivele pentru care făcuse asta, dar întotdeauna îl întrista să știe că era capabil de așa ceva.

Nu era nici o îndoială în mintea lui că ar fi putut să ucidă dacă Megan nu îl oprea.

Exersase să folosească cuvintele și istețimea ca să rezolve o dispută. De obicei, funcționa. Când nu funcționa, ei bine, asta era. Dar el continua, la ani buni după pumnii luați de la tatăl său, să își amintească și să regrete.

Ea tremura toată când el opri mașina pe aleea din dreptul casei lui. Nu își dădu seama până atunci că uitase de Dog. Holt avea să îl vadă, se gândi Nathaniel și o luă pe Megan din scaunul ei.

- Eu nu...

- Liniștește-te! El o duse înăuntru, pe lângă papagalul care îi salută, și în sus pe scări. Megan aproape își revenise din șoc când el o lăsă pe un fotoliu din dormitorul lui. Fără nici un cuvânt, se întoarse să scotocească prin sertarele șifonierului său.

- Schimbă-te de hainele alea ude, îi ceru el, aruncându-i o bluză groasă și niște pantaloni de trening. Mă duc jos să pun de ceai.

- Nathaniel...

- Pur și simplu fă asta, țipă el, strângând apoi din dinți. Pur și simplu fă asta, repetă încet și închise ușa.

Nu o trânti și nici nu lovi cu pumnul în perete odată ajuns jos. Se gândi la asta, dar preferă în cele din urmă să pună ceainicul pe foc și scoase coniacul. Un moment mai târziu, luă o dușcă direct din sticlă. Nu îl calmă foarte mult, dar îi domoli dezgustul de sine.

Când îl auzi pe Bird fluierând și invitând-o pe Megan să vină cu el la Casbah, el îi puse puțină tărie în cana de ceai.

Observă că era palidă și cu ochii nefiresc de mari. Tot mari erau și hainele pe ea. Aproape că zâmbi când o văzu ezitând în hol, cu bluza care îi cădea de pe umeri și cu pantalonii al căror tur atârna până spre glezne.

- Stai jos și bea ceva! Te vei simți mai bine.

- Sunt bine, serios. Dar se așeză și luă cana în ambele mâini tremurânde. Sorbi o înghițitură. Credeam că ai pus ceai aici.

- Este ceai. L-am ajutat puțin să fie mai tare. Se așeză în fața ei și așteptă până când Megan luă următoarea înghițitură. Te-a lovit?

Se holba la masă. Lemnul era așa bine șlefuit, încât putea să își vadă chipul reflectat.

- Da.

Ea spuse asta cu calm. Cel puțin credea că era calmă, până când Nathaniel își așeză mâna peste a ei. Respirația

ei se opri o clipă, apoi Meg își lăsă capul pe masă și începu să plângă.

Atât de multe curgeau odată cu lacrimile – speranțele pe care le avusese, visurile ei, trădarea și deziluziile, temerile și amărăciunea. El nu încercă să o oprească, ci doar aşteptă.

– Îmi pare rău. Ea își lăsă obrazul să se odihnească pe masă un moment, încântată de senzația răcoroasă a lemnului pe piele, în vreme ce mâna lui Nathaniel îi mângâia părul. Totul s-a întâmplat atât de repede, și nu eram pregătită. Ea își îndreptă spatele și începu să își șteargă lacrimile, dar frica apăru din nou în ochii ei. Kevin. Oh, Doamne, dacă Bax...

– Holt va avea grijă de Kevin. Dumont nu se va apropia de el.

– Ai dreptate. Scoase un oftat tremurat. Desigur, ai dreptate. Holt va avea grijă de Suzanna și de copii. Și Baxter nu urmărea decât să mă sperie.

– Și te-a speriat?

Ochii ei erau încă uzi, dar în ei se citea siguranța.

– Nu. M-a rănit, m-a înfuriat și m-a făcut să îmi fie scârbă că l-am lăsat cândva să mă atingă. Dar nu m-a speriat. Nu poate.

– Așa te vreau.

Ea își suflă nasul și zâmbi slab.

– Dar eu l-am speriat. De aceea a venit azi aici, după atâta timp. Pentru că îi e frică.

– De ce?

– De trecut, de consecințe. Inspiră adânc încă o dată și simți mirosul lui Nathaniel – tutun și sare. Cât de ciudat că mirosul lui îi oferea o asemenea alinare. El crede că noi am venit aici ca să complotăm împotriva lui. A fost pe urmele mele atâta timp. Nu am știut.

– Nu te-a mai contactat niciodată până azi?

– Nu, niciodată. Presupun că se simțea în siguranță când eram în Oklahoma și nu aveam nici o legătură

cu Suzanna. Acum, nu numai că există o legătură, dar locuiesc aici. Și Kevin, Alex și Jenny... Ei bine, el nu pare să înțeleagă că nimic nu are de-a face cu el.

Megan sorbi din nou din cana de ceai. Nathaniel nu întrebă nimic, ci doar rămase lângă ea, ținând-o de mână. Poate că de aceea simți nevoia să îi spună.

- L-am întâlnit la New York. Aveam șaptesprezece ani, și era prima mea călătorie departe de casă. Era în timpul vacanței de iarnă, și câțiva dintre noi am plecat împreună. Unul dintre prietenii mei avea rude acolo. Presupun că ai fost la New York.

- O dată sau de două ori.

- Eu nu văzusem niciodată așa ceva. Oamenii, clădirile. Orașul era atât de ofertant, nu ca în vest. Totul înghesuit și colorat. Mi-a plăcut atât de mult - toată graba de pe Fifth Avenue, să savurezi o cafea în picioare la o tejghea stradală în Greenwich Village. Am rămas cu gura căscată. Sună prostesc.

- Nu, sună firesc.

- Cred că era, spuse ea cu un oftat. Totul era normal și simplu înainte... Eram la o petrecere, și el era atât de chipeș și de romantic, cred. Visul oricărei fete, cu trăsăturile acelea de star de cinema și cu aerul sofisticat. Și era mai în vârstă - exact atât cât să fie fascinant. Fusese în Europa. Se opri și își închise ochii. Oh, Doamne, cât de patetic!

- Știi că nu trebuie să faci asta acum, Meg!

- Nu, cred că trebuie. Cu mai mult calm, deschise ochii. Dacă poți îndura să mă asculți.

- Nu plec nicăieri. Îi strânse mâna într-a lui. Haide, atunci, ia-ți povara de pe suflet!

- Și el spunea toate cuvintele potrivite, făcea toate mișcările potrivite. Mi-a trimis duzini de trandafiri în următoarea zi, cu o invitație la cină. Ea făcu o pauză ca să își aleagă cuvintele și își puse la loc o agrafă care îi alunecase din păr. Nu era ceva groaznic, constată ea,

să se gândească la trecut. Părea aproape o joacă, cu ea ca actor și public deopotrivă. Implicată, dar în același timp detașată. Așa că m-am dus. Erau lumânări aprinse, și am dansat. Mă simțeam atât de matură. Cred că așa te simți numai când ai șaptesprezece ani. Mergeam la muzee, la cumpărături și la spectacole. Îmi spunea că mă iubea și îmi cumpărase un inel. Avea două inimi mici de diamant, legate una de alta. Era atât de romantic. Mi-a strecurat inelul pe deget, și eu m-am strecurat direct în patul lui. Megan se opri și aștepta ca Nathaniel să spună ceva. Cum el tăcu în continuare, ea își făcu curaj să continue: Spunea că urma să vină în Oklahoma, și ne făceam planuri de viitor. Dar, desigur, nu a venit niciodată. Prima oară când am sunat, mi-a spus că a fost reținut de ceva. Când nu mi-a mai răspuns deloc la apeluri, am aflat că rămăsesem însărcinată. L-am sunat din nou, i-am scris. Apoi am auzit că era logodit și că fusese logodit în tot acest timp. Inițial, nu mi-a venit să cred, apoi am amorțit cu totul. Mi-a luat ceva până am reușit să cred că era real, să înțeleg și să mă confrunt cu asta. Familia mea a fost minunată. Nu aș fi reușit niciodată fără ea. Când s-a născut Kevin, am înțeles că nu era de-ajuns să mă simt matură. Trebuia *să fiu*. Mai târziu, am încercat să îl contactez pe Bax pentru ultima dată. Mi se părea că trebuia să știe despre Kevin, și că Kevin trebuia să aibă o relație cu tatăl lui. Dar... Privirea ei se pierdu în zare. El nu a arătat pic de interes, ci numai furie și ostilitate, iar eu am început să înțeleg că era cel mai bine să o las baltă. Azi, poate pentru prima oară, am fost complet sigură că am procedat bine.

- Nu vă merită pe nici unul dintre voi.

- Nu, chiar nu. Ea reuși să zâmbească. Acum, că spusese totul cu voce tare pentru prima oară în atât de mult timp, se simțea obosită. Nu goală pe dinăuntru, constată ea. Doar liberă. Vreau să îți mulțumesc că mi-ai venit în ajutor.

- A fost plăcerea mea. Nu te va mai atinge niciodată, Meg. El îi luă mâna și o duse la buzele lui. Nici pe tine, nici pe Kevin. Ai încredere în mine!

- Am încredere. Ea își răsuci mâna în mâna lui până când ajunse să îl țină strâns. Am încredere în tine. Pulsul ei se acceleră, dar ea îl privea în continuare. Atunci când mă duceai pe scări în sus am crezut că... Ei bine, nu credeam că îmi vei face ceai.

- Nici eu. Dar tremurai, și știam că, dacă te atingeam înainte să mă răcoresc, riscam să mă port prea aspru. Și nu ar fi fost în regulă, pentru nici unul dintre noi.

Inima ei se opri în loc și apoi porni din nou.

- Și te-ai răcorit?

Ochii lui se întunecară.

- Destul. Se ridică încet și o săltă și pe ea în picioare. Este o invitație, Megan?

- Eu... Înțelese că el încă aștepta ca ea să zică „da" sau „nu". Fără seducție, fără cuvinte frumoase și promisiuni. Fără iluzii. Da, spuse ea, și buzele lor se întâlniră.

Când el o luă din nou în brațe, ea râse emoționată. Râsul i se domoli când îi întâlni privirea.

- Nu te vei gândi la el, spuse Nathaniel încet. Nu te vei gândi la nimic altceva decât la noi.

capitolul 8

Putea să își audă propriile bătăi ale inimii, în contrapunct cu ploaia care bătea în fereastră. Se întreba dacă Nathaniel putea să le audă și el, și dacă știa că îi era frică. Brațele lui erau așa puternice, gura lui atât de sigură de fiecare dată când se apleca să îi sărute buzele.

O duse sus pe scări de parcă ar fi fost la fel de ușoară precum ceața din jurul casei.

Urma să facă o greșeală, ceva stupid, nu avea cum să fie așa cum voiau ambii. Îndoielile o rodeau pe dinăuntru în timp ce el o duse în dormitor, unde lumina era slabă, și aerul era încărcat de mirosul de glicină. Văzuse bobocii movulii într-o sticlă veche de pe un cufăr zgâriat, ferestrele fără draperii ce fuseseră lăsate deschise, pentru a permite brizei să pătrundă în încăpere. Și patul cu cadru metalic și cearceafuri de bumbac.

O așeză lângă pat, așa că ea fu mult prea conștientă de slăbiciunea resimțită în genunchi. Dar îl privi în continuare și aşteptă, dornică și speriată, ca el să facă prima mișcare.

– Iar tremuri. Vocea lui era domoală, iar degetele pe care le ridicase pentru a o mângâia erau liniștitoare. Credea că el nu putea să vadă temerile din ochii ei? Nu știa că și ea trezea câteva temeri în el.

– Nu știu ce să fac.

În momentul în care cuvintele îi ieșiră din gură, ea închise ochii. Deja făcuse ceva, constată ea. Prima greșeală. Hotărâtă, îl trase de gât mai aproape și îl sărută agresiv.

Un foc se aprinse în abdomenul lui, stârnindu-i și alimentându-i dorințele. Mușchii lui se încordară drept

răspuns, şi el îşi înăbuşi pornirea de a o duce direct în pat şi de-a o poseda repede şi sălbatic. Dar îşi ţinu mâinile relaxate, mângâind-o pe faţă, pe umeri, pe spate, până când ea se linişti.

- Ştii ce vreau, Meg?

- Da... Nu.

Ea se întinse din nou după el, dar el îi prinse mâinile şi i le sărută, deget cu deget.

- Vreau să te privesc relaxându-te. Vreau să te văd atunci când îţi place ce simţi. Privind-o în ochi, el îi coborî mâinile pe lângă ea. Vreau să văd cum te umpli de mine. Încet, el începu să îi scoată agrafele din păr, punându-le pe masa de lângă pat. Vreau să te aud spunându-mi numele când sunt înăuntrul tău. El îşi trecu degetele prin părul ei, simţind plăcerea texturii mătăsoase. Vreau să mă laşi să fac toate lucrurile la care visez de când te-am văzut prima oară. Lasă-mă, te rog, să îţi arăt!

O sărută mai întâi, cu gura lui moale, blândă, seducătoare. Cu o răbdare nesfârşită, el îi abandonă buzele şi se îndreptă spre sânii ei, spre sfârcuri, cu mângâierea persuasivă a limbii. Încet, chinuitor de încet, el adânci sărutul, până când mâinile ei se prinseră de talia lui şi tremurul ei făcu loc senzaţiilor.

Gustul lui de brandy şi senzaţia bărbii lui de o zi pe obrazul ei, răpăitul ploii şi ameţitorul parfum de flori. Toate acestea se învârteau în capul ei ca un drog, deopotrivă puternic şi acaparator.

Buzele lui le părăsiră pe ale ei ca să cutreiere pe chipul ei, ca să-i traseze linia maxilarului, să îi muşte uşor urechea, aşteptând răbdător, până când o simţi alunecând dincolo de următorul nivel al capitulării.

El se dădu înapoi, foarte puţin, şi îi scoase cămaşa peste cap, lăsând-o să cadă pe podea. Muşchii lui se încordară ca un şarpe. Ei i se păru că vede o urmă de dorinţă arzând în ochii lui întunecaţi. Dar el o mângâie

doar cu un deget de la gât până la mugurele sensibil al sânului.

Ea își ținu răsuflarea; capul ei se lăsă pe spate.

– Ești așa frumoasă, Meg! Atât de moale! El o sărută pe umăr, în timp ce mâinile lui modelau, mângâiau, excitau. Atât de dulce!

El se temea că mâinile îi erau prea mari, prea aspre. Drept urmare, atingerea lui era delicată, o mângâiere ușoară a pielii care se încălzea. Coborau din ce în ce mai mult pe lângă ea, lăsând fiori în urmă când începu să îi tragă pantalonii de pe șolduri.

Apoi acele degete se mișcau pe trupul ei, alunecând peste curbe, până când respirația ei agitată începu să se transforme în gemete incontrolabile.

El se dezbrăcă, privindu-i ochii larg deschiși concentrați asupra lui, cu pupilele dilatate.

„Acum", se gândi ea, și inima parcă îi sări din piept. Acum, urma să o ia și să-i aline dorința pe care o trezise în ea. Dulce și nestăvilită, gura ei se deschise ca să o primească pe a lui. Nathaniel o apropie de el și o întinse pe pat cu blândețe, ca și cum ar fi lăsat-o să plutească pe niște petale de trandafir. Ea se arcui către el, acceptând, așteptând torentul. El își folosi doar buzele, catifelate ca ploaia, savurându-i carnea de parcă ar fi fost un banchet cu cele mai delicate arome. Apoi mâinile lui mari și aspre cercetară, zăboviră, descoperiră.

Nimic nu ar fi putut-o pregăti. Dacă ar fi avut o sută de amanți, nici unul nu i-ar fi putut da sau lua mai mult. Era pierdută într-o mare de senzații, doborâtă de răbdare și slăbită de tandrețe.

Respirația ei încetini, devenind tot mai profundă, chiar și când pulsul ei creștea. Îi simți părul pe sân chiar înainte ca gura lui să îl ia în stăpânire și îi ascultă gemetele tăcute de satisfacție și de plăcere în timp ce îl savura. Îi auzi chemarea în vreme ce el îi dezmierda sânul cu limba cu mișcări circulare.

Ea se scufundă, la mari adâncimi, în ape limpezi.

Nu știa când începuseră acele ape să fie prietenoase. Furtuna se formă treptat, subtil. La un moment dat i se părea că plutea, iar apoi că se scufunda. Nu putea să respire, oricât de mult ar fi încercat. Mintea ei, pierdută deodată, se chinuia să iasă la suprafață, în timp ce trupul ei se încorda și se răsucea.

-Nathaniel. Îl luă de gât, afundându-și degetele în carnea lui. Nu pot...

Dar el îi acoperi gura cu a lui, înghițindu-i respirația, savurându-i gemetele în timp ce primul climax o răvăși.

Ea se împinse în mâna lui, îndemnându-l instinctiv în timp ce valuri roșii și fierbinți de plăcere o luau cu asalt. Unghiile ei curate, rotunde se afundau în umerii lui, iar corpul ei, chiar și mintea îi erau fără vlagă.

-Megan. Dumnezeule!

Era atât de fierbinte, atât de udă. Își apăsă degetele pe gâtul ei, străduindu-se să-și stăpânească respirația. Satisfacția unei femei îi adusese mereu plăcere. Dar nu așa. Niciodată așa. Se simțea deopotrivă ca un rege și ca un cerșetor.

Răspunsul ei uimitor îl excită peste măsură. Tot ce putea face era să se piardă în ea, absorbindu-i undele de plăcere - și pe ale lui –, simțindu-și fiecare nerv din corp sfârâind și scânteind.

Voia să îi ofere mai mult. Trebuia să îi ofere mai mult. Ținându-și în frâu propria nevoie arzătoare, el se afundă în ea, savurând plăcerea tremurului ei rapid, a suspinelor întretăiate.

Era așa mică. Trebuia să își amintească din nou și din nou că era așa mică, toată numai oase delicate și piele fragilă. Așa inocentă, și aproape la fel de neatinsă ca o virgină. Așadar, în timp ce sângele îi fierbea în vene, în inimă, în vintre, el era tandru cu ea, cu pumnii strânși

pe cearşaf de teamă să nu fie prea dur cu ea şi să o învineţească.

El îi simţi corpul contractându-se, explodând. Şi apoi ea îi rosti numele.

El îi sărută buzele încă o dată şi apoi o luă pe urmele ei.

Ploaia încă bătea în geam. Şi, în timp ce revenea uşor la realitate, Meg auzi ropotul constant pe acoperiş. Stătu acolo nemişcată, cu mâna afundată în părul lui Nathaniel şi cu corpul strălucind. Deveni conştientă de zâmbetul care i se întipărise pe chip.

Începu să îngâne un cântec.

Nathaniel se foi şi se împinse leneş pentru a se sprijini într-un cot.

- Ce faci?

- Cânt. Sau încerc.

El zâmbi larg, studiind-o.

- Îmi place cum arăţi, dulceaţă.

- Eu mă obişnuiesc cu aspectul tău. Îi mângâie bărbia cu vârful degetului. Genele ei se lăsară în jos. A fost bine, nu?

- Ce? El aşteptă, reţinându-şi, înţelept, un râset, până când ea se uită la el din nou. Oh, asta! Da, a fost binişor pentru început.

Ea îi deschise gura, o închise din nou cu un mârâit mic ce nu era prea muzical.

- Puteai să fii mai... drăguţ.

- Puteai să fii mai puţin prostuţă. Îi sărută gura bosumflată. Nimeni nu îţi dă note, Meg. Să faci dragoste nu este un test.

- Ce încercam să zic... Nu mai contează.

- Ce voiai să spui era că... El o trase până când Meg ajunse cu totul deasupra lui. Pe o scară de la unu la zece...

- Încetează, Nathaniel. Ea îşi odihni obrazul pe pieptul lui. Urăsc când mă faci să mă simt ridicol.

- Eu nu. Îi mângâie posesiv spatele. Îmi place să te fac să te simți ridicolă. Îmi place să te fac să simți.

Îi venea să spună simplu „Îmi place să te iubesc", dar ea nu ar fi acceptat asta. Și nici pentru el nu era ușor.

- Ai reușit asta. Își ținu mâna în dreptul inimii lui. M-ai făcut să simt lucruri pe care nu le-am simțit niciodată înainte. Îmi era frică.

Ochii lui se întristară.

- Nu vreau să îți fie frică de mine.

- Îmi era frică de mine, se corectă ea. De noi. De modul în care lăsăm lucrurile să se întâmple. Sunt bucuroasă însă.

Era mai ușor decât își imaginase ea să zâmbească, să îl sărute. Pentru moment, i se păru că el se încordă, dar alungă acest gând și îl sărută din nou.

Organismul lui intră în alertă. Cum de se putea să o vrea din nou, cu atâta disperare, atât de repede? Cum ar putea să reziste buzelor ei atât de dulci și de ademenitoare?

- Ține-o tot așa, spuse el, și se va întâmpla iar.

Fiorul de entuziasm fu strașnic.

- Bine.

Ea își mărturisi dorința printr-un sărut, torturându-i gura, tachinându-i limba. Uimită de faptul că se putea mai mult decât atât, gemu ușor când el se rostogoli, prinzând-o sub el și strivindu-i gura.

Pentru un moment, el lăsă toate acele nevoi violente să preia controlul, prinzând-o în capcană sub el, devorându-i buzele, pielea, trecându-și o mână prin părul ei ciufulit până când gâtul ei rămăsese expus atacului înfometat al dinților lui și al limbii.

Ea gemu sub el, se contorsionă. Și apoi scânci.

Dându-se la o parte, el se întinse pe spate, blagoslovindu-se în sinea lui, în timp ce inima îi bătea cu putere în piept.

Confuză și tremurând de o nevoie proaspăt trezită, dar neîmplinită, Megan îi atinse ușor un braț. El se feri.

- Nu face asta, spuse el pe un ton aspru. Am nevoie de un minut.

Ochii ei se întristară.

- Îmi pare rău. Am făcut ceva greșit.

- Nu, nu ai făcut nimic. El își șterse fața cu mâinile și se ridică. Pur și simplu nu sunt gata. Uite, o să merg să pregătesc ceva de mâncare, în regulă?

Era la numai câțiva centimetri distanță. Puteau să fie la fel de bine kilometri întregi, căci ea simțea înțepătura dureroasă a respingerii.

- Da, e în regulă. Vocea ei era din nou calmă și rece. Chiar ar trebui să plec. Trebuie să îl iau pe Kevin.

- Kevin e bine.

- Nu contează. Ea își trecu mâinile prin păr, încercând să îl netezească. Își dorea cu disperare să își acopere goliciunea.

- Nu îmi trânti ușa în față.

El încercă să stăvilească furia și o pasiune mult mai periculoasă.

- Nu am trântit nici o ușă. Mă gândeam... adică am presupus că voiai să stau. De vreme ce nu vrei asta, o să...

- Sigur că vreau să stai. La naiba, Megan! Se răsuci spre ea și nu se mira când o văzu că se retrase. Am nevoie de un nenorocit de minut. Aș putea să te mănânc de vie, atât de mult te doresc.

Drept apărare, ea își încrucișă un braț peste sâni.

- Nu te înțeleg.

- Păi, chiar nu mă înțelegi. Ai fugi mâncând pământul dacă m-ai înțelege. El se străduia să-și recapete controlul, dar reuși doar parțial. Vom fi bine, Meg, dacă aștepți până când mă adun.

- Despre ce vorbești?

Mânat de frustrare, el îi luă mâna și i-o puse lângă a lui, palmă în palmă.

- Am mâini mari, Megan. Moștenire de la tatăl meu. Știu modul bun de a le folosi - și modul rău.

În ochii lui lucea ceva la fel de periculos ca tăișul mortal al unei săbii. Ar fi fost de așteptat să o sperie, dar nu făcea decât să o excite.

- Ți-e frică de mine, spuse ea tăcut. Frică de faptul că m-ai putea răni.

- Nu te voi răni.

Mâna lui căzu și rămase pe pat, cu pumnul strâns.

- Nu, nu vei face asta. Ea ridică o mână ca să îi atingă obrazul. Maxilarul lui era încordat, tentându-i degetele să îl mângâie și să îl liniștească. Era o putere acolo, remarcă ea, o putere pe care nu știa că o avea. Se întrebă ce putea construi între ei doi dacă o lăsa să se manifeste. Mă vrei. Nesăbuită, se trase mai aproape, până când gura ei trecu peste a lui. Vrei să mă atingi. Îi ridică pumnul spre un sân, inima ei bătând ca o tobă când degetele lui se deschiseră și îi cuprinseră sânul. Și vrei ca eu să te ating. Mâinile ei îi mângâiară pieptul și simțiră tremurul mușchilor lui abdominali. Atâta putere, ținută fără milă în frâu. Cum ar fi dacă lanțurile acelea s-ar rupe? Voia să știe. Fă dragoste cu mine acum, Nathaniel! Cu ochii pe jumătate închiși, ea își petrecu brațele pe după gâtul lui, lipindu-și corpul nerăbdător de al lui. Arată-mi cât de mult mă dorești!

El se controlă, concentrându-se pe aroma gurii ei. Era de-ajuns, își spunea el, să o facă să plutească din nou.

Dar ea învățase repede. Când el căută să aline, ea îl tachină. Când el încercă să fie tandru, ea deveni mai pasională.

Cu hotărâre, el o trase până când erau amândoi în genunchi, corp lângă corp. Și gura lui era sălbatică.

Ea răspundea aidoma fiecărei mișcări avide, fiecărui geamăt disperat. Mâinile lui erau peste tot, dure

și posesive, luând mai mult numai atunci când ea cerea asta. Nu era nici o apă calmă în care să se scufunde, ci doar o furtună violentă care îi învârtea pe amândoi pe pat într-un vârtej de carne fierbinte și nevoi arzătoare.

Nu se putea opri și nici nu se mai sinchisea să se controleze. Ea era a lui, și el avea de gând să ia tot. Cu ceva ce aducea a mârâit, el îi luă mâinile și i le puse deasupra capului în timp ce îi răvăși carnea.

Ea se arcui și se răsuci, dar el lua tot mai mult, invadând acel miez fierbinte și ud cu limba până când ea îi gemu numele.

Și mai mult, tot mai mult, se lupta pe pat cu mâinile ei la fel de imposibil de stăpânit ca ale lui, cu gura ei la fel de îndrăzneață și de insistentă.

Se afundă în ea, tare și adânc, cu gemete de triumf, cu ochii lucind întunecați. Mâinile lui le strânseră pe ale ei când ea se înălță pentru a-l primi.

Avea să își amintească viteza și libertatea sălbatică a împerecherii lor lipsite de rațiune. Și urma să își amintească aroma îmbătătoare a puterii în timp ce se aruncară necugetați împreună de pe culme.

Probabil adormise. Când se trezi, era întinsă pe burtă peste tot patul. Ploaia se oprise și se făcuse noapte. Când mintea i se limpezi, Meg deveni conștientă de multe mici dureri și de o senzație amețitoare de satisfacție.

Se gândi să se rostogolească, dar părea prea solicitant. În loc de asta, își întinse brațele, căutând prin pat, știind deja că era singură.

Auzi papagalul spunând pe un ton șmecher:

- Știi cum să fluieri, nu-i așa, Steve?

Încă râdea atunci când Nathaniel se întoarse în cameră.

- Ce faci, lași toată ziua televizorul pornit pe filme vechi, pentru el?

- Este fan Bogart. Ce pot să fac? Îl uimea că se simțea ciudat în timp ce ținea o tavă lângă o femeie care stătea dezbrăcată pe patul lui. Ce cicatrice frumoasă ai acolo, dulceață.

Era mult prea mulțumită ca să fie rușinată când văzu direcția privirii lui.

- Am meritat-o! Uite ce dragon drăguț ai pe umăr!

- Aveam optsprezece ani, eram prost și cam ametit de bere. Dar cred că a meritat.

- Ți se potrivește. Ce ai acolo?

- M-am gândit că poate ți-e foame.

- Sunt lihnită. Zâmbi. Miroase perfect. Nu știam că gătești.

- Nu gătesc. Olandezul însă, da. Iau tot felul de chestii din bucătărie și apoi le bag la microunde și gata. Puse tava jos pe cufărul de la capul patului. Avem pui Cajun și ceva vin.

- Mmm... ea se ridică îndeajuns încât să vadă despre ce vorbea. Arată minunat. Dar chiar trebuie să merg după Kevin.

- Am vorbit cu Suzanna. Se întrebă dacă putea să o convingă să mănânce așa cum era, minunat de goală. Dacă nu te opui, Kevin e gata să petreacă noaptea cu ei.

- Oh, bine.

- Ea spune că deja e prins de jocurile video cu Alex și cu Jenny.

- Și, dacă sun, stric distracția.

- Cam așa. El stătea pe marginea patului, mângâindu-i șira spinării cu un deget. Deci? Te culci cu mine în noaptea asta.

- Nici măcar nu am periuță de dinți.

- Pot să găsesc una în plus.

El rupse o bucată de pui și i-o dădu să mănânce.

- Oh. Ea înghiți pe nerăsuflate. Picant.

- Da. Se înclină în față ca să îi guste buzele, apoi ridică un pahar de vin la gura ei. Mai bine?

- Este minunat.

El înclină paharul astfel încât câteva picături să se verse pe umărul ei.

- Ups, trebuie să te curăț. Și făcu asta cu limba. Ce trebuie să fac să te conving să rămâi?

- Tocmai ai făcut ce trebuia.

Până dimineață, ceața se risipi. Nathaniel se uită la Megan în vreme ce își lega părul în lumina unei raze de soare. I se păruse firesc să se mute în spatele ei și să își apropie buzele de baza gâtului ei.

În mintea lui i se păru un gest atât de firesc, de intim, care putea să devină un obicei.

- Îmi place așa mult cum te aranjezi, dulceață.

- Cum mă aranjez? Ochii ei curioși se întâlniră cu ai lui în oglindă. Purta același costum din ziua anterioară - acum ceva mai șifonat. Machiajul era discret, grație gențiii de cosmetice de urgență pe care o ducea în geantă, iar părul ei îi crea probleme de vreme ce pierduse jumătate dintre agrafe.

- Cum ești tu acum. Ca o mică prăjitură în vitrină.

- Prăjitură. Ea aproape că se înecă. Nu sunt o prăjitură, asta e clar.

- Am poftă de dulce...

Ca să demonstreze asta, o mușcă ușor de ureche.

- Am observat. Ea se întoarse și își puse mâinile pe pieptul lui pentru a-l opri. Trebuie să plec.

- Da, și eu. Presupun că nu te pot convinge să vii cu mine.

- Să vedem balene? Ea își înclină capul. Nu mai mult decât aș putea eu să te conving să vii cu mine ca să facem calcule.

El se crispă ușor.

- Cred că nu. Diseară?

Ea își dorea, poftea, tânjea.

- Trebuie să mă gândesc la Kevin. Nu îmi pot petrece nopțile aici cu tine în timp ce el stă altundeva.

- M-am gândit la asta. Așadar, dacă îți lași ușile de la terasă deschise...

- Ai putea să te strecori? întrebă ea mirată.

- Mai mult sau mai puțin.

- Bine gândit. Ea râse și se retrase. Acum, mă conduci până la mașină?

- Așa se pare. El o luă de mână, ținând-o strâns în timp ce coborau. Megan... Ura să aducă vorba despre asta atunci când soarele era pe cer și atmosfera detensionată. Dacă mai auzi ceva de Dumont, dacă încearcă să te vadă pe tine sau pe Kevin, dacă sună sau face orice altceva, vreau să îmi spui.

Ea îl strânse ușor de mână ca să îl asigure că totul era în regulă.

- Mă îndoiesc că mă va contacta după bătaia pe care și-a luat-o de la tine aseară. Dar nu te îngrijora, Nathaniel, mă descurc cu Baxter.

- Jos cu capul lui, sugeră Bird, dar Nathaniel nu zâmbi.

- Nu este vorba despre tine. El deschise ușa și ieși. Poate nu îți dai seama că noaptea trecută îmi dă dreptul de a vă proteja pe tine și pe băiatul tău, dar așa e. Așa voi face. Așa că hai să spunem așa... Deschise ușa de la mașină pentru ea. Ori îmi promiți că îmi spui, ori mă duc după el acum.

Ea dădu să protesteze, dar imaginea, absolut reală, a lui Nathaniel izbindu-l de perete pe Baxter o opri.

- Așa ai face.

- Poți să pariezi pe asta.

Ea încercă să separe enervarea de simpla plăcere de a fi protejată. Și nu reuși.

- Vreau să îți spun că apreciez grija, dar nu cred că mi-o doresc. Am avut grijă de mine și de Kevin foarte mult timp.

- Lucrurile se schimbă.

- Da, spuse ea calm, întrebându-se ce era în spatele ochilor lui cenușii liniștiți. Mă simt mai bine când ele se schimbă încet.

- Mă străduiesc să păstrez ritmul tău, Meg. Orice frustrări ar fi avut, trebuia să și le controleze, își spuse el în sinea lui. Doar un simplu da sau nu este de-ajuns.

Nu era vorba numai despre ea, înțelese Megan. Ci și despre Kevin. Și Nathaniel le oferea protecție. Mândria nu însemna nimic atunci când avea de-a face cu binele fiului său.

Nu era deloc sigură de ce se amuză, dar se întoarse spre el după ce se așezară pe scaunele de mașină.

- Ai un fel deosebit de a face lucrurile după cum dorești. Și, când se întâmplă, te porți de parcă ar fi ceva inevitabil.

- De obicei, este.

El ieși de pe alee și se îndreptă spre Shipshape.

Acolo oamenii îi așteptau deja. Holt era acolo și, spre surprinderea lui Megan, era și fratele ei, Sloan.

- Am lăsat copiii la Turnuri, îi spuse Holt înainte ca ea să apuce să întrebe. Uite și câinele tău, Nate!

- Mulțumesc.

Abia se dădu jos din mașină, că Sloan o și luă de umeri și se uită atent în ochii ei.

- Ești bine? De ce naiba nu m-ai sunat? Te-a atins?

- Sunt bine, Sloan, sunt bine. Îi cuprinse chipul în mâini și îl sărută instinctiv pe obraji. Nu am sunat pentru că deja aveam doi cavaleri care să mă salveze. Și m-o fi atins el, dar eu l-am lovit prima. Cred că i-am spart buza.

Sloan spuse ceva cu adevărat vulgar despre Dumont și o îmbrățișă pe Megan.

- Eu trebuia să îl omor de când mi-ai zis prima oară despre el.

- Încetează! Ea își sprijini obrazul de al lui. S-a terminat. Vreau să las asta în urmă. Kevin nu trebuie să audă nimic din toate astea. Acum, hai, vă conduc pe toți acasă!

- Am câte ceva de rezolvat. El îi aruncă o privire de oțel lui Nathaniel peste umărul ei. Tu du-te, Meg, vin și eu mai târziu!

- Bine, atunci. Îl sărută iar. Holt, mulțumesc mult că ai avut grijă de Kevin.

- Nici o problemă.

Lui Holt îi veni să râdă când Nathaniel o sărută pe Megan prelung. Uitându-se la ochii mijiți ai lui Sloan, își mușcă limba ca să nu rânjească.

- Ne vedem, dulceață.

Megan roși, apoi își drese glasul.

- Da, ei bine... La revedere.

Nathaniel își băgă mâinile în buzunare și aștepta până când ea plecă înainte să se întoarcă spre Sloan.

- Presupun că vrei să vorbim.

- Normal că vreau să vorbim.

- Trebuie să vii până la pod. Avem de făcut o excursie.

- Vreți un arbitru? se oferi Holt, atrăgând asupra sa două priviri tăioase. Păcat! Simt că ratez ceva.

Arzând mocnit, Sloan îl urmă pe Nathaniel către pod și aștepta nerăbdător în timp ce el dădu ordine. Odată ajunși la pod, Nathaniel se uită peste hărți și îi dădu liber marinarului de serviciu.

- Dacă asta va dura mai mult de cincisprezece minute, vii în larg cu mine.

- Am destul timp, spuse Sloan, ferm pe poziții. Ce naiba faci cu sora mea?

- Cred că ți-ai dat seama, spuse Nathaniel sec.

Sloan își dezveli dinții.

– Crezi că voi sta liniştit în timp ce tu te dai la ea? Greşeşti. Nu eram prin preajmă când s-a încurcat cu Dumont, dar sunt acum aici.

– Eu nu sunt Dumont. Temperamentul lui Nathaniel ameninţa să iasă la suprafaţă. Vrei să mă învinuieşti pe mine pentru ce i-a făcut el? E în ordine. Chiar căutam să bat pe careva încă de când l-am văzut pe nenorocit lovind-o. Hai, încearcă!

Deşi Sloan fu tentat să cedeze unei porniri masculine primordiale, dădu totuşi înapoi.

– Cum adică lovind-o?

– Exact aşa. El o împinsese în perete. Simţi cum îl cuprindea furia, ca un val care aproape îl îneca. M-am gândit să îl ucid, dar nu cred că ea m-ar fi iertat.

Sloan inspiră adânc pentru a se calma.

– Aşa că l-ai aruncat de pe ponton.

– Ei bine, l-am lovit de câteva ori înainte şi apoi mi-am dat seama că există şansa să nu ştie să înoate.

Mai calm şi recunoscător, Sloan încuviinţă din cap.

– Holt a vorbit cu el atunci când l-a scos din apă. S-au mai încăierat înainte. Pierduse şansa de data aceea, se gândi el dezgustat. Nu cred că Dumont se va întoarce, nu va risca să dea de vreunul dintre noi.

Sloan ştia că trebuie să se bucure pentru asta, dar regreta amarnic că nu fusese şi el acolo să-i dea câţiva pumni.

– I-am oferit ceai şi haine curate şi uscate, spuse Nathaniel printre dinţi. S-ar fi oprit totul acolo dacă aşa ar fi dorit. Dar a fost alegerea ei să rămână cu mine.

– Nu vreau să o văd suferind din nou. Poate pentru tine e doar o femeie disponibilă, dar este sora mea.

– Sunt îndrăgostit de sora ta.

Nathaniel îşi întoarse capul repede când uşa de pe punte se deschise.

– Gata de pornire, căpitane.

– Ancora sus.

Blestemă în sinea lui în timp ce se duse spre cârmă. Sloan stătu liniştit în timp ce el dădea ordine şi conducea barca în golf.

- Vrei să îmi mai spui asta încă o dată?

- Nu înţelegi engleza? Sunt îndrăgostit de ea. La naiba!

- Ei bine, acum... Mai mult decât surprins, Sloan se aşeză pe banca aflată cel mai aproape de cârmă.

Voia să se gândească la asta. În definitiv, Megan abia de-l cunoştea. Şi totuşi, îşi aminti, şi el se îndrăgostise de Amanda în doar puţin mai mult timp decât îi luase ei să îi trântească două vorbe. Dacă ar fi putut alege un bărbat pentru sora lui, acesta ar fi semănat mult cu Nathaniel Fury.

- I-ai spus şi ei asta? întrebă Sloan, pe un ton mai împăciuitor.

- Du-te naibii!

- Nu i-ai spus, decise el şi îşi sprijini un picior pe genunchiul celuilalt. Şi ea simte acelaşi lucru pentru tine?

- Va simţi acelaşi lucru. Nathaniel începea să se enerveze. Are nevoie de ceva timp ca să îşi dea seama de asta, atâta tot.

- Asta a spus ea?

- Asta spun eu. Nathaniel îşi trecu frustrat o mână prin păr. Uite, O'Riley, ori îţi vezi de treaba ta, ori mă iei la bătaie. Mi-a ajuns.

Zâmbetul lui Sloan se lăţi pe toată faţa.

- Eşti cam înnebunit după ea, nu?

Nathaniel mârâi şi ieşi în larg.

- Dar Kevin? Sloan studie profilul lui Nathaniel în timp ce îl privea. Unii ar putea avea o problemă cu fiul altui bărbat.

- Kevin este fiul lui Megan. Ochii lui se îndreptară spre Sloan, arzând. Va fi fiul meu.

Sloan aşteptă un moment pentru a se asigura că judeca foarte corect situaţia.

- Deci vrei să iei pachetul complet.

- Așa e. Nathaniel scoase un trabuc și îl aprinse. Ai o problemă cu asta?

- Nu pot spune că am. Sloan rânji și acceptă trabucul oferit cu întârziere de Nathaniel. Dar tu ai putea întâmpina probleme. Sora mea este o femeie foarte încăpățânată. Dar, văzând că ești aproape un membru al familiei, aș fi bucuros să te ajut.

Nathaniel zâmbi în sfârșit.

- Mulțumesc, dar îmi place să mă descurc singur.

- Cum vrei tu.

Sloan se instală confortabil pe bancă, pentru a se bucura de drum.

- Ești sigură că ești în regulă?

Megan de abia intră pe poarta Turnurilor, când își dădu seama că era foarte îngrijorată.

- Sunt bine, serios. Protestele ei nu îi împiedicaseră pe cei din familia Calhoun să o oprească în bucătărie ca să o copleșească cu grijă și ceai. Situația a luat în mod nejustificat amploare.

- Când cineva se ia de unul dintre noi, o corectă C.C., totul capătă amploare.

Ea se uită spre curte, unde copiii se jucau fericiți.

- Chiar apreciez totul. Serios. Dar nu cred că mai aveți motive de îngrijorare.

- Nu o să mai avem. Colleen intră în cameră, privirea ei cercetând fiecare chip în parte. Ce faceți toți aici, copleșind fata? Afară toți!

- Mătușă Colleen, spuse Coco.

- Afară am spus! Tu, întoarce-te la bucătăria ta și flirtează cu matahala aia cu care te strecori în fiecare noapte.

- Cum, eu...

- Du-te! Și tu. Acum bastonul ei se învârtea amenințător în fața Amandei. Tu ai un hotel de condus, nu?

Du-te să mai pui niște flori, îi ordonă Suzannei. Și tu du-te să te joci la vreun motor!

Ea își mută privirea de la C.C la Lilah.

- Mai dură cu mine, mătușică? spuse Lilah alene.

- Du-te să dormi, îi răspunse Colleen.

- Mă înțelegi, spuse Lilah cu un oftat. Haideți, doamnelor, am fost expediate.

Mulțumită când ușa se închise în urma lor, Colleen se așeză cu greutate la masă.

- Dă-mi și mie niște ceai, îi ceru lui Megan. Vezi dacă e fierbinte.

Deși se puse în mișcare, Megan nu se lăsă intimidată.

- Întotdeauna folosești atitudinea asta dură în favoarea dumitale, doamnă Calhoun?

- Asta, vârsta înaintată, un catalog întreg de avantaje. Ea luă ceaiul de la Megan și sorbi, clătinând nemulțumită din cap când văzu că era fierbinte și tare. Atunci stai jos și ascultă ce am să îți spun! Și nu te mai strâmba la mine, domnișoară.

- Sunt foarte atașată de Coco, îi spuse Megan. O pui într-o situație stânjenitoare.

- O pun într-o situație stânjenitoare? Ha! Ea și bestia aia tatuată își fac ochi dulci de o săptămână. I-am dat un impuls, atâta tot. Dar se uită la Megan cu nesaț. Ești loială cu cine merită, nu?

- Da.

- Și eu. Am dat câteva telefoane în dimineața asta, la câțiva prieteni din Boston. Prieteni influenți. Nu spune nimic. Detest politica, dar uneori trebuie să faci un pact cu diavolul. Dumont ar trebui să conștientizeze în acest moment că orice contact cu tine ori cu fiul tău îi pune în pericol ambițiile politice. Nu te va mai deranja niciodată.

Megan își lipi strâns buzele. Voia ca vocea ei să fie puternică. Orice ar fi spus, oricum s-ar fi exprimat, avea totuși o spaimă în ea, ca și cum i-ar fi stat cu o sabie

deasupra capului, temându-se de ce ar putea face Baxter. Colleen îndepărtase într-o clipită sabia.

- De ce ai făcut asta?

- Nu îmi plac nemernicii. Cu atât mai puțin nemernicii care se pun cu familia mea.

- Eu nu fac parte din familia dumitale, spuse Megan încet.

- Ha! Gândește-te mai bine! Ai experimentat traiul alături de Calhoun, fetițo. Suntem ca nisipurile mișcătoare. Ești parte din familia noastră și nu mai ai scăpare.

Lacrimile îi inundară ochii, orbind-o.

- Doamnă Calhoun - cuvintele lui Megan fuseseră întrerupte de zgomotul grăbit al bastonului lui Colleen. După ce își șterse lacrimile, Megan începu din nou. Mătușă Colleen, se corectă ea, sunt foarte recunoscătoare.

- Așa și trebuie să fii. Colleen își drese vocea răgușită. Apoi țipă mai tare: Veniți înapoi aici! Nu mai ascultați pe la uși.

Ușa se deschise larg, iar Coco intră prima. Se apropie de Colleen și o sărută pe obraz.

- Opriți toată nebunia asta, zise ea și își goni nepoatele. Vreau ca fata să îmi spună cum l-a dat la apă pe tânărul acela zdravăn, pe nemernicul de Dumont.

Megan râse.

- Mai întâi, l-a lăsat fără suflare.

- Ha! Colleen bătu încântată cu bastonul în podea. Nu fi zgârcită cu detaliile!

capitolul 9

B. se comportă ciudat. De când s-a întors pe insulă pentru vară e absentă, visătoare. A ajuns târziu la ceai, a uitat de întâlnirea de la prânz. Intolerabil. Agitația din Mexic enervantă. Concediat valet. Exces de apret.

„Incredibil", se gândi Megan, uitându-se la notițele scrise aproape neinteligibil de Fergus în registru. Putea să vorbească despre soția lui, despre un potențial război și despre valet pe același ton de ușoară enervare. Ce viață mizerabilă trebuie să fi trăit Bianca. Cât de groaznic să fii prizoniera unei căsnicii cu un despot, fără să ai nici o putere să-ți conduci destinul.

Ar fi fost mult mai rău dacă Bianca l-ar fi iubit, își zise în gând.

Și așa cum făcea des în orele liniștite de dinaintea somnului, Megan parcurse paginile cu seriile de numere. Avusese timp acum să regrete că nu ajunsese niciodată la bibliotecă.

Sau poate că Amanda știa mai multe. Amanda ar putea să știe dacă Fergus avusese conturi bancare în străinătate sau cutii de valori.

Uitându-se în jos, se întrebă dacă acesta ar fi răspunsul. Omul avusese case în Maine și în New York. Acestea ar putea fi numerele diferitelor cutii de valori. Sau chiar combinațiile la seifurile din casele lui.

Îi plăcu ideea, un răspuns simplu la o problemă mică, dar sâcâitoare. Un bărbat obsedat de averea lui și de îmbogățire ca Fergus Calhoun foarte probabil avusese câteva ascunzători.

Nu ar fi fantastic, se gândi ea, dacă ar exista vreo cutie de valori prăfuită într-un seif vechi de bancă? Nedeschisă în toți acești ani, își imagină ea. Cu cheia pierdută sau aruncată. Conținutul? Oh... rubine prețioase sau acțiuni negociabile valoroase. O singură fotografie învechită. O șuviță de păr legată cu o panglică aurie.

Își dădu ochii peste cap și râse în sinea ei.

- Ține-ți imaginația în frâu, Megan, șopti ea pentru sine. Trist e că nu e posibil în realitate.

- Ce nu e?

Ea tresări speriată, iar ochelarii ei îi alunecară spre bărbie.

- La naiba, Nathaniel!

El rânjea în timp ce închidea bine ușile terasei în spatele lui.

- Credeam că te vei bucura să mă vezi.

- Mă bucur. Dar nu trebuia să te furișezi așa.

- Când un bărbat vine la fereastra unei femei noaptea, cam asta trebuie să facă.

Ea își puse ochelarii la loc.

- Există uși.

- Și tu iei totul prea literal. Se rezemă de spătarul fotoliului unde stătea și o sărută ca un om înfometat. Mă bucur că vorbești de una singură.

- Nu fac asta.

- Te-am auzit adineauri. De aceea am decis să te urmăresc și să intru. Se duse la ușa de pe hol și o încuie. Arăți incredibil de sexy stând aici la biroul tău mic, cu părul tău ridicat, cu ochelarii care îți cad de pe nas. În halatul acela drăguț de serios.

Ea își dori teribil de mult ca halatul de pluș pe care îl purta să se transforme pe loc în dantelă și mătase. Dar nu avea nimic seducător cu care să se îmbrace, așa că se mulțumise cu un halat și cu parfumul lui Coco.

- Nu credeam că mai vii. Se face târziu.

- M-am gândit că poate apele erau agitate pe aici după ziua de ieri și că poate stai cu Kevin până adoarme. Nu a aflat nimic, nu?

- Nu. O impresiona că el întreba, că pentru el conta. Nici unul dintre copii nu știe. Toată lumea a fost minunată. Este ca și cum crezi că ești singură într-o luptă și apoi vezi că ai o armată de scuturi. Zâmbi și își înclină capul. Ascunzi ceva la spate?

Sprâncenele lui se ridicară, în semn de mirare.

- Se pare că da. El scoase un bujor, geamănul celui pe care i-l oferise înainte. Un trandafir fără spini, spuse el.

Se apropie de ea în timp ce vorbea și tot ce putu ea să gândească timp de o clipă de uimire fu că acest bărbat fascinant o dorea. Începu să scoată floarea geamănă ofilită din vaza de pe biroul ei.

- Nu face asta. Se simțea puțin prost, dar el se opri. N-o arunca.

- Ești sentimentală, Meg? Impresionat că păstrase darul de la el, strecură noul boboc lângă celălalt. Stăteai aici, lucrând până târziu, uitându-te la floare și gândindu-te la mine?

- S-ar putea. Nu putu să reziste zâmbetului din ochii lui. Da, m-am gândit la tine. Nu întotdeauna de bine.

- Să te gândești la mine e îndeajuns. Îi ridică mâna și îi sărută palma. Aproape.

Spre surpriza ei, o ridică din scaun și se așeză în locul ei cu ea în brațe.

- Dar așa este mult mai bine.

I se părea prostesc să nu fie de acord, așa că își odihni capul pe umărul lui.

- Toată lumea se pregătește pentru petrecerea de Ziua Independenței, îi spuse ea alene. Coco și Olandezul se ceartă pe rețete pentru sosul de grătar și copiii sunt foarte dezamăgiți că nu îi lasă să detoneze mici bombe colorate.

– Vor face două feluri de sos și îi vor obliga pe toți să aleagă unul. Era atât de bine să stea împreună așa, se gândi el, singuri și liniștiți la finalul zilei. Și copiii nu vor fi dezamăgiți după ce vor vedea spectacolul de artificii pe care l-a pregătit Trent.

Kevin nu vorbise de nimic altceva toată seara, își aminti ea.

– Am auzit că va fi un spectacol nemaipomenit.

– Poți conta pe asta. Trupa asta nu face nimic pe jumătate. Îți plac artificiile, dulceață?

– Aproape la fel de mult ca și copiilor. Râse și se înghemui lângă el. Nu pot să cred că este iulie deja. Tot ce trebuie să fac sunt doar câteva zeci de lucruri ca să pot concura în marea întrecere pentru grătar și să îi împiedic pe copii să-și dea foc și să mă și bucur de spectacol.

– Munca întâi, șopti el. Lucrezi la registrul lui Fergus?

– Aham... Nu știam cât de mult strânsese, sau cât de puțin ținea la oameni. Uite aici! Îi arătă cu degetul pe pagină. Oricând scria ceva despre Bianca, era ca și cum ea ar fi fost servitoarea lui sau, mai rău, proprietatea personală. Verifica în fiecare zi conturile casei, până la ultimul bănuț. Este o notiță aici despre cum i-a scăzut bucătăresei 33 de cenți pentru o discrepanță la bucătărie.

– Mulți oameni se gândesc la bani mai ceva ca într-o piață arabă. Răsfoi alene registrul. Pot fi sigur că nu stai în poala mea pentru bani – de vreme ce știi totul până la cel mai mic detaliu despre contul meu bancar.

– Ești în regulă.

– Abia.

– Fluxul de capital e de obicei modest în primii ani ai oricărei afaceri – și când iei în calcul echipamentul pe care l-ai cumpărat, avansul pentru casă și ratele la asigurare și taxele de licență...

– Dumnezeule, cât îmi place când vorbești despre profit și pierderi. Lăsă registrul să se închidă și o mușcă

ușor de ureche. Vorbește-mi despre cheltuieli și venituri, sau despre bilanțurile trimestriale. Bilanțurile trimestriale mă înnebunesc.

- Atunci vei fi fericit să afli că eu și Holt am subestimat plățile federale.

- Mmm... Se opri brusc și își mijii ochii. Adică?

- Datorezi guvernului încă 230 de dolari, care pot fi adăugați la impozitele pentru următorul trimestru, sau, mai bine, pot depune o declarație rectificativă.

El înjură cu jumătate de gură.

- Cum de trebuie să îi plătim în avans, totuși?

Îl sărută ușor, compătimitor.

- Pentru că Nathaniel, dacă nu faci asta, atunci Fiscul îți va face viața un iad. Sunt aici să te salvez de ei. Și în același timp, dacă poți să mai suporți un șoc, atunci îți sugerez să îți deschizi un Keogh – un cont de pensionare pentru liber-profesioniști.

- Pensionare? La naiba, Meg. Am 33 de ani.

- Și nu întinerești. Știi care sunt estimările pentru cheltuielile tale la vârsta pensionării, domnule Fury?

- M-am răzgândit. Nu îmi place când îmi vorbești de contabilitate.

- Are sens și din punct de vedere al taxelor, insistă ea. Banii pe care îi pui pentru pensie nu sunt impozitabili până la vârsta pensionării. Atunci când, de obicei, pragul de impozitare este mai mic. Și oricum, planurile de viitor poate nu sunt romantice, dar există o recompensă.

El își strecură o mână sub halatul ei.

- Aș prefera o recompensă imediat.

Pulsul ei o luă la goană.

- Am formularele necesare.

- Sunt sigur că da.

- Pentru Keogh. Tot ce trebuie să faci este să... Oh! Halatul ei se deschise sub magia mâinilor lui. Ea oftă, tremură și se topi. Cum ai făcut asta?

- Vino în pat! Îți voi arăta acum, zise el ridicând-o în brațe.

În zori, Nathaniel cobora scara arcuită a terasei cu mâinile în buzunare, fluierând. Olandezul, într-o postură similară, cobora pe cealaltă parte, și ambii bărbați se opriră în loc când se întâlniră la mijloc.

Se uitară unul la altul.

- Ce faci aici la ora asta? întrebă Olandezul.

- Aș putea să-ți pun aceeași întrebare.

- Locuiesc aici, îți amintești?

Nathaniel își înclină capul.

- Tu locuiești acolo jos. Arătă spre nivelul bucătăriei.

- Iau aer, spuse Olandezul după ce căută o inspirație de moment.

- Și eu.

Olandezul privi rapid spre terasa lui Megan. Nathaniel se uită sugestiv spre terasa lui Coco. Fiecare decise să îl lase pe celălalt în pace.

- Ei bine, presupun că vrei micul dejun.

Nathaniel își trecu limba peste dinți.

- Presupun că aș putea mânca ceva.

- Hai atunci, nu pot sta aici toată dimineața.

Mulțumiți cu soluția găsită, își continuară drumul în bună înțelegere.

Megan dormi prea mult. Nu îi stătea în fire să iasă fugind din camera ei, încă încheindu-se la bluză. Ea se opri să arunce o privire în camera lui Kevin, văzu patul făcut în grabă și oftă.

Toată lumea era trează în afară de ea.

Fugi spre biroul ei, tăind de pe lista micilor plăceri ale zilei micul dejun cu fiul ei.

- Oh, Doamne! exclamă Coco, fluturând din mâini, când Megan aproape că o dărâmă în fugă, pe hol. S-a întâmplat ceva?

-Nu, iartă-mă! Sunt doar în întârziere.

-Ai o întâlnire?

-Nu. Megan își trase răsuflarea. Adică am întârziat la muncă.

-Oh, Doamne! Credeam că s-a întâmplat ceva. Tocmai ți-am lăsat un bileţel pe birou. Du-te, dragă, nu vreau să te reţin!

-Dar... Megan se nimeri vorbind spre spatele lui Coco care se îndepărta deja, așa că se întoarse în biroul ei ca să citească mesajul.

Ideea lui Coco de notă lăsată la muncă era ceva nu tocmai profesional.

Megan, dragă, sper că ai dormit bine. Este cafea proaspătă în cafetieră și ți-am lăsat un coșuleț cu brioșe. Chiar nu ar trebui să sari peste micul dejun. Kevin a mâncat ca un mic lup. Este așa de plăcut să vezi un băiețel mâncând bine. El și Nate se vor întoarce în câteva ore. Nu munci prea mult!

Cu dragoste,

Coco

P.S.: Cărțile spun că ai două întrebări importante la care trebuie să răspunzi. Una cu inima, una cu mintea. Nu-i așa că e interesant?

Megan expiră puternic și citi din nou biletul atunci când Amanda intră în birou.

-Ai un minut?

-Sigur. Îi întinse hârtia pe care o ținea în mână. Crezi că poți să interpretezi asta pentru mine?

-Ah, unul dintre mesajele alambicate ale lui Coco. Cu buzele strânse, Amanda citi biletul. Ei bine, cu cafeaua și brioșele este ușor.

-Am înțeles partea aia. De fapt, Megan se servise și cu una, și cu alta. Vrei ceva?

– Nu, mulțumesc, mi le-a livrat pe ale mele. Kevin a mâncat bine la micul dejun. Pot să confirm. Când l-am văzut, înfuleca pâine frigănele și se bătea cu Nathaniel pentru ultima felie.

Megan aproape că își scuipă cafeaua.

– Nathaniel a fost aici la micul dejun?

– A mâncat și a fermecat-o pe mătușa Coco, în timp ce îi spunea lui Kevin nu știu ce poveste despre o caracatiță uriașă. Se vor întoarce în câteva ore, continuă ea, căci Kevin l-a convins pe Nate să îl ia cu el din nou în tur. Și nu a trebuit să îl bată la cap mult, adăugă ea cu un zâmbet. Și noi nu am crezut că te-ar deranja.

– Nu, desigur că nu.

– Și partea cu cărțile nu poate fi interpretată. E mătușa Coco pur și simplu. Amanda puse din nou biletul pe birou. Te cam sperie cum de fiecare dată are dreptate însă, nu? Ai primit întrebări în ultima vreme?

– Nu, nimic special.

Amanda se gândi la ce îi spusese Sloan despre sentimentele lui Nathaniel.

– Ești sigură?

– Hmm? Da. Mă gândeam la registrul lui Fergus. Presupun că ar putea fi considerată o întrebare. Cel puțin este una pe care vreau să ți-o adresez.

Amanda se așeză confortabil.

– Spune.

– Numerele de la final. Le-am menționat și înainte. Deschise un dosar și îi înmână Amandei o copie a listei. Mă întrebam dacă ar putea fi parole sau numere de cutii de valori, sau combinații de seif. Numere de lot, poate pentru o afacere imobiliară? Ea dădu din umeri. Știu că este prostesc să rămân așa de fixată pe ele.

– Nu. Amanda făcu un semn cu mâna, ignorând ultima afirmație. Știu ce spui. Urăsc sentimentul când lucrurile nu se potrivesc. Am parcurs majoritatea hârtiilor de anul acesta atunci când căutam indicii ca să găsim

colierul. Nu-mi amintesc nimic cu care să se potrivească aceste numere, dar mă pot uita din nou prin materiale.

- Lasă-mă pe mine, spuse Megan repede. Simt că e proiectul meu.

- Bucuroasă. Am o mulțime de făcut, și cu marea sărbătoare de mâine, de-abia dacă mai am timp să mă aranjez. Tot ce cauți se află în depozitul de sub camera din turn a Biancăi. Avem totul sortat pe an și conținut, dar oricum va dura ceva să cauți.

- Îmi place să caut și apoi să găsesc.

- Atunci te vei simți ca în rai. Megan, urăsc să îți cer asta, dar este ziua liberă a dădacei, și Sloan e ocupat până peste urechi cu placaje sau ceva. Ne-am jucat de-a pasatul copiilor de dimineață, dar eu am o întâlnire în sat după-amiază. Aș putea s-o reprogramez.

- Vrei să stau cu copilul.

- Știu că ești ocupată, dar...

- Mandy, am crezut că nu mă mai întrebi. Ochii lui Megan se luminară. Când pot s-o iau?

Kevin se hotărî că acea vară era cea mai bună din viața lui. Îi era dor de bunicii lui, de cai și de prietenul lui cel mai bun, John Silverhorn, dar erau prea multe lucruri de făcut acolo ca să îi fie cu adevărat dor de casă.

Se putea juca cu Alex și cu Jenny în fiecare zi, avea propriul fort și locuia într-un castel. Erau bărci cu care putea naviga și stânci pe care să se cațăre - și Coco sau domnul Olandez întotdeauna avea o gustare pregătită în bucătărie. Max îi spusese povești cu adevărat fabuloase. Sloan și Trent uneori îl lăsau să ajute cu renovările, iar Holt îl lăsă să conducă mica șalupă.

Toate mătușile lui noi se jucau cu el și uneori, dacă era foarte, foarte atent, îl lăsau să țină în brațe unul dintre bebeluși.

După părerea lui Kevin, era o afacere foarte bună.

Apoi mai era și Nathaniel. Aruncă o privire către bărbatul de lângă el, care conducea decapotabila pe drumul șerpuitor către Turnuri. Kevin decisese că Nathaniel știa ceva despre orice. Avea mușchi și un tatuaj, și întotdeauna mirosea ca marea.

Atunci când conducea marele vas de agrement, cu ochii mijiți în lumina soarelui și cu mâinile lui mari pe cârmă, era eroul oricărui băiețel.

- Poate... Kevin se opri când Nathaniel se uită la el.

- Poate ce, prietene?

- Poate aș putea să mai merg cu tine uneori, zise Kevin pe nerăsuflate. Nu voi pune multe întrebări și nici nu-ți voi sta în drum.

Exista oare vreun bărbat care putea rezista unui copil așa de dulce? Nathaniel opri mașina la intrarea familiei.

- Te iau cu barca oricând. Lovi ușor cu degetul cozorocul șepcii de căpitan pe care o pusese pe capul lui Kevin. Și poți întreba orice, oricând.

- Chiar așa? Kevin își îndreptă șapca să poată vedea.

- Chiar așa.

- Mulțumesc! Kevin își aruncă brațele în jurul gâtului lui Nathaniel într-o îmbrățișare spontană care îi făcu inima lui Nathaniel să crească de dragoste. Trebuie să îi spun mamei. Intri și tu?

- Da. Mâinile lui mai zăboviră încă puțin asupra băiatului înainte de a-i da drumul.

- Haide! Kevin fugi ca din pușcă și o luă sus pe trepte. Lovi ușa din fugă. Mamă, am venit!

- Ce copil liniștit și demn, comentă Megan în timp ce ieși în hol din salon. Trebuie să fie Kevin al meu.

Cu un râs ușor, Kevin se repezi spre ea, ridicându-se pe vârfuri ca să vadă ce copil ținea în brațe.

- Este Bianca?

- Delia.

Kevin își miji ochii, studiind-o.

-Cum poți să-ți dai seama? Arată la fel.

-Ochii unei mame, murmură ea și se aplecă să îi dea un sărut. Unde ai fost, marinare?

-Am mers în larg, departe pe ocean și înapoi, de două ori. Am văzut nouă balene. Una era un pui.

-Chiar așa?

-Și Nate m-a lăsat să navighez și să acționez sirena și am ajutat să facem traseul. Și unui bărbat de pe puntea doi i-a fost rău tot drumul, dar mie nu, pentru că „simt marea". Și Nate spune că pot merge cu el din nou. Pot, nu-i așa?

Nouă ani de când era mamă o pregătiseră pe Megan să urmărească șirul rapid de informații.

-Ei bine, îmi imaginez că da.

-Știai că balenele se împerechează pe viață și că nu sunt deloc pești, chiar dacă trăiesc în apă? Sunt mamifere, ca noi și elefanții, și câinii și trebuie să respire. De aceea ies la suprafață și dau apa afară prin orificiile de pe spate.

Nathaniel intră în mijlocul acestei discuții. Se opri și se uită la ei. Megan stătea acolo, zâmbind la fiul ei, cu mâna lui în mâna ei și cu bebelușul sprijinit de șold.

„Vreau." Dorința se ivi în Nathaniel ca lumina soarelui, caldă, luminoasă. Femeia - dacă fusese vreodată vreo îndoială. Dar el voia, așa cum spusese și Sloan, tot pachetul. Femeia, băiatul, familia.

Megan se uită la el și îi zâmbi. Inima lui se opri.

Ea începu să vorbească, dar privirea din ochii lui Nathaniel o făcu să-și piardă glasul. Deși făcu inconștient un pas înapoi, el era deja acolo, cu mâna pe obrazul ei, cu buzele pe ale ei cu o tandrețe care îi înmuie genunchii.

Bebelușul râse încântat și se întinse să prindă în pumn părul lui Nathaniel.

-Așa. Nathaniel o luă pe Delia și o ridică făcând-o să scoată un țipăt de bucurie și să dea din picioare.

Când o așează pe șold, Megan și Kevin se uitau țintă la el. El legănă copilul și apoi lăsă capul în jos ca să se uite la Kevin.

- E vreo problemă că o sărut pe mama ta?

Megan scoase un mic sunet gâtuit. Privirea lui Kevin se lăsă imediat în jos, spre podea.

- Nu știu, murmură el.

- E chiar drăguță, nu?

Kevin dădu din umeri și roși.

- Cred că da.

Nu era sigur de cum trebuia să se simtă. Mulți bărbați îi sărutaseră mama. Bunicul lui și Sloan - și Holt, și Trent, și Max. Dar acum era altfel. Știa asta. Nu mai era chiar copil. Ridică rapid privirea și apoi și-o coborî din nou.

- Vei fi iubitul ei acum?

- Ah... Nathaniel se uită la Megan și fu întâmpinat de o privire care îi spunea în mod clar că era pe cont propriu. Cam așa ceva. Te deranjează?

Pentru că simți brusc că stomacul îi e plin de fluturi, Kevin ridică iar din umerii lui mici din nou.

- Nu știu.

Dacă băiatul nu avea să se uite în sus din nou, Nathaniel hotărî că era timpul să se lase în jos lângă el. Se lăsă pe vine, încă ținând bebelușul în brațe.

- Poți să te gândești cât vrei și să-mi spui apoi. Nu plec nicăieri.

- OK.

Ochii lui Kevin urcară către mama lui și apoi înapoi la Nathaniel. Se dădu mai aproape de urechea lui Nathaniel.

- Ei îi place?

Nathaniel își stăpâni râsul și răspunse solemn:

- Da, îi place.

După ce respiră adânc, Kevin încuviință din cap.

- Bine, cred că poți să o săruți dacă vrei.

- Apreciez asta.

Îi întinse lui Kevin palma și dădură mâna ca între bărbați, iar pieptul băiatului se umflă ca un balon.

- Mulțumesc că m-ai luat azi cu tine. Kevin își scoase șapca de căpitan. Și că m-ai lăsat să port asta.

Nathaniel îi așeză din nou șapca pe cap.

- Păstreaz-o!

Ochii băiatului sclipiră de bucurie.

- Serios?

- Da.

- Uau! Mulțumesc! Uite, mama, pot să o păstrez. Vreau să i-o arăt mătușii Coco.

Alergă sus pe scări tropăind sonor cu adidașii. Când Nathaniel se ridică din nou în picioare, ochii lui Megan îl fixau.

- Ce te-a întrebat?

- Discuție între bărbați. Femeile nu înțeleg astfel de lucruri.

- Oh, serios? Înainte să îl contrazică, el își încleștă degetele în betelia pantalonilor ei și o apropie. Am permisiunea să fac asta acum.

O sărută încet, în timp ce Delia se străduia să își găsească loc între ei.

- Permisiune, spuse Megan când putu să respire din nou. De la cine?

- De la bărbații tăi. Străbătu fără să se grăbească holul și o puse pe Delia pe covorașul ei de joacă unde își regăsi fericită ursulețul de pluș. În afara tatălui tău, dar el nu este pe aici.

- Bărbații mei? Vrei să spui Kevin și Sloan. Începu să realizeze despre ce vorbea, și asta o făcu să se așeze pe brațul unui fotoliu. Ai vorbit cu Sloan despre... noi?

- Urma să ne batem, dar nu s-a ajuns până acolo. Foarte liniștit, Nathaniel se duse până la bufet și își turnă un whisky dintr-o carafă. Am rezolvat problema.

– Așa ați făcut. Tu și fratele meu. Presupun că nici unul dintre voi nu s-a gândit că poate am ceva de spus.

– Nu am vorbit despre asta. Nu era încântat că ți-ai petrecut noaptea cu mine.

– Nu este treaba lui, spuse Megan aspru.

– Poate este, poate că nu. Totul e de domeniul trecutului acum. N-ai de ce să te enervezi.

– Nu sunt enervată. Sunt iritată că ai luat inițiativa să explici relația noastră familiei mele fără să discuți asta întâi cu mine.

Și fusese tulburată, mai mult decât ar fi vrut, văzând privirea de venerație din ochii lui Kevin.

„Femeile", se gândi Nathaniel și dădu pe gât whisky-ul.

– Ori îi explicam ceva lui Sloan, ori mă trezeam cu un pumn în față.

– Ce ridicol!

– Nu erai acolo, iubito.

– Exact. Își dădu capul pe spate. Nu îmi place să fiu discutată. Am avut parte de destule vorbe pe la spate de-a lungul anilor.

Foarte atent, Nathaniel își lăsă paharul jos.

– Megan, dacă încerci să ajungi din nou la Dumont, o să mă enervezi.

– Nu fac asta. Pur și simplu descriu o stare de fapt.

– Și ți-am descris și eu una. I-am spus fratelui tău că sunt îndrăgostit de tine, și totul s-a aranjat.

– Ar fi trebuit... Se întrerupse, căci i se tăiase respirația. I-ai spus lui Sloan că mă *iubești?*

– Așa am zis. Acum o să-mi spui că trebuia să-ți spun ție prima.

– Eu... nu știu ce vreau să spun. Dar era foarte, foarte fericită că stătea jos.

– Răspunsul preferat este „Și eu te iubesc". Așteptă și ignoră durerea surdă. Nu prea poți pronunța asta.

– Nathaniel. „Fii calmă", se avertiză. „Rezonabilă. Logică." Totul se mișcă așa de rapid. Acum câteva

săptămâni, nici nu te cunoșteam. Nu mă așteptam să se întâmple tot ce s-a întâmplat între noi. Încă sunt uluită de tot. Am sentimente foarte puternice, foarte reale pentru tine, altfel nici nu aș fi stat cu tine în acea primă noapte.

Îl ucidea încet.

- Dar?

- Dragostea nu este ceva ce pot declara așa de ușor. Nu vreau să te rănesc sau să fiu rănită, sau să fac o greșeală care l-ar putea răni pe Kevin.

- Chiar crezi că timpul este soluția? Că nu contează ce se întâmplă în interiorul tău, dacă doar aștepți o perioadă rezonabilă de timp, dacă studiezi toate datele, dacă faci toate calculele, răspunsul corect iese la suprafață.

Umerii ei se încordară.

- Dacă vrei să spui că am nevoie de timp, da, chiar așa este.

- Bine, acordă-ți tot timpul care îți trebuie, dar adaugă asta în ecuația ta. În doi pași, ajunse în fața ei, luând-o în brațe, cu gura strivind-o pe a ei. Simți exact ceea ce simt și eu.

Așa era – îi era teamă că da.

- Nu acesta este răspunsul.

- Este singurul răspuns. Ochii lui îi sfredeleau pe ai ei. Nici eu nu te căutam, Megan. Drumul îmi era bine trasat. Tu ai schimbat totul pentru mine. Așa că acum va trebui să îți ajustezi coloanele ordonate și să îmi faci loc. Pentru că te iubesc și te voi avea. Tu și Kevin îmi veți aparține. Îi dădu drumul din brațe. Gândește-te la asta, spuse el și plecă.

„Idiotule!" Nathaniel continuă să se blagoslovească în timp ce opri mașina în față la Shipshape. Evident, găsise o nouă modalitate de a curta o femeie: „Țipă și dă ultimatumuri". Clar modul perfect de a cuceri pe cineva.

El îl luă pe Dog de pe bancheta din spate şi fu lins plin de compătimire pe faţă.

– Vrei să te îmbeţi? întrebă el pe micul ghemotoc de blană. Nu, ai dreptate, nu e o soluţie.

Intră în clădire şi puse câinele jos, întrebându-se unde putea găsi o alternativă.

Munca, decise el, era o alegere mai bună decât băutura.

Se ţinu ocupat cu un motor până când auzi sunetul familiar al unei sirene. Trebuia să fie Holt, care făcea ultimul tur al zilei.

Dispoziţia lui era încă destul de proastă, dar se duse afară pe ponton ca să ajute la legarea parâmelor.

– Vacanţa aduce mulţi turişti, comentă Holt după ce parâmele fuseseră legate. Am avut tururi bune azi.

– Da. Nathaniel se încruntă la grupul de oameni care încă mai zăboveau pe ponton. Urăsc mulţimile.

Sprânceana lui Holt se ridică.

– Tu eşti cel care a venit cu ideea turului special de 4 iulie ca să îi atragem pe oameni.

– Avem nevoie de bani. Nathaniel intră înapoi în atelier. Nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

– Cine te-a enervat?

– Nimeni, spuse Nathaniel aprinzându-şi sfidător un trabuc. Nu sunt obişnuit să fiu blocat pe uscat, atâta tot.

Holt se îndoia că i se spusese tot adevărul, dar în stilul masculin, dădu din umeri acceptând explicaţia şi ridică o cheie franceză.

– Motorul arată bine.

– Pot să plec oricând. Nathaniel strânse trabucul între dinţi. Nimic nu mă reţine. Tot ce trebuie să fac este să îmi fac bagajul şi să sar pe un cargobot.

Holt oftă şi acceptă rolul de ascultător.

– Este vorba de Megan, nu?

– Nu i-am spus eu să intre în viaţa mea, nu?

- Păi vezi tu...

- Eu am fost aici primul. Chiar în timp ce rostea cuvintele, Nathaniel își dădu seama cât de stupid sunau, dar nu se putea opri. Femeia are un cip în cap. Nici măcar nu e genul meu, cu costumașele alea ale ei și servieta lucioasă. Cine a spus că mă voi stabili aici, să mă izolez pe vecie? N-am stat nicăieri undeva mai mult de o lună de când aveam 18 ani.

Holt se prefăcea că lucrează la motor.

- Tu ai început o afacere, ți-ai luat o ipotecă. Și mi se pare că ești aici de mai bine de șase luni.

- Nu înseamnă nimic.

- Megan face apropouri de nuntă?

- Nu. Nathaniel se încruntă supărat la trabuc și mârâi: Eu fac apropouri.

Holt scăpă cheia franceză din mâini.

- Stai puțin! Lasă-mă să înțeleg. Tu te gândești la căsătorie și stai pe aici gândindu-te la cargoboturi și cum nu vrei să rămâi legat aici?

- Nu am cerut să fiu legat de ceva, s-a întâmplat. Nathaniel trase din trabuc, apoi blestemă. La naiba, Holt, m-am făcut de râs.

- Ciudat cum tot facem asta în preajma femeilor, nu? Te-ai certat cu ea?

- I-am spus că o iubesc. Ea a început cearta. Începu să se plimbe prin atelier și aproape că răsturnă dintr-un șut lada cu ustensile. Ce s-a întâmplat cu zilele în care femeile voiau să se mărite, când asta era Sfântul Graal, când întindeau capcane pentru bărbați?

- În ce secol suntem?

Faptul că Nathaniel reuși să râdă era un semn bun.

- Crede că mă mișc prea repede.

- Ți-aș spune să o iei mai ușor, dar te știu de prea mult timp.

Mai calm, Nathaniel luă o cheie tubulară, se uită la ea, apoi o puse jos din nou.

- Suzanna a avut viaţă grea cu Dumont. Cum ai făcut-o să-şi lase deoparte reticenţele?

- Am ţipat mult la ea, spuse Holt reamintindu-şi.

- Am încercat asta.

- I-am adus flori. Are o slăbiciune pentru flori.

Ceea ce îl făcu să se gândească că poate avea să se oprească în drum spre casă să îi cumpere nişte flori.

- Am făcut şi asta.

- Ai încercat să implori?

Nathaniel se crispă.

- Aş prefera să n-o fac. Îşi miji ochii. Tu?

Holt deveni brusc foarte concentrat asupra motorului.

- Vorbim despre tine. La naiba, Nate, mai spune-i din poeziile alea afurisite care îţi plac aşa de mult. Nu ştiu. Nu sunt bun la chestii romantice.

- Ai reuşit s-o obţii pe Suzanna.

- Da. Holt zâmbi mândru. Aşa că cucereşte-ţi şi tu femeia.

Nathaniel încuviinţă din cap şi îşi stinse trabucul.

- Aşa intenţionez.

capitolul 10

Soarele apusese când Nate ajunse acasă. Făcuse revizia generală la un motor și reparase o carenă, dar încă nu reușise să scape de starea de spirit proastă.

Își aminti un citat – Horațiu, se gândi el – despre furia care e o nebunie temporară. Dacă nu găseai un mod de a ieși din nebunia temporară, atunci sfârșeai la azilul de nebuni. Nu era o imagine prea plăcută.

Singurul mod în care putea să se descurce cu starea aceea era să înfrunte situația. Și pe Megan. Urma să le facă pe amândouă imediat după ce se spăla.

– Și va trebui să aibă și ea de-a face cu mine, nu? îi spuse el lui Dog în timp ce cățelușul se agita în spatele lui să iasă din mașină. Fii mai înțelept ca mine, Dog, și stai departe de femeile deștepte care au mai mult creier decât logică.

Dog dădu din coadă înțelegător sau compătimitor, iar apoi fugi să ude un tufiș.

Nathaniel trânti portiera și începu să traverseze curtea.

– Fury?

Se opri, încercă să vadă cine vorbea în semiîntunericul serii de lângă casă.

– Da?

– Nathaniel Fury?

Îl privi pe bărbat apropiindu-se, tot musculos și puternic în denim decolorat. Fața ridată, mersul țanțoș, o șapcă murdară trasă peste față.

Nathaniel recunoscu tipul de individ. Văzuse genul acesta de bărbat care aducea necazuri, în spelunci

şi porturi din întreaga lume. Instinctiv, îşi transferă greutatea de pe un picior pe altul.

- Eu sunt. Te pot ajuta cu ceva?

- Nu, zâmbi bărbatul. *Eu* te pot ajuta pe *tine*.

Chiar în momentul când primul semnal de avertisment străbătu creierul lui Nathaniel, cineva îl prinse de la spate, cu braţele răsucite şi pironite în loc. Văzu primul pumn şi se încordă, primindu-l cu putere în burtă. Durerea fu incredibilă şi începu să vadă dublu şi să nu mai fie pregătit pentru a doua lovitură primită în falcă.

Scoase un geamăt şi i se înmuiară picioarele.

- A căzut ca o fată. Credeam că trebuia să fie un dur. Vocea din spatele lui mârâi, şi bărbatul îl lăsă puţin mai liber. Cu o mişcare rapidă şi fluidă, Nathaniel lovi cu capul înapoi, izbindu-şi ţeasta tare de ţesutul moale al nasului celuilalt. Folosindu-l pe atacator drept sprijin, lovi cu ambele picioare înainte şi le izbi de pieptul ca un butoi.

Omul din spatele lui înjură şi slăbi strânsoarea îndeajuns ca Nathaniel să se poată elibera. Avu la dispoziţie numai câteva secunde în care să-şi evalueze adversarii şi şansele.

Văzu că ambii bărbaţi erau masivi, unul sângerând cu putere din nasul spart, celălalt mârâind şi suflând greu după lovitura primită în piept. Nate izbi cu cotul înapoi şi avu satisfacţia de moment de a auzi lovitura de os pe os.

Se repeziră spre el precum câinii.

El se luptase toată viaţa, ştia cum să suporte durerea şi să continue să lupte. Îşi gustă propriul sânge, simţind puterea din braţ când îşi strânse pumnul. Îi sunară parcă nişte clopote în cap când fu lovit în tâmplă. Respiraţia îl ardea de la o altă lovitură în coaste.

Dar continuă să se mişte în timp ce ei se roteau în jurul lui, repezind pumni, împrăştiind sânge şi transpiraţie. Evită rapid o lovitură spre gâtul lui cu un picot

și reuși să izbească puternic cu dosul mâinii. Își juli pielea de pe încheieturi, dar durerea era dulce.

Observă o mișcare rapidă cu coada ochiului și se întoarse spre ea. Lovitura îi trecu pe lângă umăr și răspunse cu două izbituri rapide în gâtul adversarului care îl făcu pe unul dintre bărbați să cadă neputincios în genunchi.

- Doar noi doi acum. Nathaniel își șterse sângele de la gură și își măsură inamicul. Haide!

Pierderea avantajului îl făcu pe adversar să bată în retragere. Simțea că înfruntându-l pe Nathaniel era ca și cum înfrunta un lup cu colții ascuțiți dezgoliți. Partenerul lui era inutil, iar bărbatul începu să caute cea mai bună cale de evadare.

Apoi ochii i se luminară.

Se repezi și apucă una dintre scândurile care urma să fie prinsă pe terasă. Rânjea acum, înaintând și rotind scândura ca pe o bâtă. Nathaniel simți curentul de aer trecându-i pe lângă ureche și se feri în stânga, apoi lemnul îi plesni umărul în următoarea lovitură.

Se repezi în jos. Puterea cu care se lansă asupra celuilalt îi făcu să cadă de pe terasă și să se prăbușească prin ușa de la intrare.

- Am lansat bomba! țipă Bird. Tot echipajul pe punte!

Aripile lui băteau frenetic în timp ce bărbații se rostogoleau în cameră.

O măsuță se făcu țăndări sub greutatea lor. Lupta nu era deloc plăcută și nici nu exista vreo grație în pumnii de la mică distanță sau în degetele încârligate. Casa răsuna de zgomotul de mobilă spartă și de respirații grele.

Ceva nou se strecură în jungla mirosurilor de transpirație și sânge. Când recunoscu frica, Nathaniel simți adrenalina pompând și mai tare și folosi noua armă la fel de necruțător precum pumnii.

Își încleștă mâna în gâtul gros, cu degetul mare strivindu-i traheea. Lupta luă sfârșit pentru oponentul său. Omul dădea din mâini și din picioare, sufocându-se.

- Cine te-a trimis?

Dinții lui Nathaniel erau dezgoliți în timp ce îl prinse pe bărbat de păr și îl lovi puternic cu capul de podea.

- Nimeni. Respirând printre dinți, Nathaniel îl întoarse, îi suci brațul și îl ridică puternic la spate. O să îți rup brațul ca pe o creangă. Și apoi ți-l voi rupe și pe celălalt înainte să trec la picioare. Cine te-a trimis?

- Nimeni, repetă omul și apoi țipă ascuțit când Nathaniel puse mai multă presiune. Nu-i știu numele, nu-l știu! țipă iar, aproape plângând acum. Un tip din Boston. Ne-a dat cinci sute de dolari la fiecare ca să te învățăm minte.

Nathaniel îi ținu brațul răsucit într-o poziție dureroasă, cu genunchiul pe spinarea lui.

- Descrie-l!

- Înalt, păr negru, costum de fițe. Bărbatul bolborosea încontinuu înjurături, incapabil să se miște fără să își facă și mai rău. Pentru numele lui Dumnezeu, îmi rupi brațul!

- Continuă să vorbești și numai asta voi rupe.

- Față drăguță - ca un star de cinema. A spus să venim aici și să te căutăm. Primeam dublu dacă te băgam în spital.

- Se pare că nu vei primi acel bonus. După ce îi eliberă brațul, Nathaniel îl luă de guler. Uite ce vei face. Te duci înapoi la Boston și îi spui amicului tău cu față frumoasă că știu cine e și unde să îl găsesc. Doar pentru că putea, Nathaniel îl lovi pe bărbat de perete în timp ce îl dădea afară. Spune-i să nu se străduiască să-și păzească spatele, pentru că, atunci când voi decide să vin după el, nici nu mă va vedea. Ai priceput?

- Da, da, așa îi spun.

- Acum du-te să-ți iei partenerul. Celălalt se străduia să stea în patru labe. Și luați-o la goană.

Nu avură nevoie de mai multe îndemnuri. Apăsându-și o mână pe coaste, Nathaniel îi privi până când dispărură șchiopătând din vedere.

Atunci lăsă să-i scape un geamăt de durere, șchiopătând îndurerat prin ușa spartă în casă.

- Nici n-am început încă să lupt! spuse Bird.

- Că de mare ajutor ai mai fost, mormăi Nathaniel.

Avea nevoie de gheață, se gândi, de o cutie de aspirină și de un pahar de whisky.

Făcu un alt pas, oprindu-se, apoi ocărând când privirea începu să i se încețoșeze și picioarele să-i tremure ca gelatina.

Dog veni din colțul unde se ascunsese, chelălăind la picioarele lui Nate.

- Am nevoie doar de un minut, spuse el în gol, apoi camera se înclină ciudat într-o parte. La naiba, murmură și leșină.

Dog îl linse, îl împinse cu nasul, apoi se așeză lângă el, dând din coadă și așteptând. Dar mirosul de sânge îl sperie. După câteva momente ieși pe ușă.

Nathaniel tocmai își revenea când auzi pași apropiindu-se. Se străduí să se ridice în șezut, crispându-se la durerile fiecărei lovituri pe care nu o simțise în timpul luptei. Știa că, dacă bărbații s-ar fi întors după el, puteau să și danseze pe fața lui fără ca el să opună rezistență.

- Om la apă, strigă Bird, făcându-l pe Nathaniel să șuiere printre dinți.

Holt se opri în ușă și începu să blesteme.

- Ce naiba s-a întâmplat?

Apoi se apropie de Nathaniel și îl ajută să se ridice în picioare.

- Doi indivizi.

Prea slăbit ca să îi fie ruşine, Nathaniel se sprijini cu putere de Holt. Începu să îşi dea seama că poate avea nevoie de mai mult decât de aspirină.

- Ai intrat în timp ce te jefuiau?

- Nu. Au trecut pe aici ca să mă bată.

- Se pare că s-au descurcat. Holt aşteptă ca Nathaniel să-şi tragă răsuflarea şi să-şi recapete echilibrul. Au zis de ce?

- Da. Îşi mişcă falca dureroasă şi văzu stele verzi. Au fost plătiţi. De Dumont.

Holt ocărî iar. Prietenul lui era vânăt, însângerat şi lovit. Şi se părea că el venise prea târziu ca să facă altceva decât să îl ajute să cureţe mizeria.

- Te-ai uitat bine la ei?

- Da, destul de bine. I-am trimis cu un şut la Boston să-i transmită lui Dumont un mic mesaj din partea mea.

Pe jumătate cărându-l pe Nathaniel la uşă, Holt se opri şi îl studie iar.

- Arăţi aşa şi ai câştigat?

Nathaniel mârâi doar.

- Trebuia să-mi dau seama. Vestea îl făcu pe Holt mai vesel. Ei bine, hai să te ducem la spital!

- Nu. Nu voia să îi dea lui Dumont satisfacţie. Nenorocitul le-a spus că le dă un bonus dacă mă bagă în spital.

- Aşadar, asta este exclus, spuse Holt înţelegând perfect. Atunci doar un doctor.

- Nu este aşa de rău. Nu e nimic rupt. Îşi verifică coastele rănite. Nu cred. Am nevoie doar de nişte gheaţă.

- Da, sigur. Dar fiind bărbat, Holt înţelegea de ce Nathaniel nu voia să vadă un doctor. Bine, alegem următoarea cea mai bună opţiune. Îl ajută să intre în maşină. Ia-o uşor, campionule!

- Nici nu pot altfel.

Pocnind din degete, Holt îi ordonă lui Dog să intre în mașină.

- Stai un minut să-i dau un telefon Suzannei ca să îi spun ce se întâmplă.

- Hrănește pasărea, bine?

Nathaniel pendulă între durere și amorțire până când se întoarse Holt.

- Cum de-ai știut să vii?

- Câinele tău. Holt porni mașina și o scoase ușor pe alee. Se crede Lassie.

- Serios? Impresionat, Nathaniel se chinui să mângâie capul lui Dog. Ce câine, nu?

- Are asta în sânge.

Nathaniel se ridică ușor cât să își pipăie prudent fața cu degetele.

- Unde mergem?

- Unde altundeva?

Holt se îndrepta spre Turnuri.

Coco țipă când îl văzu, cuprinzându-și obrajii în mâini, în timp ce Nathaniel intră clătinându-se în bucătăria familiei, cu un braț agățat de umerii lui Holt.

- Oh, sărăcuțul de tine! Ce s-a întâmplat? Ai avut un accident?

- Am intrat în ceva. Nathaniel se așeză cu greutate pe scaun. Coco, îți dau tot ce am, inclusiv sufletul meu nemuritor, pentru o pungă de gheață.

- Dumnezeule!

Dându-l pe Holt la o parte, luă fața lui Nathaniel în mâini. Pe lângă vânătăi și zgârieturi, era și o tăietură sub un ochi. Celălalt era plin cu sânge și se umfla rapid. Nu îi trebui mult să vadă că el intrase în niște pumni.

- Nu-ți face griji, dragule, avem noi grijă de tine. Holt, fugi în camera mea. Am un flacon cu analgezice în cutia cu medicamente, de când am avut problema cu dintele.

– Fii binecuvântată, reuși Nathaniel să spună.

Închise ochii, ascultând-o mișcându-se prin bucătărie. Câteva clipe mai târziu, șuieră printre dinți și se feri când o compresă răcoroasă îi atinse tăietura de sub ochi.

– Gata, gata, dragule, îi șopti ea. Știu că doare, dar trebuie să o curățăm ca să nu se infecteze. Voi pune niște peroxid acum, așa că trebuie să fii curajos.

El zâmbi, dar asta nu îi fu de mare ajutor pentru buza spartă.

– Te iubesc, Coco.

– Și eu te iubesc, dragule.

– Hai să fugim! Noaptea asta.

Răspunsul ei fu un sărut pe frunte.

– Nu ar trebui să bați, Nathaniel. Să știi că nu rezolvi nimic așa.

– Știu.

Cu respirația tăiată după ce alergase, Megan întră în fugă în bucătărie.

– Holt a spus... Oh, Doamne! Se apropie de Nathaniel, îi luă mâna rănită și o strânse atât de tare că el trebui să scrâșnească din dinți ca să nu țipe. Sângele i se usca pe față și avea tot felul de vânătăi. Cât de grav ești rănit? Ar trebui să te ducem la spital.

– Am pățit și mai rău.

– Holt a spus că au venit după tine doi bărbați.

– Doi? Mâna lui Coco se opri. Te-au atacat doi bărbați? Nu mai avea nici o urmă de blândețe în priviri. Dar este îngrozitor, nedrept! Cineva ar trebui să-i învețe cum să se lupte corect.

În ciuda buzei, Nathaniel rânji.

– Mulțumesc mult, frumoaso, dar deja le-am dat eu o lecție.

– Sper că le-ai spart capetele. După ce respiră adânc, Coco se întoarse să îi îngrijească fața. Megan, dragă,

pregătește o pungă de gheață pentru ochiul lui. Se va umfla.

Megan se supuse, sfâșiată bucățele din cauza urmelor de lovituri de pe fața lui și a faptului că nici măcar nu se uitase la ea.

- Uite. Îi puse punga de gheață peste ochi în timp ce Coco îi curăță încheieturile zdrelite.

- Pot să o țin. Mulțumesc.

Luă punga de la ea și lăsă gheața să îi amorțească durerea.

- E niște antiseptic în dulapul din stânga, pe al doilea raft, spuse Coco.

Megan, cu lacrimi în ochi, se întoarse să îl aducă.

Ușa se deschise din nou, și de această dată intră un grup întreg. Disconfortul inițial al lui Nathaniel de a avea audiență se transformă fără să vrea în amuzament în timp ce familia Calhoun îl asalta cu întrebări și indignare. Planuri de răzbunare erau făcute și abandonate în timp ce Nathaniel simțea împunsătura iodului.

- Lăsați-l pe băiat să respire! ordonă Colleen, dându-și la o parte nepoatele înfuriate și nepoții furioși de parcă era o regină în sala tronului. Îl privi atent pe Nathaniel. Te-au cam aranjat, nu?

- Da, doamnă.

În ochii ei se strecură o privire vicleană.

- Dumont, murmură ea, astfel încât numai el să poată auzi.

Nathaniel tresări.

- Din prima.

Ea se uită la Coco.

- Pari să fii pe mâini bune aici. Am de dat un telefon.

Zâmbi ușor. Era de ajutor să ai contacte, se gândi ea în timp ce ieși bătând cu bastonul în podea. Și cu ajutorul lor, va avea grijă ca Baxter Dumont să afle că își

pusese ştreangul de gât şi că încă o mişcare greşită putea să îl coste cariera.

Nimeni nu se punea cu familia lui Colleen Calhoun.

Nathaniel se uită după Colleen şi apoi înghiţi pastila pe care i-o dăduse Coco.

- Hai să-ţi scoatem tricoul!

Încercând să pară mai veselă, Coco atacă materialul cu foarfeca de la bucătărie.

Comentariile furioase amuţiră atunci când torsul vânăt al lui Nathaniel ieşi la iveală.

- Oh! Coco începu să lăcrimeze. Oh, puiule!

- Nu răsfăţa băiatul! Olandezul intră cu două sticle în mâini. Una cu hamamelis şi cealaltă cu whisky. O privire spre Nathaniel îl făcu să scrâşnească din dinţi dureros de tare, dar apoi rosti cu o voce nepăsătoare. Nu e nici un pui. Ia o gură din asta, căpitane!

- Tocmai a luat o pastilă, începu Coco.

- Ia o duşcă, insistă Olandezul.

Nathaniel se crispă când whisky-ul îi înţepă buza. Dar îl ajută să calmeze multe din celelalte dureri.

- Mulţumesc.

- Uită-te la tine! Olandezul pufni şi puse hamamelis pe o compresă. Să îi laşi să te pocnească aşa, ca pe un băiat de oraş cu bureţi în loc de pumni.

- Erau doi, mârâi Nathaniel.

- Şi? Olandezul îi tamponă uşor vânătăile. Atât de lipsit de antrenament eşti că nu te poţi descurca cu doi?

- Le-am tăbăcit fundurile.

Nathaniel îşi atinse un dinte cu limba. Durea, dar cel puţin nu se mişca.

- Sper că da. Olandezul se întoarse, cu chipul luminat de mândrie. Au încercat să te jefuiască?

Privirea lui Nathaniel se întoarse pentru o clipă la Megan.

- Nu.

-Ai coastele învinețite, spuse Olandezul ignorând blestemele lui Nathaniel. Îl pipăi și îl palpă până când zâmbi satisfăcut. Nu ți-ai fisurat nimic. Se lăsă pe vine și se uită la ochii lui Nathaniel. Ți-ai pierdut cunoștința?

-Poate. Să recunoască asta îl durea la fel de mult ca bătaia. Pentru un minut.

-Privire încețoșată?

-Nu, doctore, acum nu.

-Nu face pe deșteptul! Câte? Ridică două degete burucănoase.

-87.

Nathaniel ar fi luat iar sticla de whisky, dar Coco o dădu la o parte.

-Nu mai bea după pastila pe care ți-am dat-o.

-Femeile cred că știu totul. Dar Olandezul îi aruncă o privire, asigurând-o că pacientul lor va fi în regulă. Ai nevoie de somn acum. O baie caldă și cearceafuri răcoroase. Vrei să te car eu?

-La naiba, nu! Încă o umilință de care nu avea nevoie. Luă mâna lui Coco și o sărută. Mulțumesc, dragă. Aș mai trece prin asta dacă aș ști că tu mă îngrijești după aceea. Se uită din nou la Holt. Mi-ar fi de ajutor să mă duci acasă.

-Prostii! Coco alungă repede ideea. O să stai aici, unde te putem îngriji. Ai putea avea o contuzie, așa că facem cu rândul să te trezim pe timpul nopții să ne asigurăm că nu cazi în comă.

-Povești de femei, mârâi Olandezul, dar îi dădu dreptate pe la spatele lui Nathaniel.

-Voi pregăti patul din camera de oaspeți trandafirie, spuse Amanda. C.C., de ce nu pregătești o baie fierbinte pentru eroul nostru? Lilah, adu gheața cu tine!

Nathaniel nu avea destulă energie să se lupte cu ele, așa că se lăsă pe spate în timp ce Lilah veni spre el și îl sărută ușor.

-Hai, durule!

Sloan se apropie ca să îl ajute să stea pe picioare.

- Doi ai spus? Erau mici de înălțime?

- Mai mari decât tine, amice. Plutea un pic în timp ce cobora scările cu Sloan și Max.

- Hai să dăm pantalonii jos, spuse Lilah în timp ce îl așezară pe o parte a patului.

Încă mai avea energie să ridice o sprânceană.

- Nu ai spus niciodată asta când chiar ar fi contat. Fără supărare, adăugă el, uitându-se înspre Max.

- Nici o problemă.

Cu un chicotit, Max se aplecă să îi dea jos încălțămintea. Știa cum era să fii îngrijit de femeile Calhoun și își dădea seama că, după ce Nathaniel urma să treacă peste durere, avea să-și dea seama că ajunsese în rai.

- Ai nevoie de ajutor să intri în cadă?

- Mă descurc, mulțumesc.

- Strigă dacă ți se face rău. Sloan ținu ușa deschisă, așteptând până când camera se eliberă. Și apoi când o să te simți în stare, aș vrea să aud toată povestea.

Singur, Nathaniel reuși să intre în cada cu apă fierbinte. Prima senzație de durere trecu, transformându-se treptat în ceva mai apropiat de confort. Până când ieși din cadă, ce era mai rău părea să fi trecut.

Până când se văzu în oglindă.

Avea un bandaj sub ochiul stâng și încă unul pe tâmplă. Ochiul drept arăta ca o roșie putrezită. Avea și vânătăi, buza umflată, o zgârietură urâtă pe falcă. Per ansamblu, arăta ca naiba, se gândi el.

Cu un prosop în jurul taliei, intră înapoi în cameră, chiar în timp ce Megan intră de pe hol.

- Îmi pare rău. Ea își strânse buzele, încercând să se abțină să nu spună tot felul de cuvinte prostești. Amanda zicea că poate mai ai nevoie de o pernă, de mai multe prosoape.

- Mulțumesc. El reuși să se urce pe pat și să se lase pe spate cu un oftat.

Fericită că avea ceva practic de făcut, Megan se grăbi spre pat şi îi aranjă pernele, netezi cearceafurile.

- Pot să-ţi mai aduc ceva? Mai multă gheaţă? O supă?

- Nu, sunt bine.

- Te rog, vreau să te ajut. Am nevoie să te ajut. Nu mai putu să se abţină şi îşi puse o mână pe obrazul lui. Te-au rănit. Îmi pare atât de rău că te-au rănit.

- Doar vânătăi.

- La naiba, nu mai fi aşa de prost – nu acum când mă uit la tine, nu când văd ce ţi-au făcut. Se dădu înapoi furioasă şi se uită neajutorată în ochii lui. Ştiu că eşti supărat pe mine, dar nu mă poţi lăsa să fac ceva?

- Mai bine stai jos. Când îl ascultă, el îi luă mâna. Avea nevoie de contactul cu ea la fel de mult ca ea. Ai plâns.

- Un pic. Se uită la mâinile lui rănite. M-am simţit atât de neajutorată jos, văzându-te aşa. Ai lăsat-o pe Coco să te îngrijească şi nici nu te-ai uitat la mine. Înecaţi de emoţii, ochii ei se întorseseră spre el. Nu vreau să te pierd, Nathaniel. Abia te-am găsit şi nu mai vreau să fac o altă greşeală.

- Mereu se întoarce totul la el, nu?

- Nu, nu. La mine.

- La ce ţi-a făcut el, o corectă Nathaniel sumbru.

- Bine, da. Îi duse mâna la obraz. Te rog, nu pleca de lângă mine. Nu am toate răspunsurile încă, dar ştiu că atunci când Holt a spus că ai fost rănit... inima mea s-a oprit pur şi simplu. N-am fost niciodată atât de speriată. Însemni atât de mult pentru mine, Nathaniel. Lasă-mă să am grijă de tine până când te simţi mai bine.

- Bine. El se înmuie şi întinse mâna să îi mângâie părul. Poate Dumont mi-a făcut o favoare de data asta.

- Ce vrei să spui?

El clătină din cap. Poate creierul lui era puţin afectat de medicamente şi de durere. Nu avusese de gând

să îi spună, cel puțin nu încă. Dar credea că ea avea dreptul să știe.

- Cei doi bărbați care m-au atacat noaptea trecută erau angajați de Dumont.

Orice urmă de culoare din obrajii ei dispăru.

- Ce vrei să spui? Spui că Baxter i-a plătit ca să te atace. Ca să...

- Să mă scuture un pic, atâta tot. Cred că era ofticat că l-am aruncat în apă și căuta să se răzbune. Se mișcă în pat și se crispă. Ar fi trebuit să fie mai deștept și să angajeze niște profesioniști. Cei doi erau chiar amatori.

- *Baxter* a făcut asta. Privirea ei se încețoșă. Închise ochii până când fu sigură că putea vedea clar din nou. E vina mea.

- Pe naiba! Niciodată nu a fost vina ta, încă de la început. El a făcut ce ți-a făcut, ție, Suzannei, copiilor. Lașul nu a putut nici măcar să vină să mă bată chiar el. Hei! O trase ușor de păr. Am câștigat, îți amintești? Nu a primit lucrul pentru care a plătit.

- Crezi că asta contează?

- Contează pentru mine. Dacă vrei să faci ceva pentru mine, Megan, dacă chiar vrei să faci ceva pentru mine, ți-l vei scoate din minte.

- Este tatăl lui Kevin, șopti ea. Îmi vine rău când mă gândesc la asta.

- Nu e nimic. Stai aici cu mine, vrei?

Pentru că putea să vadă că medicamentul începea să-și facă efectul, ea făcu ceea ce o rugase. Ușor îi așeză capul pe pieptul ei.

- Dormi puțin, șopti ea. Nu ne vom gândi la asta acum. Nu ne vom gândi la nimic.

El oftă și se lăsă cuprins de somn.

- Te iubesc, Megan.

- Știu. Îi mângâie părul și rămase trează lângă el în timp ce el dormi.

Nici unul dintre ei nu îl văzu pe băiat stând în pragul ușii cu ochii îngroziți și obrajii palizi.

Nathaniel se trezi în ritmurile propriei dureri. Capul îi bubuia ca o tobă, cu pulsații surde în craniu și câteva riffuri entuziaste în tâmpla stângă. Durerea se întindea de-a lungul coastelor, o zvâcnire neîntreruptă care promitea să rămână constantă și persistentă. Umărul lui se alătura concertului cu un murmur tărăgănat.

Se ridică în fund, doar ca să se testeze. Era țeapăn ca un mort, se gândi el cu dezgust. Cu mișcări lente și ciudate, se dădu jos din pat. În afară de durerea de cap, totul era clar. Poate prea clar, se gândi el crispat în timp ce intră șchiopătând în duș. Singura lui plăcere era că știa că, de fapt, cei doi vizitatori neașteptați sufereau mai mult decât el în acel moment.

Chiar și acele moi ale dușului provocară dureri ascuțite pe cele mai grave vânătăi. Cu dinții încleștați, aștepta ca durerea să devină doar un disconfort.

Va supraviețui.

Gol și ud, ieși din duș, iar apoi umplu chiuveta cu apă rece ca gheața. Ținându-și respirația, își cufundă fața în ea până când răceala șocantă aduse o amorțeală binecuvântată.

Mai sigur pe el, intră din nou în dormitor, unde îl așteptau haine curate, împachetate pe un scaun. Tot ocărând, reuși să se îmbrace. Se gândea la cafea, aspirină și o farfurie plină când ușa se deschise.

- N-ar trebui să fii în picioare. Coco, cu o tavă pe care o ducea cu ambele mâini, plescăi nemulțumită. Acum scoate cămașa aia și urcă-te din nou în pat.

- Draga mea, am așteptat toată viața să te aud spunând asta.

- Cred că te simți mai bine, spuse Coco și râse, iar apoi așeză tava pe o măsuță și își înfoie părul.

Urmărind gestul familiar, Nathaniel se gândi că de vreo două săptămâni, poate mai mult, culoarea părului era neschimbată. Trebuie să fie de vină starea ei de spirit, decise el.

- Mă descurc.

- Scumpul de tine! Ridică o mână să îi atingă ușor vânătăile de pe față. Arăta chiar și mai rău în dimineața aceea, dar nu avea inima să îi spună. Cel puțin stai jos și mănâncă.

- Mi-ai citit gândurile. Mai mult decât bucuros, se așeză pe un scaun. Apreciez serviciul.

- Măcar atât să facem.

Coco duse măsuța de lângă pat până la scaunul lui și îi despături șervetul. Nathaniel se gândi că i l-ar fi pus și la gât dacă nu îl lua el înainte.

- Megan mi-a spus ce s-a întâmplat. Că Baxter a angajat... gorilele alea. Mă gândesc să merg eu însămi până la Boston și să am o discuție cu acel om.

Ochii ei furioși îi încălzirăă inima lui Nathaniel. Era ca o zeiță celtică aprigă.

- Iubito, n-ar avea nici o șansă împotriva ta. Gustă din ochiuri și închise ochii de plăcerea mâncării calde și delicioase. O să lăsăm lucrurile așa, dragă.

- Nu poți face asta! Trebuie să suni la poliție. Desigur, aș prefera ca voi, băieții, să vă duceți cu toții la el să-i învinețiți ochii... Își duse mâna la piept, fiindcă imaginea descrisă îi făcu inima să bată repede. Dar, continuă ea cu un oarecare regret, lucrul corect este să contactezi autoritățile și să le lași pe ele să se ocupe.

- Fără polițiști. Nathaniel luă o înghițitură de crochete de cartofi. Dumont va suferi mult mai mult, neștiind ce voi face și când.

- Ei bine... Coco se gândi un moment și începu să zâmbească. Cred că așa ar fi. Ca și cum ar aștepta să cadă sabia.

- Da. Și poliția ar complica lucrurile pentru Megan și băiat.

- Ai dreptate, desigur. Își trecu ușor mâna peste părul lui. Sunt așa de bucuroasă că te au pe tine alături.

- Îmi doresc ca și ea să simtă la fel.

- Să știi că simte la fel. Doar că îi e frică. Megan a avut atât de multe de înfruntat. Și tu... ei bine, Nathaniel, ești un bărbat care lasă orice femeie puțin derutată.

- Așa crezi?

- Așa știu. Ai dureri mari în dimineața asta, dragă? Poți să iei încă o pastilă.

- Mă voi opri la aspirină.

- Așa mă gândeam. Coco scoase un flacon din buzunarul de la șorț. Ia-le cu suc!

- Da, doamnă. El se supuse, apoi se întoarse la ouă. Ai văzut-o pe Megan de dimineață?

- De abia în zori am convins-o să te lase puțin și să meargă să doarmă.

Informația îi plăcu mai mult chiar și decât mâncarea.

- Da?

- Și modul în care te privea... Coco îi mângâie mâna. Ei bine, o femeie știe. Mai ales când și ea e îndrăgostită. Obrajii i se înroșiră. Presupun că știi că eu și Niels... că noi suntem... împreună.

El scoase un sunet. Nu voia imaginea aceea cu ei doi împreună în întuneric. Coco și Olandezul erau ca niște părinți pentru el, și nici un copil, chiar și la 33 de ani, nu voia să se gândească la acea parte din relația parentală.

- Aceste câteva săptămâni au fost minunate. Am avut un mariaj foarte fericit și am amintiri pe care le prețuiesc și pe care le voi prețui toată viața. Și de-a lungul anilor, am avut câteva relații drăguțe, compatibile. Dar cu Niels... Avea o privire visătoare în ochi. Mă face să mă simt tânără și plină de viață din nou, aproape delicată.

Nu este doar sexul, adăugă ea, făcându-l pe Nathaniel să se crispeze.

- Ah, hai, Coco! Sorbi din cafea, simțind că își pierdea rapid pofta de mâncare. Nu vreau să știu despre asta.

Ea râse ușor, adorându-l.

- Știu cât de apropiat ești de Niels.

- Da, sigur. Începea să se simtă prizonier în scaun, îngrădit de tavă. Am navigat mult timp împreună, și este...

- Ca un tată pentru tine, spuse ea cu blândețe. Știu. Voiam doar să-ți spun că și eu îl iubesc. Ne vom căsători.

- Poftim? Furculița căzu pe farfurie cu zgomot. *Să vă căsătoriți?* Tu și Olandezul?

- Da. Vădit tulburată acum, pentru că nu știa dacă expresia lui era îngrozită sau pur și simplu șocată, Coco începu să se joace cu mărgelele de la gât. Sper că nu te deranjează.

- Să mă deranjeze?

Creierul îi era complet gol. Acum începu să se umple din nou - mișcările neliniștite ale mâinilor ei, tonul vocii ei, privirea neliniștită din ochi. Nathaniel dădu masa la o parte și se ridică în picioare.

- Imaginează-ți o femeie cu clasă ca tine îndrăgostită de bădăranul acela bătrân. Ești sigură că nu ți-a strecurat ceva în supă?

Ușurată, ea zâmbi.

- Dacă a făcut asta, îmi place. Avem binecuvântarea ta?

El îi luă mâinile, uitându-se în jos înspre ele.

- Știi, aproape toată viața am vrut ca să fii mama mea.

- Oh! Ochii ei se umplură de lacrimi. Nathaniel.

- Acum bănuiesc că o să fii. O privi din nou înainte să o sărute, pe un obraz și pe altul, iar apoi pe buze. Ar fi bine să fie bun cu tine, altfel va trebui să-mi dea socoteală.

-Sunt atât de fericită. Coco se lăsă, plângând, în brațele lui. Sunt atât de fericită, Nate! Nici nu am văzut așa în cărți. Suflarea i se opri când își apăsă fața udă de gâtul lui. Sau în frunzele de ceai sau nici măcar în cristale. S-a întâmplat pur și simplu.

-Cele mai bune lucruri așa se întâmplă de obicei.

-Vreau să fii fericit. Se retrase și căută prin buzunar una dintre batistele ei dantelate. Vreau să crezi în ce ai cu Megan și să nu o lași să-ți scape. Are nevoie de tine, Nate. Și Kevin la fel.

-Asta e ce i-am spus și eu. El zâmbi ușor în timp ce luă batista și îi șterse lacrimile. Nu cred că era gata să audă asta.

-Tu continuă să i-o spui. Vocea ei deveni mai fermă. Continuă să spui asta până când ea e gata să te audă. Și dacă Megan avea nevoie de un îndemn, se gândi Coco, ea va fi fericită să o facă. Ei bine, acum. Își netezi părul și pantalonii. Am un milion de lucruri de făcut. Vreau să te odihnești ca să fii gata de picnic și de artificii.

-Mă simt bine.

-Te simți de parcă te-ar fi călcat un camion. Se duse hotărâtă spre pat, aranjând cearceafurile și pernele. Poți să stai întins încă o oră sau două sau poți să stai afară pe terasă la soare. Este o zi minunată, poți să stai pe șezlong. Când se trezește Megan, o pun să-ți facă un masaj.

-Asta sună promițător. Voi opta pentru soare.

Porni spre ușile de la terasă când auzi pași grăbiți pe hol. Megan intră în cameră.

-Nu-l găsesc pe Kevin, zise ea repede. Nimeni nu l-a văzut toată dimineața.

capitolul 11

Era albă ca varul și încerca să rămână calmă. Ideea că băiatul ei fugise de acasă era atât de absurdă că ea continuă să își spună că totul era o greșeală, o festă. Poate un vis.

– Nimeni nu l-a văzut, repetă ea, ținându-se de clanță ca să nu cadă din picioare. Câteva... câteva dintre hainele lui au dispărut, la fel și rucsacul.

– Sun-o pe Suzanna, spuse Nathaniel repede. Probabil e cu Alex și Jenny.

– Nu. Clătină din cap încet, dintr-o parte în alta. Trupul îi era ca de sticlă, ca și cum s-ar fi făcut cioburi dacă se mișca prea repede. Sunt aici. Sunt toți aici. Nu l-au văzut. Eu dormeam. Rostea fiecare cuvânt deliberat, de parcă nu își putea înțelege propria voce. Am dormit până târziu, apoi l-am căutat în camera lui, ca de obicei. Nu era acolo, așa că m-am gândit că era jos sau afară. Dar când am mers jos, Alex îl căuta. Frica începu să o cuprindă, cu fiori pe spate. L-am căutat, apoi am venit înapoi sus. Atunci am văzut că unele dintre lucrurile lui... câteva dintre lucrurile lui...

– Bine, bine, dragă, nu te îngrijora! Coco se grăbi să îi pună un braț de sprijin în jurul taliei. Sunt sigură că se joacă doar. Sunt atâtea locuri în casă sau pe afară unde se poate ascunde.

– Era așa de emoționat pentru ziua de azi. Numai despre asta putea să vorbească. Urma să se joace de-a Războiul Civil cu Alex și Jenny. El... urma să fie Daniel Boone.

– Îl găsim, îi spuse Nathaniel.

-Normal că îl găsim. Coco începu să o îndepărteze pe Megan. Vom organiza o echipă de căutare. Va fi așa de entuziasmat când va afla că îl căutăm!

O oră mai târziu, erau cu toții împrăștiați prin casă, căutând prin cotloane și ascunzători, iar și iar. Megan încerca să se țină tare și căută fiecare centimetru, începând din turn și venind în jos.

Trebuia să fie acolo, se încuraja ea. Desigur că îl va găsi dintr-o clipă în alta. Nu avea sens altfel.

Panica o cuprindea, și trebuia să o stăvilească.

Se juca doar un joc. Plecase în explorare. Iubea casa atât de mult. Desenase zeci de imagini cu ea ca să le trimită înapoi în Oklahoma, astfel încât toată lumea să poată vedea că trăiește într-un castel.

Urma să îl găsească după următoarea ușă pe care o deschidea.

Megan își spunea toate aceste lucruri ca pe o litanie, în timp ce căuta în fiecare cameră.

Dădu peste Suzanna într-unul dintre holurile întortocheate. Îi era frig, atât de frig, chiar dacă soarele bătea puternic în ferestre.

-El nu îmi răspunde, spuse ea sfârșită. Îl tot chem, dar nu răspunde.

-Este o casă atât de mare. Suzanna o luă pe Megan de mâini și o strânse tare. Odată, când eram copii, ne jucam de-a v-ați ascunselea și nu am găsit-o pe Lilah timp de trei ore. Se strecurase într-un dulap de la etajul trei și adormise acolo.

-Suzanna. Megan își strânse buzele. Trebuia să înfrunte adevărul și repede. Două dintre tricourile lui preferate lipsesc și ambele perechi de adidași. Șepcile de baseball. Banii pe care îi pusese deoparte nu mai sunt. Nu este în casă. A fugit de acasă.

-Trebuie să stai jos!

– Nu, eu... trebuie să fac ceva. Să sun la poliție. Oh, Doamne! Megan cedă și își prinse chipul între mâini. I se putea întâmpla orice. E doar un băiețel. Nici nu știu de cât timp a plecat. Nici măcar nu știu. Ochii ei, plini de frică, se concentrară asupra Suzannei. I-ai întrebat pe Jenny, pe Alex? Poate le-a spus lor ceva. Poate...

– Desigur că i-am întrebat, Megan, spuse Suzanna cu blândețe. Kevin nu le-a spus nimic de plecare.

– Unde s-ar duce? De ce? Înapoi în Oklahoma, spuse ea ghicind cu speranță. Poate că încearcă să ajungă înapoi în Oklahoma, poate că era nefericit, doar s-a prefăcut că îi place aici.

– E fericit aici. Dar vom verifica. Hai să mergem jos!

– Am scotocit toată secțiunea asta, îi spuse Olandezul lui Nathaniel. Cămări, debarale, chiar și prin frigiderul cu carne. Trent și Sloan verifică zonele aflate în renovare, iar Max și Holt verifică fiecare tufiș de pe terenuri.

Deși îngrijorarea i se citea în ochi, mâinile cu care făcea cafea erau sigure.

– Mie mi se pare că, dacă băiatul doar se juca și auzea toate chemările și strigătele, ar fi ieșit să vadă de ce se agită toată lumea așa.

– Am trecut prin toată casa de două ori. Nathaniel se uita înverșunat pe fereastră. Amanda și Lilah au cercetat fiecare centimetru din Refugiu. Nu e acolo.

– N-are nici un sens pentru mine. Kevin era atât de fericit. Venea aici în fiecare zi să mă roage să-i spun povești de pe mare.

– Ceva l-a pus pe fugă. Simți un fior în ceafă. Frecându-se absent, Nathaniel se uită înspre stânci. De ce fuge un copil? Fiindcă e speriat sau rănit, sau nefericit.

– Băiatul nu are nici o astfel de problemă, spuse Olandezul aspru.

– Eu nu credeam asta.

Nathaniel fusese și speriat, și rănit, și nefericit când era de vârsta lui Kevin și credea că putea să recunoască semnele. Și fuseseră și ocazii în care fugise. Dar nu avusese unde să se ducă.

Fiorul de la ceafă persista. Din nou, privirea lui se îndreptă pe stânci.

-Am un presentiment, spuse el ca pentru sine.

-Ce anume?

-Un presentiment. Mă duc să verific ceva.

Era parcă atras de stânci. Nathaniel își urmă instinctul, deși terenul pietros îi făcea rănile dureroase, iar cățărarea abruptă îl lăsă fără suflu. Cu o mână pe coastele îndurerate, continuă drumul, căutând cu privirea stâncile și ierburile înalte.

Știa că era un loc care ar fi atras un copil. Îl atrăsese și pe el când fusese mic. Și ca bărbat.

Soarele aflat la amiază era alb, iar marea era de un albastru safir, spumoasă când se lovea de stânci. Frumoasă și letală. Se gândi la un băiat împiedicându-se pe potecă, poticnindu-se, alunecând. Greața îl cuprinse atât de violent că trebui să se oprească și să aștepte să își revină.

Nimic nu i se întâmplase lui Kevin, se asigură. Nu va lăsa nimic rău să i se întâmple lui Kevin.

Se întoarse și începu să se cațăre tot mai sus, strigând numele băiatului în timp ce căuta.

Pasărea îi atrase atenția. Un pescăruș alb, grațios ca un dansator, care trecu în zbor pe deasupra ierburilor și stâncilor și apoi se întoarse cu un țipăt muzical aproape uman, ciudat de feminin. Rămase pe loc, uitându-se la pasăre. Pentru o secundă, Nathaniel ar fi jurat că ochii erau verzi, ca de smarald.

Pasărea pluti în jos și se opri pe o lespede mai jos, ridicând privirea, de parcă îl aștepta.

Nathaniel începu să coboare, ignorând săgeţile de durere din corpul rănit. Tunetul valurilor îi inunda mintea. Pentru un moment i se păru că simţea parfumul unei femei. Dulce, moale, catifelat - dar era doar marea.

Pasărea se îndepărtă, avântându-se spre cer şi alăturându-se perechii sale - un alt pescăruş, orbitor de alb. Pentru un moment ei zburară împreună în cerc, chemându-se unul pe altul cu ceva ce semăna a bucurie. Apoi plecară împreună în larg.

Gâfâind puţin, Nathaniel urcă pe lespedea şi văzu crevasa mică în stâncă unde băiatul stătea ghemuit.

Primul impuls fu să ridice copilul în braţe, să îl ţină aproape. Dar se stăpâni. Nu era sigur că nu era chiar el motivul pentru care Kevin fugise.

În schimb, se aşeză pe lespede şi spuse încet:

- Frumoasă privelişte!

Kevin îşi ţinu faţa sprijinită de genunchi.

- Mă duc înapoi în Oklahoma.

O încercare de sfidare care părea doar obosită.

- Pot să iau autobuzul.

- Aşa cred şi eu. Aşa ai vedea mult din ţară. Dar credeam că îţi place aici.

Kevin răspunse ridicând din umeri.

- E bine.

- Cineva îţi face probleme, prietene?

- Nu.

- Te-ai certat cu Alex?

- Nu, nu e nimic de genul ăsta. Mă întorc pur şi simplu în Oklahoma. Era prea târziu să iau autobuzul noaptea trecută, aşa că am venit aici să aştept. Cred că poate am adormit. Cu umerii lăsaţi, îşi ţinu faţa ferită. Nu mă poţi obliga să mă întorc.

- Ei bine, sunt mai mare decât tine, aşa că aş putea. Vorbi pe un ton blând şi atinse părul lui Kevin. Dar

băiatul se dădu la o parte. Prefer să nu te oblig să faci ceva până când nu înțeleg ce se întâmplă cu tine.

Lăsă timpul să treacă, privind marea, ascultând vântul, până când îl simți pe Kevin relaxându-se ușor lângă el.

- Mama ta este puțin îngrijorată în legătură cu tine. Toată lumea este. Poate ar trebui să te întorci și să îți iei la revedere înainte să pleci.

- Mama nu mă va lăsa să plec.

- Te iubește mult.

- Nu ar fi trebuit să mă nască.

Era multă amărăciune în cuvintele lui, cuvinte care erau mult prea dure pentru un copil.

- Ce lucru prostesc să spui! Cred că ai dreptul să fii supărat dacă vrei, dar nu are rost să spui lucruri prostești.

Capul lui Kevin se ridică brusc. Avea fața acoperită de lacrimi și de praf, și inima lui Nathaniel fu sfâșiată.

- Dacă nu mă avea pe mine, lucrurile ar fi fost altfel. Ea se preface întotdeauna că nu contează. Dar eu știu.

- Ce vrei să spui?

- Nu mai sunt un bebeluș. Știu ce a făcut el. A lăsat-o însărcinată, apoi a plecat. A plecat și nu i-a mai păsat. A plecat și s-a căsătorit cu Suzanna, și apoi a părăsit-o și pe ea. Și pe Alex, și pe Jenny. Așa sunt eu fratele lor.

Erau niște mări învolburate, se gândi Nathaniel, mări pe care trebuia să navighezi cu grijă. Ochii băiatului, îndureraţi şi furioși, se fixară asupra lui.

- Mama ta ar trebui să îți explice astea, Kevin.

- Mi-a spus că uneori oamenii nu se pot căsători și să fie împreună, chiar dacă au copii. Dar el nu m-a vrut. El nu m-a vrut niciodată și îl urăsc.

- Nu mă voi certa cu tine pe tema asta, rosti Nathaniel cu grijă. Dar mama ta te iubește și asta contează mult mai mult. Dacă tu pleci o vei răni foarte mult.

Buzele lui Kevin tremurară.

- Ea te-ar avea pe tine dacă eu plec. Tu ai sta cu ea dacă n-aş fi eu.

- Mă tem că nu te înţeleg, Kevin.

- El... el a pus să te bată. Vocea lui Kevin deveni mai piţigăiată pe măsură ce se lupta să spună cuvintele. Am auzit noaptea trecută. Te-am auzit pe tine şi pe mama, şi ea a spus că era vina ei, dar e a mea. Pentru că el este tatăl meu şi el te-a rănit, şi acum şi tu mă urăşti, aşa că vei pleca.

- Ticălos mic! Copleşit de emoţii, Nathaniel îl ridică pe băiat în genunchi şi îl scutură. Ai făcut asta pentru că eu am câteva vânătăi? Arăt eu de parcă nu pot avea grijă de mine? Ceilalţi doi tolomaci au trebuit să se târască acasă.

- Serios? Kevin îşi trase nasul şi îşi frecă ochii. Totuşi...

- La naiba cu totuşi! Tu n-ai nici o vină, şi ar trebui să te scutur bine până când îţi clănţăne dinţii că ne-ai îngrijorat pe toţi aşa.

- El e tatăl meu, spuse Kevin, ridicându-şi bărbia. Deci asta înseamnă...

- Asta nu înseamnă nimic. Tata era un beţiv care obişnuia să mă bată doar pentru că îi plăcea şase zile din şapte. Asta mă face pe mine să fiu ca el?

- Nu. Lacrimile îi curgeau acum fără reţinere. Dar credeam că nu mă mai placi şi că nu o să rămâi ca să fii tatăl meu acum, cum e Holt cu Alex şi cu Jenny.

Mâinile lui Nathaniel deveniră mai blânde când îl trase pe băiat în braţele lui.

- Greşeşti. Îi sărută părul şi absorbi fulgerul de iubire. Ar trebui să te atârn de vergă, marinare.

- Ce este verga?

- Îţi arăt mai târziu. Îl strânse mai tare în braţe. Te-ai gândit că poate speram ca tu să fii fiul meu? Că vreau ca tu şi mama ta să fiţi familia mea?

- Serios?

Vocea lui Kevin era înăbușită de pieptul lui Nathaniel.
- Credeai că te antrenam la cârmă doar ca să te respingă apoi?
- Nu știu. Cred că nu.
- Te-am căutat, Kevin. Și nu numai azi.
Cu un oftat, Kevin își lăsă capul să se odihnească pe umărul lui Nathaniel.
- Mi-a fost foarte frică. Dar apoi a venit pasărea.
- Pasărea?
Amintindu-și, Nathaniel se uită în jur. Dar stâncile erau goale.
- Apoi nu mi-a mai fost așa de frică. A stat cu mine toată noaptea. Ea era acolo ori de câte ori mă trezeam. A zburat cu cealaltă, dar atunci ai venit tu. Mama e supărată pe mine?
- Probabil.
Kevin oftă iar – un sunet lung și suferind care îl făcu pe Nathaniel să zâmbească.
- Cred că am dat de bucluc.
- Ei bine, strânge-ți lucrurile și hai să îl înfruntăm.
Kevin își ridică rucsacul și îl luă pe Nathaniel de mână cu încredere.
- Te doare? Se uită la fața lui Nathaniel.
- Păi da.
- Mai târziu, pot să îți văd toate vânătăile?
- Sigur. Doar am unele de toată frumusețea.

Nathaniel simți fiecare vânătaie în timp ce urcară poteca de pe stânci și începură să meargă pe panta pietroasă înapoi spre casă. Meritase totul, fiecare înțepătură și durere, ca să vadă expresia de pe fața lui Megan.
- Kevin! Traversă în fugă peluza, cu părul în vânt, cu obrajii brăzdați de lacrimi.
- Haide, șopti Nathaniel băiatului. Va dori să te îmbrățișeze mai întâi.

Băiatul dădu din cap, lăsă rucsacul să cadă și alergă în brațele ei.

– Oh, Kevin... Nu putea să îl țină destul de strâns în brațe, chiar și îngenuncheată pe iarbă, ținându-l aproape, legănându-l și plângând de ușurare.

– Unde l-ai găsit? Trent se uită mirat la Nathaniel.

– Sus pe stânci, vârât într-o crevasă.

– Dumnezeule! C.C. se cutremură. A petrecut noaptea acolo?

– Așa părea. Aveam presentimentul acesta. Nu îl pot explica. Și iată că era chiar acolo.

– Un presentiment? Trent se uită la soția lui. Amintește-mi să-ți explic cândva cum l-am găsit pe Fred când era cățeluș.

Max îl bătu pe Nathaniel pe spate.

– Mă duc să sun la poliție să le spun că l-am găsit.

– Probabil îi e foame. Coco își stăpâni lacrimile și se înghemui și mai tare lângă Olandez. Hai să-i facem ceva de mâncare!

– Adu-i înăuntru când termină să se smiorcăie din pricina lui... Vocea i se frânse, dar Olandezul camuflă asta tușind. Femeile. Mereu se agită.

– Hai, haideți înăuntru! Suzanna îi luă de mână pe Alex și pe Jenny.

– Dar vreau să-l întreb dacă a văzut fantome, se plânse Alex.

– Mai târziu. Holt rezolvă problema luându-l pe Alex în cârcă.

Cu un oftat tremurat, Megan se dădu înapoi și îi mângâie fața lui Kevin.

– Ești bine? Nu ești rănit?

– Nu. Era rușinat că plânsese în fața surorii și a fratelui său. Avea totuși nouă ani. Sunt bine.

– Să nu mai faci asta *niciodată*. Schimbarea bruscă de la mama care plângea la mama care certa îl făcu pe Nathaniel să ridice din sprâncene. Ne-ai îngrijorat pe toți,

tinere. Te-am căutat ore întregi, chiar și mătușa Colleen. Am chemat poliția.

- Îmi pare rău. Dar entuziasmul implicării poliției în poveste întrecu sentimentul de vină.

- Nu este îndeajuns să-ți pară rău, Kevin Michael O'Riley.

Privirea lui Kevin coborî în pământ. Avea necazuri mare atunci când ea îi folosea toate numele.

- Promit că nu voi mai face asta niciodată.

- Nu trebuia să faci asta nici acum. Trebuie să pot să am încredere în tine și acum... Oh! Începu încă o dată să plângă și îi strânse capul la piept. Am fost așa de speriată, iubitule. Te iubesc așa de mult. Unde plecai?

- Nu știu. Poate la bunica.

- La bunica. Ea se dădu în spate și oftă. Nu-ți place aici?

- Îmi place cel mai mult.

- Atunci de ce ai fugit, Kevin? Ești supărat pe mine?

El clătină din cap și apoi își propti bărbia în piept.

- Credeam că tu și Nate erați supărați pe mine pentru că a luat bătaie. Dar Nate spune că nu este vina mea și că nu ești supărată pe mine. Spune că nu contează pentru *el*. Nu ești supărată pe mine, nu?

Ochii ei îngroziți zburară spre Nate, și îl trase pe Kevin aproape din nou.

- Oh, nu, iubitule, nu sunt. Nimeni nu este. Se uită din nou la fiul el, cuprinzându-i chipul în mâini. Îți amintești când ți-am spus că uneori oamenii nu pot fi împreună? Ar trebui să explic că uneori ei nu ar trebui să fie împreună. Asta s-a întâmplat între mine și... Nu se putea referi la el ca la tatăl lui Kevin. Între mine și Baxter.

- Dar am fost un accident.

- Oh, nu. Ea zâmbi și îi sărută obrajii. Un accident este ceva care îți dorești să nu se fi întâmplat. Tu ai fost un dar. Cel mai bun din viața mea. Dacă te mai

gândești vreodată că nu te vreau, atunci trebuie să te punem într-o cutie și să te legăm frumos cu o panglică ca să pricepi mai bine.

El chicoti.

- Îmi pare rău.

- Și mie. Acum hai să te curățăm! Se ridică și îl luă pe fiul ei de mână, apoi se uită în urmă la Nathaniel.

- Mulțumesc.

Așa cum fac de obicei copiii, Kevin reveni la normal după noaptea lui pe stânci și se abandonă vacanței. Era, pentru moment, un erou, impresionându-și frații cu poveștile lui din întuneric, cu marea și cu o pasăre albă cu ochii verzi.

Ca de obicei, toți câinii erau de față, la întrunirile familiei, așa că Sadie și Fred alergau cu puii lor și cu copiii prin curte. Bebelușii dormeau în țarcuri sau erau dați în leagăne sau cocoloșiți în brațe calde. Câțiva oaspeți de la hotel se alăturau grupului atrași de râsete și de vocile vesele.

Fără tragere de inimă, Nathaniel refuză să facă parte din echipa de softball alcătuiră ad-hoc, gândindu-se că o alunecare la a treia bază l-ar fi scos din joc. Așa că se oferi să fie arbitru și avu plăcerea să se certe cu fiecare jucător pe care îl dădea afară.

- Ești orb sau doar prost? C.C. își aruncă bâta pe jos cu dezgust. Doar pentru că ai ochiul umflat nu înseamnă că nu puteai să vezi mingea aia. Mingea era în afara terenului cu o jumătate de kilometru.

Nathaniel își strânse trabucul între dinți.

- Nu de unde stau eu, dulceață.

Ea își puse mâinile în șolduri.

- Atunci stai în locul greșit.

Jenny profită de ocazie să încerce să facă roata peste bază și câștigă aplauzele celor de pe teren.

-C.C., ai una dintre cele mai bune zone de bătaie pe care am avut plăcerea să le văd. Și aceea a fost lovitura a treia. Afară cu tine.

-Dacă nu erai deja plin de vânătăi... Ea înghiți un hohot de râs și mârâi în loc. Tu urmezi, Lilah.

Când jocul se încheie pentru festin, Nathaniel se lăsă în jos lângă Megan.

-Ai un braț destul de bun, iubito.

-Am antrenat echipa de liga mică a lui Kevin în Oklahoma. Privirea i se îndreptă către fiul ei, ca de mult mai multe ori în timpul acelei după-amiezi. Nu pare afectat, nu?

-Nu. Dar tu?

-Am ceva fluturi în stomac încă. Își puse mâna pe abdomen și continuă pe o voce mai scăzută: N-am crezut că știe despre Baxter. Despre... tot. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

-Un băiat trebuie să aibă propriile secrete, chiar și față de mama lui.

-Presupun că e adevărat. Era o zi prea frumoasă, decise ea, prea prețioasă ca să stea îngrijorată. Orice i-ai spus acolo sus, oricum ai spus-o, a fost exact ce trebuia. Înseamnă mult pentru mine. Se uită din nou la el. Tu însemni mult pentru mine.

Nathaniel sorbi din bere și o studie.

-Încerci să ajungi undeva, Meg. De ce nu o spui pur și simplu?

-În regulă. După plecarea ta de ieri, am petrecut mult timp gândindu-mă. La cum m-aș simți dacă nu te-ai mai întoarce. Știam că ar fi o gaură în viața mea. Poate că aș fi în stare să o umplu din nou, sau poate doar parțial, dar ceva ar lipsi întotdeauna. Când m-am întrebat cum ar fi, găseam mereu același răspuns. Oricum aș fi analizat problema și oricâte permutări aș fi făcut, răspunsul nu se schimba niciodată.

-Care este răspunsul atunci, Meg?

-Tu, Nathaniel. Se înclină în față și îl sărută. Doar tu.

*

Mai târziu, când cerul era întunecat și luna plutea deasupra apei, ea privi artificiile explodând. Culoarea înflorea în culoare. Cascade de scântei strălucitoare cădeau din cer în apă într-o celebrare a libertății, a noilor începuturi și, se gândi Megan, a speranței.

Era un spectacol amețitor, pe care copiii îl urmăreau cu ochii mari și cu gurile căscate. Ecourile bubuiturilor vibrară în aer până când, în final, într-un crescendo de mitralieră, culoarea și lumina se contopiră tot mai sus. Într-un interludiu amețitor cerul străluci cu auriu, roșu, albastru și alb orbitor, în cercuri și spirale, cascade și turnuri care apoi se risipiră în stele distincte peste mare.

Cu mult după ce spectacolul se terminase, rămășițele petrecerii fuseseră strânse și copiii adormiseră, Megan simțea forța sărbătorii în sânge. În camera ei, își perie părul până când îi cădea în valuri pe umeri. Anticipația vibra înăuntrul ei, și își legă halatul împrumutat lejer în talie. Încet, ieși pe ușile terasei și se îndreptă către camera lui Nathaniel.

Nu fusese greu de convins să mai stea o noapte. Era obosit și îl durea tot corpul, și nu îl încânta perspectiva drumului chiar dacă scurt spre casă. Dar o baie lungă în cadă nu îl relaxase așa cum sperase. Era copleșit de nevoi neliniștite și de imagini ale chipului lui Megan, luminat de strălucirea artificiilor.

Apoi intră în dormitor și o văzu.

Purta un halat de mătase de un albastru intens care curgea pe corpul ei și se lipea de fiecare curbă. Părul îi strălucea, foc auriu, iar ochii îi era la fel de întunecați și de misterioși ca safirele.

– Mă gândeam că poate ți-ar plăcea un masaj. Megan zâmbi ezitant. Am experiență cu mușchii încordați. Cu caii, cel puțin.

Lui îi era aproape frică să respire.

– De unde ai făcut rost de asta?

- Oh! Megan își atinse ușor halatul. L-am împrumutat de la Lilah. Mă gândeam că o să-ți placă mai mult decât halatul de baie. Când el nu reacționă deloc, începu să se piardă. Dacă preferi să plec, înțeleg. Nu mă aștept să te simți în stare să... Nu trebuie să facem dragoste, Nathaniel, vreau doar să te ajut.

- Nu vreau să pleci.

Zâmbetul ei înflori din nou.

- De ce nu te așezi atunci? O să încep cu spatele. Serios, mă pricep la asta. Râse ușor. Caii mă iubeau.

El traversă camera spre pat, îi atinse părul, obrazul.

- Purtai halat de mătase ca să lucrezi la grajduri?

- Întotdeauna, spuse ea și îl ajută să se așeze. Stai pe burtă, spuse ea ferm. Încântată de sarcina ei, turnă ulei pe mâini, apoi își frecă palmele una de alta ca să îl încălzească. Încet, astfel încât mișcarea saltelei să nu îl zdruncine, îngenunche peste el. Să-mi spui dacă te doare.

Începu cu umerii, încet peste vânătăi, mai ferm peste mușchii încordați. Avea un corp de războinic, se gândi ea, dur și bine închegat, cu toate semnele de bătălie pe el.

- Ai exagerat azi.

El mormăi doar, închizând ochii, lăsându-se în voia plăcerii mâinilor ei. Simți mătasea pe piele când ea se mișca. Simți parfumul ei prin aroma uleiului, un alt balsam pentru simțuri.

Durerile începură să cedeze și apoi se preschimbară într-o durere mai adâncă, mult mai primitivă, care începu să-i curgă prin sânge când ea îl sărută pe umăr.

- Mai bine?

- Nu, mă ucizi. Nu te opri.

Râse încet și moale în timp ce îi lăsă prosopul jos de pe șolduri și îi masă spatele în jos.

- Sunt aici ca să te fac să te simți mai bine, Nathaniel. Trebuie să te relaxezi ca să fac asta cum trebuie.

- Te descurci foarte bine. El gemu în timp ce mâinile ei se mișcau tot mai jos, în cercuri, masând. Apoi buzele ei, ușoare, moi ca șoaptele.

- Ai un corp așa de frumos. Propria ei respirație începu să fie din ce în ce mai greoaie în timp ce mângâia și explora. Îmi place să mă uit la el, să îl ating. Încet, își duse buzele în sus pe spinarea lui, peste umeri, și îl mușcă ușor de ureche. Întoarce-te, șopti ea. Voi testa ceva.

Buzele ei erau acolo când el se întoarse, ca să îl sărute lung, să înfierbânte. Dar când el întinse mâinile ca să-i cuprindă sânii, ea se trase înapoi.

- Stai! Deși mâinile îi tremurau, mai turnă ulei. Cu privirea ațintită în ochii lui, își întinse degetele peste pieptul lui. Ți-au lăsat semne, șopti ea.

- Eu le-am lăsat mai multe.

- Nathaniel, cavalerul care luptă cu balaurii. Stai nemișcat, șopti ea și se aplecă mai aproape ca să sărute zgârieturile și vânătăile de pe fața lui. Voi face ca totul să se vindece.

Inima lui bătea puternic. Putea simți bătăile în palma ei. În lumina lămpii, ochii lui erau întunecați ca fumul. Halatul se strânse în jurul genunchilor ei când îl încălecă. Îi masă umerii, brațele, mâinile, sărutându-i încheieturile zgâriate, mângâindu-le cu limba.

Aerul era ca siropul, greu și dulce. Îi umplea plămânii cu fiecare respirație greoaie. Nici o altă femeie nu îl făcuse să se simtă neajutorat, epuizat și sătul, totul deodată.

- Megan, am nevoie să te ating.

Privindu-l, ea își desfăcu halatul. Dintr-o singură mișcare fluidă, mătasea căzu de pe umerii ei. Dedesubt purta un furou subțire de aceeași culoare și textură. Când el întinse mâna, o bretea subțire alunecă de pe umărul ei.

Ea închise ochii, cu capul pe spate, în timp ce mâinile lui mângâiau mătasea, apoi pielea. Culorile se întorseseră în aceleași nuanțe strălucitoare, amețitoare care

erupsese pe cer. Stelele se roteau în mintea ei, magnific de fierbinți. Dorindu-și mai mult, se ridică peste el și îl primi înăuntrul ei cu o încetineală atât de dulce care îi făcu pe amândoi să geamă.

Ea se cutremură când el se arcui în sus, prinzându-i șoldurile cu mâinile. Acum culorile păreau să îi străbată sângele, fierbinte, iar pielea i se umezi, devenind alunecoasă. Brusc lacomă, se aplecă spre el, devorându-i buzele, cu degetele înfipte în pielea învinețită pe care căutase mai devreme să o aline.

-Lasă-mă pe mine! El gemu și îi apăsă mâinile pe sâni. Lasă-mă pe mine!

Cu o ferocitate care îl șocă, ea se mișca într-un ritm sălbatic, călărindu-l ca fulgerul. El îi strigă numele în timp ce privirea lui deveni tot mai neclară, iar nevoia se convulsiona dureros înăuntrul lui. Eliberarea veni ca un bici de catifea.

Ea se strânse în jurul lui ca un pumn și îl risipi.

Ca o apă, se lăsă peste el, odihnindu-și capul pe pieptul lui.

-Te-am rănit?

El nu reuși să găsească puterea de a o cuprinde în brațe și le lăsă în schimb sleite, pe pat.

-Nu mai pot simți altceva decât pe tine.

-Nathaniel. Își înălță capul ca să îl sărute pe inima care bătea ca un tunet. Am uitat să-ți spun ceva ieri.

-Hmm... ce anume?

-Și eu te iubesc.

Îi privi ochii deschizându-se și văzu emoțiile care îi întunecară.

-Asta e bine.

Brațele lui, care își regăsiseră puterea, o mângâiau, o legănau.

-Nu știu dacă este destul, dar...

Buzele lui îi cuprinseră gura.

- Nu strica totul. În numele dragostei, Megan. Este destul pentru noaptea asta. O sărută din nou. Rămâi cu mine.

- Da.

capitolul 12

Artificiile de 4 Iulie fuseseră grozave, dar când familia Calhoun își reuni eforturile pentru a organiza petrecerea de logodnă a lui Coco, atunci cu siguranță urma să fie un eveniment considerabil mai strălucitor.

Totul de la un bal mascat la o croazieră la lumina lunii fusese luat în calcul, votul final fiind pentru o cină dansantă sub stele. Având la dispoziție numai o săptămână pentru aranjamente, fiecare avea ceva de făcut.

Megan avea în fiecare zi de lustruit argintăria, să spele cristalurile și să inventarieze fețele de masă.

-Toată agitația asta. Colleen se apropie bocănind de debaraua unde Megan număra șervetele. Când o femeie de vârsta ei se leagă de un bărbat, ar trebui să aibă bunul-simț să facă asta discret.

Megan pierdu numărătoarea și începu iar cu răbdare.

-Nu-ți plac petrecerile, mătușă Colleen?

-Atunci când e un motiv pentru ele. N-am considerat niciodată că e un motiv de sărbătoare atunci când o femeie se pune sub papucul unui bărbat.

-Coco nu face asta. Olandezul o adoră.

-Hmm. Timpul va decide. Odată ce un bărbat ți-a pus inelul pe deget, nu mai trebuie să fie atât de dulce și de amabil. Ochii ei o studiară pe Megan. Nu de aceea îl amâni pe marinarul acela cu umerii lați? Nu ți-e frică de ce se întâmplă după jurăminte?

-Desigur că nu. Megan luă un teanc de șervete înainte să piardă din nou numărătoarea. Și vorbim de Coco și Olandez, nu de mine. Merită să fie fericită.

-Nu toată lumea primește ce merită, spuse Colleen. Știi asta mult prea bine, nu?

Exasperată, Megan se întoarse spre ea.

– Nu știu de ce încerci să strici asta. Coco e fericită. Eu sunt fericită. Încerc din răsputeri să îl fac pe Nathaniel fericit.

– Nu te văd cumpărând flori de nuntă pentru tine, fetițo.

– Mariajul nu este răspunsul pentru toată lumea. Nu a fost pentru tine.

– Nu, sunt prea deșteaptă ca să cad în capcana aceea. Poate că ești ca mine. Bărbații vin și pleacă. Poate că unul bun pleacă la fel ca restul, dar ne descurcăm, nu-i așa? Pentru că știm cum sunt ei de fapt, în adâncul lor. Colleen se apropie, cu ochii întunecați fixați asupra lui Megan. I-am cunoscut pe cei mai răi. Egoismul, cruzimea, lipsa de onoare și de etică. Poate că unul intră în viața noastră pe moment, unul care pare diferit. Dar suntem prea înțelepte, prea grijulii, ca să ne luăm acel angajament. Dacă ne trăim viețile singure, măcar știm că nici un bărbat nu ne va putea răni.

– Nu sunt singură, spuse Megan cu o voce tremurândă.

– Nu, tu ai un fiu. Într-o zi el va crește mare și, dacă ai făcut o treabă bună, atunci va pleca din cuib ca să își construiască altul.

Colleen clătină din cap, iar pentru un moment păru atât de tristă încât Megan dădu să o îmbrățișeze. Dar femeia în vârstă își ținu capul drept.

– Vei avea satisfacția să știi că ai scăpat de capcana căsătoriei, ca mine. Crezi că nimeni nu m-a cerut? A fost unul, spuse Colleen înainte ca Megan să poată vorbi. Unul care aproape că mă ispitise înainte să îmi amintesc, înainte să îl fac să plece, înainte să risc iadul pe care mama mea l-a cunoscut.

Gura ei se subție când își aminti.

– El a încercat să o facă în orice fel să cedeze, cu regulile lui, cu banii lui, cu nevoia de a poseda. În final, a omorât-o și apoi încet, încet a înnebunit. Dar nu din

cauza vinovăției. Cred că în cele din urmă ce l-a ros a fost pierderea a ceva ce nu a putut deține niciodată. De aceea a curățat casa de orice amintire a ei și s-a închis în propriul purgatoriu.

- Îmi pare rău, șopti Megan. Îmi pare atât de rău.

- Pentru mine? Sunt bătrână și a trecut vremea de a fi îndurerată. Am învățat din experiența mea, așa cum ai învățat și tu dintr-a ta. Să nu ai încredere, să nu rișți. Las-o pe Coco să aibă florile ei de nuntă, noi avem libertatea noastră.

Se îndepărtă mergând țeapăn, lăsând-o pe Megan într-o mare de emoții.

Colleen greșea, își spuse în sinea ei și începu să se agite din nou cu șervetele. Ea nu era rece, distantă și incapabilă de iubire. Numai cu câteva zile în urmă își declarase dragostea. Nu lăsa umbra lui Baxter să întunece ce avea cu Nathaniel.

Oh, dar făcea asta. Obosită, se sprijini de ușa debaralei. Asta făcea și nu era sigură că își putea schimba comportamentul. Dragostea și sexul nu presupuneau aceeași implicare. Nimeni nu știa asta mai bine decât ea. Ea îl iubise pe Baxter din plin, vital. Și aceea era umbra. Chiar dacă știa că tot ce simțea pentru Nathaniel era mai plin, mai bogat și mult mai real, nu putea scăpa de acea îndoială.

Trebuia să se gândească bine, cu calm, de îndată ce avea mai mult timp. Răspunsul era mereu acolo, se liniști singură, dacă te uitai îndeajuns de mult, îndeajuns de atent. Tot ce trebuia să facă era să proceseze datele.

Ea își aruncă pe jos cu dezgust șervetele frumos numărate. Ce fel de femeie era? Încerca să își transforme sentimentele în ecuații, de parcă erau un fel de cod pe care trebuia să îl descifreze înainte să știe ce era în inima ei.

Asta trebuia să înceteze. Ea trebuia să se oprească. Dacă nu se putea uita în propria inimă, atunci era cazul să...

Gândurile ei se duseră mai departe, se întoarseră, repezindu-se la o idee ca un uliu asupra unui iepure.

Oh, Doamne, un cod! Lăsând şervetele în dezordine, porni în fugă pe hol către dormitorul ei.

Registrul lui Fergus era acolo unde îl lăsase, aranjat frumos pe colţul biroului ei. Îl înşfăcă şi începu să răsfoiască frenetic printre pagini.

Nu trebuiau să fie cotaţii de la bursă sau numere de conturi, pricepu ea. Nu trebuia să fie nimic atât de logic. Numerele erau înşirate la spatele registrului, după zeci de pagini albe - după ultima notiţă a lui Fergus. În ziua de dinaintea morţii Biancăi.

De ce nu văzuse asta înainte? După acea dată nu existau intrări în jurnal, nu existau cifre de contabilitate. Doar pagini goale. Apoi numerele, scrise grijuliu.

Un mesaj, se întrebă Megan, ceva ce se simţise dator să scrie, dar nu îşi dorise ca altcineva să citească. O mărturisire a vinovăţiei poate? Sau o pledoarie de a fi înţeles?

Se aşeză la birou şi respiră adânc. Erau doar numere, îşi reaminti. Nu exista nimic ce nu putea face cu numerele.

Trecu o oră şi apoi două. Pe măsură ce muncea, biroul se umplu cu foi de hârtie aruncate. De fiecare dată când se oprea să îşi odihnească ochii sau creierul obosit, se întreba dacă era nebună să creadă că descoperise un cod misterios la finalul cărţii.

Dar ideea o prinsese şi o ţinu legată de birou. Auzi sunetul sirenei în timp ce o barcă de agrement trecea. Umbrele se alungiră dinspre după-amiază spre seară.

Ea era din ce în ce mai hotărâtă pe măsură ce eforturile ei eşuau. Urma să găsească cheia. Nu conta cât de mult dura, urma să o găsească.

Ceva căpătă sens. Se opri, se lăsă pe spate și calculă iar. De parcă un mecanism se pusese în mișcare, își dădu seama. Încet și cu migală transcrise numerele în litere și lăsă criptograma să se formeze.

Primul cuvânt era *Bianca*.

-Oh, Doamne! Megan își duse mâna la buze. Este foarte real.

Continuă pas cu pas, tăind, schimbând, avansând literă cu literă, cuvânt cu cuvânt. Când emoția începu să crească în ea, se lăsă pe spate. Era un răspuns pe care îl putea găsi doar cu mintea. Emoțiile o grăbeau și făcea greșeli. Așa că nu se mai gândi la nimic în afară de logica acelui cod.

Numerele începură să devină neclare în ochii ei. Se forță să îi închidă, să se relaxeze un pic până când mintea ei putea funcționa din nou. Apoi deschise ochii și citi.

Bianca mă bântuie. Nu mai am pace. Tot ce era al ei trebuie pus deoparte, vândut, distrus. Fantomele există? Este o prostie, o minciună. Dar tot văd ochii ei, uitându-se fix la mine în timp ce cădea. Verzi ca smaraldele ei. Îi voi lăsa ceva care să o mulțumească. Și asta va fi tot. Noaptea asta voi dormi.

Cu respirația tăiată, Megan citi în continuare. Instrucțiunile erau foarte simple, foarte precise. Pentru un bărbat înnebunit de enormitatea propriilor fapte, Fergus Calhoun încă mai era conștient la acel moment.

Puse hârtia în buzunar și se grăbi afară din cameră. Nu îi alertă pe cei din familia Calhoun. Ceva o împingea să găsească pe cont propriu. Descoperi ce avea nevoie în zona în renovare a aripii familiei. Cu o rangă, o daltă și o ruletă se căță pe treptele de fier ale turnului Biancăi.

Mai fusese înainte acolo, știa că Bianca obișnuia să stea la ferestre și să se uite spre stânci către Christian. Acolo plânsese, visase, murise.

Familia Calhoun renovase spațiul din nou, cu stil, cu perne colorate în spațiul de stat de la fereastră, cu măsuțe delicate și vaze de porțelan. Un șezlong de catifea, o lamă de cristal.

Bianca ar fi fost mulțumită.

Megan închise ușa grea în spatele ei. Folosind ruleta, urmă indicațiile lui Fergus. Doi metri de la ușă, doi metri și jumătate de la peretele nordic.

Fără să se gândească la ce distrugea, Megan rulă covorul floral ușor decolorat și înfipse dalta între scândurile de lemn.

Era o muncă grea. Lemnul era vechi, dar gros și puternic. Cineva lustruise podeaua bine, redându-i strălucirea. Trase și împinse, oprindu-se numai ca să își odihnească mușchii și, când soarele apusese, să aprindă lămpile.

Prima scândură cedă cu un scârțâit. Dacă s-ar fi lăsat purtată de imaginație, ar fi zis că păruse un strigăt de femeie. Megan transpirase și se blagoslovea că nu își amintise să ia o lanternă. Refuzând să se gândească la păianjeni sau mai rău, băgă mâna în gaură. I se păru că simte marginea a ceva, dar oricât de mult se întindea și se străduia, nu putea să îl prindă. Înverșunată renunță și se mută la următoarea scândură.

Blestemând așchiile și mușchii ei neantrenați, reuși să o desprindă. Cu un mârâit, o aruncă deoparte și, gâfâind, se întinse pe burtă ca să pipăie în gaură.

Vârful unui deget atinse ceva metalic. Mai că îi venea să plângă. Mânerul aproape îi scăpă din mâna transpirată, dar trase în cele din urmă cutia sus și o puse în poală.

Nu avea mai mult de treizeci de centimetri lățime și lungime și nu era grea, dar era prăfuită de anii pe care îi petrecuse în întuneric. Aproape cu tandrețe, Megan

dădu la o parte stratul gros de praf. Degetele ei poposiră pe încuietoare, dar apoi își dădu seama că nu era cutia ei ca să o deschidă.

-Nu știu unde ar putea să fie. Amanda se duse înapoi la salon, aruncându-și mâinile în aer. Nu este nici în biroul ei, nici în cameră.

-Se agita într-o debara ultima oară când am văzut-o. Colleen își înclină paharul. Este adult. Poate s-a dus să se plimbe.

-Da, dar... Suzanna se uită la Kevin. Nu avea nici un sens să îngrijoreze copilul, își aminti. Doar pentru că Megan nu întârzia niciodată, nu avea sens să presupună că era ceva în neregulă. Poate este în grădină. Zâmbi și îi dădu bebelușul lui Holt. Mă duc să mă uit.

-Mă duc eu. Nathaniel se ridică. Nu credea că Megan uitase de întâlnirea lor pentru cină și că se dusese să se plimbe în grădină, dar mai bine se uita decât să se îngrijoreze. Dacă ajunge cât timp sunt plecat...

Dar apoi auzi pașii ei și se uită înspre ușă.

Părul îi era ciufulit, ochii mari. Fața și hainele îi erau pline de praf. Și zâmbea strălucitor.

-Îmi pare rău că am întârziat.

-Megan, ce Dumnezeu? Sloan se holbă la ea uluit. Arăți de parcă te-ai fi târât printr-un șanț.

-Nu chiar. Râse și își trecu o mână prin părul ciufulit. M-a cam luat valul și am pierdut noțiunea timpului. Sloan, am împrumutat câteva dintre uneltele tale. Sunt în turn.

-În ce...

Dar în timp ce traversa camera, ochii ei erau ațintiți asupra lui Colleen. Îngenunche la picioarele ei și îi puse cutia în poală.

-Am găsit ceva ce îți aparține.

Colleen se uită încruntată la cutie, dar inima îi bătea în urechi.

- De ce crezi că îmi aparține?

Ușor, Megan luă mâna lui Colleen și o așeză pe cutia de metal prăfuită.

- El a ascuns-o sub podeaua din turn, turnul ei, după ce ea a murit. Vocea ei calmă opri tot zgomotul din cameră ca o bombă. El spunea că ea îl bântuia. Megan scoase codul transcris din buzunar și îl puse pe cutie.

- Nu pot citi, spuse Colleen cu nerăbdare.

- Îl voi citi eu pentru tine. Dar când Megan luă înapoi hârtia, Colleen o apucă de încheietură.

- Stai! Cheam-o și pe Coco. O vreau aici.

În timp ce o așteptau, Megan se ridică și se duse lângă Nathaniel.

- Era vorba de un cod, îi spuse înainte să se întoarcă cu fața către lumea din cameră. Numerele de la finalul registrului. Nu știu de ce nu l-am văzut... Apoi zâmbi. Căutam prea mult, prea de aproape. Și azi am știut. Pur și simplu am știut. Se opri, își ridică brațele și apoi le lăsă să cadă. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă spun de îndată ce am aflat. Nu gândeam.

- Ai făcut ceea ce trebuia să faci, o corectă Lilah. Dacă unul dintre noi ar fi trebuit să o găsească, s-ar fi întâmplat până acum.

- Ca o vânătoare de comori? Kevin era curios.

- Da, spuse Megan și îl trase mai aproape ca să îl ciufulească.

- Nu cred că avem timp acum, dragă. Coco se certa cu Amanda în timp ce era condusă în cameră. Sunt în mijlocul agitației pentru cină.

- Stai aici și taci, îi comandă Colleen. Fata are ceva să citească. Pregătește-i mătușii tale ceva de băut, îi spuse lui C.C. S-ar putea să aibă nevoie de un pahar. Și mai dă-mi și mie unul dacă tot ești acolo. Își ridică ochii ca de pasăre și se uită la Megan. Hai, citește!

Și Megan citi biletul, ținându-l de mână pe Nathaniel. O auzi pe Coco cum exclamă și apoi oftează. Propriul

Ei glas era răguşit de lacrimile ţinute în frâu atunci când lăsă foaia jos.

-Aşa că... am mers sus şi am scos nişte scânduri din podea. Şi am găsit-o.

Chiar şi copiii erau tăcuţi în momentul în care Colleen îşi puse mâinile pe cutie. Tremurară un pic şi apoi rămaseră ferme când descuie cutia şi ridică capacul. Acum buzele îi tremurau şi ochii i se umplură de lacrimi. Scoase o ramă mică ovală, înnegrită de vreme.

-O fotografie, spuse ea cu o voce îngroşată. Cu mama şi cu mine, Sean şi Ethan. A fost făcută cu un an înainte să moară. Am stat în grădina din New York. O mângâie o dată şi i-o întinse lui Coco.

-Oh, mătuşă Colleen, este singura fotografie cu voi toţi.

-O ţinea pe masa de toaletă din camera ei, ca să se poată uita la ea în fiecare zi. O carte de poezie. Colleen scoase un volum subţire şi îl mângâie. Iubea să citească poezie. Este Yeats. Îmi citea uneori şi îmi spunea că îi aducea aminte de Irlanda. Această broşă. Scoase un obiect mic şi simplu din email decorat cu violete. Eu şi Sean i-am dăruit-o de Crăciun. Doica ne-a ajutat să o cumpărăm, desigur. Noi eram prea mici. O purta adesea.

Mângâie un ceas de mână cu marcasite şi cheiţa în formă de fundiţă, un câine din jad sculptat care era cu puţin mai mare decât degetul ei.

Găsi şi alte comori mici – o piatră albă netedă, o pereche de soldăţei de tinichea, praful unei flori vechi. Apoi perlele, un colier elegant cu patru şiraguri delicate care stătuseră acolo decenii în săculeţul lor negru de catifea.

-Bunicii mei i-au dat colierul ca dar de nuntă. Colleen trecu cu degetul uşor peste perlele netede. Ea mi-a spus că mi-l va da mie în ziua nunţii. Lui nu-i plăcea când le purta ea. Erau prea simple, spunea el. Prea comune. Le păstra în săculeţ, în cutia ei de bijuterii. Le scotea des

și mi le arăta. Spunea că perlele date cu dragoste sunt mai prețioase decât diamantele oferite pentru a fi expuse. Îmi spunea să le prețuiesc cum o făcuse și ea și să le port des pentru că... Vocea i se pierdu și se întinse după pahar, sorbind ca să își dreagă glasul. Pentru că perlele au nevoie de căldură.

Își închise ochii și se lăsă pe spătar.

- Credeam că el le-a vândut, că a scăpat de ele împreună cu restul.

- Ești obosită, mătușă Colleen. Suzanna se apropie tăcută de ea. Nu vrei să te duc sus? Îți pot aduce o tavă cu cina.

- Nu sunt invalidă. Colleen rosti cuvintele răstit, dar mâna ei o acoperi pe a Suzannei și o strânse. Sunt bătrână, nu fragilă. Am destulă minte să iau decizii. Tu. Puse broșa în mâna Suzannei. Asta este a ta. Vreau să o porți.

- Mătușă Colleen...

- Poart-o acum. O dădu pe Suzanna deoparte și luă cartea de poezii. Îți petreci jumătate din timp visând, îi spuse ea lui Lilah. Visează cu asta.

- Mulțumesc. Lilah se aplecă și o sărută.

- Tu primești ceasul, îi spuse Amandei. Tu îți faci mereu griji de cât este ceasul. Și tu, continuă ea, uitându-se la C.C. și ignorând mulțumirile Amandei. Ia jadul. Îți place să repari lucruri care adună praf.

Sprânceana ei se ridică înspre Jenny.

- Îți aștepți rândul, nu?

Jenny zâmbi nevinovat.

- Nu, doamnă.

- Vei avea acest obiect. Îi oferi lui Jenny piatra. Eram mai mică decât tine când i-am dat-o mamei. Credeam că este magică. Poate că e.

- Este drăguță. Încântată de noua ei comoară, Jenny și-o frecă de obraz. Pot să o pun pe pervaz.

-Ea ar fi foarte mulțumită, spuse Colleen încet. Și ea o ținea pe pervaz. Cu o tuse aspră, își drese iar glasul. Voi, băieți, îi luați pe aceștia și să nu îi pierdeți. Au fost soldățeii fraților mei.

-Ce tare! Alex studie cu admirație soldatul minuțios construit. Mulțumesc.

-Mulțumesc, repetă Kevin. E ca un cufăr cu comori, spuse el, zâmbindu-i. Nu-i dai nimic mătușii Coco?

-Ea va primi fotografia.

-Mătușă Colleen! Copleșită, Coco își căută batista. Nu trebuia.

-O vei primi ca pe un dar de nuntă și pentru asta vei fi recunoscătoare.

-Sunt recunoscătoare. Nu știu ce să spun.

-Vezi să cureți rama. Sprijinindu-se în baston, Colleen se ridică și se întoarse spre Megan. Pari mulțumită de tine.

Inima lui Megan era prea plină ca să se prefacă.

-Sunt.

Pentru un moment, ochii umezi ai lui Colleen sclipiră.

-Ar trebui să fii. Ești o fată deșteaptă, Megan. Și descurcăreață. Îmi amintești de mine însămi, acum mult timp. Ridică ușor perlele, lăsând șiragurile sclipitoare să îi mângâie degetele.

-Stai! Megan păși spre ea. Lasă-mă să te ajut să ți le pui la gât.

Colleen clătină din cap.

-Perlele au nevoie de tinerețe. Sunt pentru tine.

Șocată, Megan își lăsă mâinile în jos.

-Nu, nu le poți da așa. Bianca voia ca tu să le ai.

-Ea voia ca ele să fie date mai departe.

-În familie. Ele... ele ar trebui să ajungă la Coco, sau...

-Ele ajung unde spun eu că ajung, rosti Colleen pe un ton regal.

- Nu este corect.

Megan căută prin cameră o persoană care să o susțină, dar întâlni numai zâmbete satisfăcute.

- Mi mie se pare corect, murmură Suzanna. Amanda?

Amanda își atinse ceasul pe care și-l fixase de rever.

- Întru totul.

- Minunat! Coco plângea în batistă. Minunat!

- Se potrivește ca o mănușă, fu de acord C.C. privind-o pe Lilah.

- Îți sunt destinate. Își ridică chipul către Max. Numai un neghiob se împotrivește destinului.

- Atunci am căzut de acord? Suzanna primi și aprobarea bărbaților. S-a votat!

- Ha! Deși era foarte mândră, Colleen se încruntă. De parcă aveam nevoie de aprobare pentru ce este al meu. Ia-le! Le împinse în mâinile lui Megan. Du-te sus și spală-te! Arăți ca un coșar. Vreau să te văd purtându-le când cobori.

- Mătușă Colleen...

- Fără smiorcăieli. Fă cum ți se spune!

- Haide! Suzanna o luă pe Megan de braț și o conduse afară din cameră. Te ajut.

Satisfăcută, Colleen se așeză din nou și bătu din baston.

- Ei bine, unde este băutura mea?

Mai târziu, când luna răsărea deasupra mării, Megan merse cu Nathaniel până la stânci. Briza șoptea secrete în iarbă și tachina florile sălbatice.

Ea purta o rochie albastră simplă de vară cu o fustă largă care se răsucea în vânt. Perlele străluceau ca niște luni mici perfecte în jurul gâtului ei.

- Ai avut o zi lungă, Megan.

- Capul încă mi se învârte. A renunțat la tot, Nathaniel. Nu înțeleg cum a putut oferi toate lucrurile care contau atât de mult.

- Este o femeie nemaipomenită. Numai cineva special poate recunoaște magia.

- Magia?

- Pragmatica mea Megan. O trase de mână până când se așezară pe o piatră, privind apa agitată. Nu te miră deloc cum fiecare dar a fost așa de potrivit? De ce acum 80 de ani Fergus Calhoun a fost convins că trebuie să aleagă exact acele lucruri pe care să le ascundă? Broșa cu flori pentru Suzanna, ceasul pentru Amanda, Yeats pentru Lilah și jadul pentru C.C.? Și portretul pentru Coco?

- Coincidență, șopti Megan, dar în vocea ei se simțea îndoiala.

El râse doar și o sărută.

- Destinul se hrănește din coincidențe.

- Și perlele?

- Acestea. El le urmări cu degetul. Un simbol al familiei, al răbdării, al inocenței. Ți se potrivesc foarte bine.

- Ele... Știu că trebuia să găsesc o cale să nu le accept, dar când Suzanna mi le-a pus la gât, parcă îmi aparțineau.

- Așa și este. Întreabă-te de ce le-ai găsit tu, de ce, în toate lunile în care familia Calhoun a căutat smaraldele, nu au dat niciodată peste vreun indiciu despre cutie. Registrul lui Fergus a apărut după ce te-ai mutat la Turnuri. Există un cod numeric. Cine este mai capabil să rezolve cifrul decât contabilul nostru logic?

Megan scutură din cap și râse.

- Nu-mi pot explica.

- Atunci acceptă doar.

- O piatră magică pentru Jenny, soldăței de jucărie pentru băieți. Își sprijini capul de umărul lui Nathaniel. Presupun că nu mă pot opune atâtor coincidențe. Sau destinului. Fericită, închise ochii și lăsă aerul să îi mângâie obrajii. Este greu de crezut că doar acum câteva zile eram așa de îngrijorată. L-ai găsit prin apropiere, nu?

– Da. Credea că era mai bine pentru ea să nu-i menționeze drumul abrupt până pe lespedea de piatră. Am urmărit pasărea.

– Pasărea? Contrariată, ea se dădu înapoi. Ce ciudat! Kevin mi-a spus și el despre o pasăre. Una albă cu ochii verzi, care a rămas cu el în noaptea aceea. Are o imaginație bogată.

– A fost o pasăre, îi spuse Nathaniel. Un pescăruș alb cu ochii verzi. Ochii Biancăi.

– Dar...

– Acceptă magia oriunde o găsești. Își strecură un braț în jurul umerilor ei și amândoi se bucurară de zgomotul valurilor. Am ceva pentru tine, Megan.

– Mmm?

Se simțea confortabil, aproape adormită și scoase un geamăt de protest când el se îndepărtă un pic.

Nathaniel scoase din buzunarul jachetei câteva hârtii.

– S-ar putea să nu le poți citi în lumina asta.

– Ce sunt acestea? Amuzată, le luă. Alte chitanțe?

– Nu. Este o poliță de asigurare pe viață.

– O... Pentru Dumnezeu! N-ar trebui să le porți așa după tine. Trebuie să le pui într-o cutie de valori sau un seif. Ignifug.

– Taci. Nervii lui începură să fie încordați, așa că se ridică în picioare, merse până la marginea stâncii și înapoi. Acolo este și o poliță de spitalizare, ipoteca mea, câteva acțiuni. Și un afurisit de Keogh.

– Un Keogh! Megan ținu hârtiile de parcă erau diamante. Ai completat formularele.

– Pot fi pragmatic, dacă de asta este nevoie. Vrei siguranță, îți voi da siguranță. Sunt multe alte cifre pentru tine de adunat.

Ea își strânse buzele.

– Ai făcut asta pentru mine.

– Aș face orice pentru tine. Ai prefera să investesc în acțiuni municipale decât să ucid balauri? Bine.

Ea îl privi cum stătea cu marea și cerul în spate, cu picioarele lui încordate ca un căpitan pe punte, cu ochii plini de o putere care înfrunta întunericul. Și cu vânătăile care se vindecau de pe chipul său.

- Ți-ai înfruntat balaurul acum mulți ani, Nathaniel. Își făcu de lucru cu mâinile, îndreptând hârtiile. Eu am avut probleme înfruntându-l pe al meu. Se ridică și se apropie de el, punându-i hârtiile înapoi în buzunar. Mătușa Colleen m-a încolțit azi. Mi-a spus multe lucruri, despre cât de deșteaptă sunt că nu-mi asum riscuri. Cum nu voi face niciodată greșeala de a lăsa un bărbat să devină prea important pentru mine. Că îmi va fi mai bine singură decât să mă încred în cineva, să îi ofer inima. M-a supărat și m-a speriat. Mi-a luat ceva să înțeleg ce voia să facă. Mă provoca să mă înfrunt pe mine însămi.

- Și ai făcut asta?

- Nu este ușor pentru mine. Nu mi-a plăcut tot ce-am văzut, Nathaniel. În toți acești ani m-am convins că eram puternică și independentă. Dar am lăsat pe cineva atât de neimportant să îmi întunece viața și pe cea a lui Kevin. Credeam că îmi protejam fiul și pe mine însămi.

- Ai făcut o treabă bună, din punctul meu de vedere.

- Prea bună, în unele privințe. M-am închis în mine pentru că așa era mai sigur. Și apoi ai venit tu. Întinse o mână și o puse pe obrazul lui. Mi-a fost așa de frică de ce simt pentru tine. Dar s-a terminat. Te iubesc, Nathaniel. Nu contează dacă era magie sau destin, coincidență sau noroc chior. Sunt bucuroasă că te-am găsit.

Își ridică fața spre el și savură libertatea sărutului, parfumul mării și promisiunea brațelor lui.

- Nu am nevoie de planuri de pensionare și de polițe de asigurare, Nathaniel, șopti ea. Nu că tu nu ai avea nevoie. Este important ca tu... Nu mai râde.

- Sunt nebun după tine. Încă râzând, Nathaniel o ridică în brațe și o învârti în cercuri amețitoare.

- O perioadă nebună. Megan se străduí să își recapete răsuflarea și se lipi de el. Vom cădea de pe stâncă.

- Nu în noaptea asta. Nimic nu ni se poate întâmpla acum. Nu simți? Suntem magici acum. O puse din nou jos și o ținu atât de aproape de el, că nici aerul nu mai avea loc între ei. Te iubesc, Meg, dar să fiu al naibii dacă trebuie să îngenunchez.

Ea rămase brusc nemișcată.

- Nathaniel, nu cred...

- Bine. Nu crede. Doar ascultă. Am navigat în jurul lumii nu numai o dată și am văzut într-un deceniu mai mult decât văd majoritatea oamenilor în toată viața lor. Dar m-am întors acasă ca să te găsesc. Nu spune nimic, șopti el. Stai jos!

O conduse înapoi la piatră și se așeză cu ea.

- Am și altceva pentru tine, nu doar hârtii. Uite, spuse el în timp ce scoase o cutiuță din buzunar. Spune-mi că nu era sortit!

Cu degete tremurânde, ea deschise cutia. Cu o expresie de mirare, își ridică ochii spre el.

- Este o perlă, șopti ea.

- Voiam să iau diamantul tradițional. Părea cea mai bună opțiune. Dar când l-am văzut, am știut. Scoase inelul din cutie. Coincidență?

- Nu știu. Când ai cumpărat inelul?

- Săptămâna trecută. Mă gândeam la prima plimbare cu tine aici. Luna și stelele. Studie inelul, cu o perlă solitară înconjurată de diamante mici și strălucitoare. Luna și stelele, spuse el din nou, luând-o de mâini. Am vrut să ți le ofer.

- Nathaniel. Încercă să își spună că totul se întâmpla prea repede, prea nebunește, dar gândul nu voia să rămână. Este minunat!

- Este predestinat. O sărută ușor pe buze. Așa cum și noi suntem predestinați. Căsătorește-te cu mine, Megan! Începe o viață cu mine. Lasă-mă să fiu tatăl lui

Kevin și să facem și mai mulți copii împreună! Lasă-mă să îmbătrânesc cu tine și să te iubesc!

Nu putea găsi vreun motiv logic pentru care ar fi trebui să aștepte. Așa că răspunse cu inima:

-*Da*. Da pentru tot. Râzând, îl îmbrățișă puternic. Oh, Nathaniel. Da, da, da...

El își miji ochii de bucurie și ușurare.

-Ești sigură că nu vrei să mă evaluezi întâi?

-Sunt sigură. Sunt atât de sigură. Se trase înapoi și întinse mâna stângă. Te rog. Vreau luna și stelele. Te vreau pe tine.

El îi puse inelul pe deget.

-Mă ai deja, iubito.

Când o trase din nou aproape, i se păru că aude aerul oftând, ca o femeie.

epilog

-Mamă! Am ajuns!

Megan ridică privirea de la biroul ei, spre Kevin, tocmai când el intra în fugă pe uşă. Îşi ridică sprânceana uitându-se la haina şi cravata pe care le purta el.

-Măi, măi, ce chipeş arăţi!

-Ai spus că trebuie să mă îmbrac frumos pentru cina pentru ziua mătuşii Colleen. Cred că e OK. Îşi întinse gâtul. Tata mi-a arătat cum să o leg singur.

-Şi ai făcut o treabă foarte bună. Se abţinu să nu întindă şi să îndrepte nodul. Cum a fost afacerea cu turul astăzi?

-A fost grozav. Valuri calme şi briza răcoroasă. Am văzut prima balenă la babord.

-Cât îmi plac cuvintele marinăreşti. Îl sărută pe nas.

-Dacă nu ar trebui să merg la şcoală, aş putea lucra cu tata şi Holt în fiecare zi, nu doar duminica.

-Dacă nu ai merge la şcoală, nu ai şti mai multe decât ştii acum. Duminicile vor trebui să fie suficiente. Îl trase uşor de păr. Ofiţere.

El se aşteptase la asta. Şi, de fapt, nu îl deranja şcoala. Până la urmă, era cu un an în faţa lui Alex. Rânji la mama lui.

-Toată lumea e aici. Când sosesc noii bebeluşi?

-Mmm... Cu surorile Calhoun în diverse stadii de sarcină, asta era o întrebare bună. Aş spune undeva între începutul lunii viitoare şi Anul Nou.

El îşi trecu vârful unui deget peste colţul biroului ei.

-Cine crezi că va naşte prima? C.C. sau Suzanna?

- De ce mă întrebi? Megan își ridică privirea din registru și ochii ei se îngustară. Kevin, sper că nu pariezi cine va naște prima.

- Dar, mamă...

- Fără pariuri, repetă ea și schiță un zâmbet. Dă-mi un minut ca să termin aici și vin!

- Grăbește-te! Kevin sări. Petrecerea a început deja.

- În regulă, doar să... „Să nimic", gândi ea, și închise registrul cu zgomot. Orele de lucru s-au terminat. Hai să petrecem!

- Ce bine! Luând-o de mână, Kevin o trase din cameră. Alex a spus că Olandezul a pregătit un tort mare care va avea cam o sută de lumânări.

- Nu chiar o sută, spuse Megan râzând. Când se apropiară de aripa familiei, se uită spre tavan. Dragul meu, ar trebui să mă duc mai întâi sus.

- Cauți pe cineva?

Nathaniel coborî pe trepte. Avea o licărire în ochi și un ghemotoc roz în brațe.

- Eram sigură că o s-o trezești.

- Era trează. Nu-i așa, draga mea? Își înclină capul ca să o sărute pe fiica lui. Ea m-a chemat.

- Serios.

- Nu poate vorbi încă, îl informă Kevin pe tatăl său. Are doar șase săptămâni.

- E foarte avansată pentru vârsta ei. Deșteaptă, ca mama ei.

- Suficient de deșteaptă ca să recunoască un fraier. Alcătuiau un tablou minunat, se gândi ea, bărbatul mare cu un băiat alături și un bebeluș în brațe. Vino aici, Luna!

- Și ea vrea la petrecere, declară Kevin, întinzând un deget să mângâie obrazul surorii lui.

- Sigur că vrea. Asta mi-a spus mie.

- Of, tată.

Zâmbind, Nathaniel ciufuli părul lui Kevin.

-Aș putea mânca o balenă, ofițere. Dar tu?
-Sigur că da. Kevin o luă la fugă spre salon. Haideți, haideți, toată lumea așteaptă.
-Am ceva de făcut înainte. Nathaniel se aplecă peste fiica lui ca să o sărute pe Megan.
-Pfff!
Dându-și ochii peste cap, Kevin se îndreptă spre sursa zgomotului, adevărata distracție.
-Pari foarte mulțumit de tine, șopti Megan.
-De ce nu aș fi? Am o soție frumoasă, un fiu grozav, o fiică incredibilă. Își plimbă încheieturile degetelor peste colierul de perle al lui Megan. Ce mi-aș mai putea dori? Dar tu?
Megan își ridică mâna și îi trase gura spre a ei.
-Am luna și stelele.